

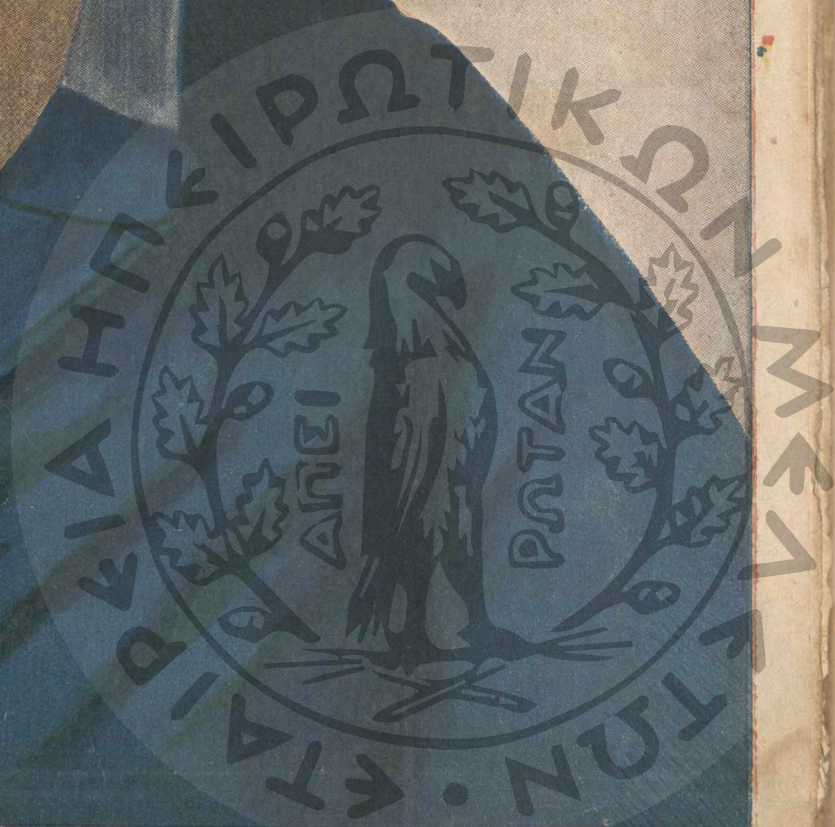
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΙΔΕΣ . 52

ΕΤΟΣ 11^{ον} ΑΡ. 5 49

1934

ΤΧ
ΚΑΝ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ

ΙΔΟΥ ΠΩΣ ΤΑ ΚΙ-
ΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΔΟΝ-
ΤΙΑ ΑΠΟΚΤΟΥΝ
ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ
ΤΩΝ ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΦΟΝΕΥΕΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Βουρτσίζετε τους δόντους σας με «Κολυνός» εντός τριών ημερών, θ' αποκτήσουν την φυσική των λευκότητα.

Ουδέμια άλλη κοινή οδοντό-κρεμα είνε εις θέσιν να επι-τύχη ότι, επιτυγχάνει η «Κο-λυνός».

*Αφαιρεί τας κηλίδας. Ο α-φρός της διεισδύει και εις την παραμικροτέραν σχισμήν.

*Η «Κολυνός» φέρει τα ακό-λουθα αποτελέσματα:

Καθαρά δόντια - φυσική λευ-κότητα - ούλα υγιεινά

Χρησιμοποιήσατε εν εκατο-στόμετρον αυτής της εξαιρετι-κής οδοντοκρέμας, επί ξηράς ψήκτρας δις της ημέρας.

*Αγοράσατε σήμεραν εν σω-ληνάριον

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΤΡΟΧΙΣΚΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ
πωλείται εις άπαντα τὰ φαρμακεία

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Μία ειλικρινής συμβουλή

Δέν μπορούμε να μεταχειριζώμεθα τυχαία καλλυντικά στο πρόσωπό μας. Είνε επικίνδυνον. "Όταν θ' αντίληφθομε το λέθριο αποτέλεσμά τους, θά είνε ασφαλώς άργά και ή επανόρθωσις θά μάς στοιχίση πολύ.

Καλλυντικά έπιστημονικής συνθέσεως και παρασκευής εί-δικά για κάθε περίπτωσιν, εδρίσκονται, πρόσφατα πάντως, στην Academie de Beauté Mme Ketty (Πραξιτέλους 11 πύργειον Ναυτικών).

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ-ΟΡΜΟΝΕΣ

ΙΟ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ Σ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Γιατί οι άνδρες έρω-
τεύονται την νέαν
αυτήν

*Η Δνίς Χ... της Boulogne έλαβε 10 προτάσεις γάμου τον περασμέ-νο μήνα, από δέκα νέους οικογε-νειαών. Σε ρεπόρτερς ή Δνίς Χ... εί-πε: «Είμαι παλιέρια ενός κατα-στήματος νεοτερισμών. Φαντάζομαι, ότι ή μόνη αίτια τώσων αιτήσεων γάμου, είνε ότι πάντοτε εφρόντιζα διά τó χρώμα μου. Άντελήφθη, ό-τι ή χρήσις κοινών πουδρών ξηρά-νει την έπιδερμίδα και την μετα-βάλλει εις χονδροειδή, ξηράν και λεκιασμένη. Γι' αυτό μεταχειρίζομαι την πούδρα Τοκαλόν, που περιέχει Mousse de Crème. Αυτή όχι μόνον μαλακώνει, προστατεύει και άμορ-φώνει την έπιδερμίδα, αλλά μου δί-δει ένα θαυμάσιο χρώμα, που διατη-ρείται φρέσκο καθ' όλην την διάρ-κειαν της ημέρας. Και πράγματι, πλέον του ενός έκ των όπαυμφίων, μου ώμολόγησαν, ότι τó κοριτσιό-τι-κο χρώμα μου τούς έσαγνήνευσε.»

*Η Mousse de Crème, άναμιγνυ-μένη έπιστημονικώς με την πούδρα Τοκαλόν όχι μόνον έμποδίζει την πούδρα να ξηράνη την έπιδερμίδα, αλλά την κάνει να κρατά στον άνε-μο, στην θροχή, ακόμα και χορεύ-οντας στην πλέον ζεστή αίθουσα τού χορού. Δίδει τó θαυμάσιο αυτό χρώμα, για τó όποιο όλοι οι άνδρες τρελλαινόνται. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρε-μπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθή-ναι.

ΚΕΡΔΟΣ

εξασφαλίζουν οι πωλούντες χρυσά των κοσμήματα και πού-μους λίθους μόνον εις τó Χρ-χοείον και Άδριανοπούλειον ΚΟΤΖΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ και ΝΙ-ΛΑΟΥ ΡΕΠΟΥΣΗ, Όδου Άρ-50Δ.

Προσοχή εις την διεύθυνσιν: ΤΗΛ. 26-564

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

*Γιατρός Μαιευτή Γυναικολόγος
*Όδός Σκαλιστή 8α
(Λυσισαγρείον). 8 1)2-4

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικών και Δερματικών νοσημάτων
*Όδου 23 α -- Τηλ. 25532
*Ιδιαίτερον διαμέρισμα
δι' έκκρινον άσθενή

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ Περμανόν

φόρμες εξαιρετικές, με γυ-καί με μαλλιά φυσικάτα, στο Κομμωτήριον ΒΑΜΒΑΚΙ-τέρμα *Ιπποκράτους 208. Με ευσυνειδήτους.

ΔΩΡΕΑΝ

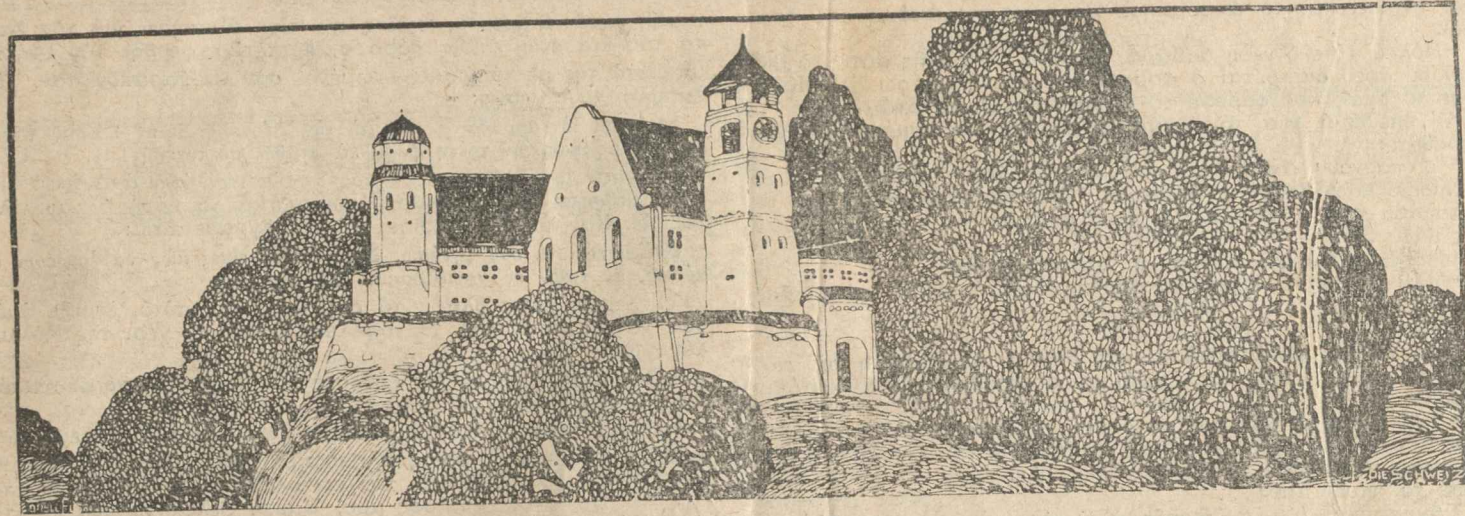
Δοκιμάσατε δωρεάν όσον σχετε από χρονία δυσκο-λτητα, ήμικρανία, αλμυρο-κλπ., διά να πείσθετε περί θαυματουργών ιδιοτήτων καθαρτικών και ύπαικτικών ευκολυντικών) καρμελ-VANLAX, έγκεκριμένων του Άνωτ. *Ιατροσυνεδρίου τήσατε ταχυδρομικώς την ρεάν άποστολήν δειγμάτων βιβλιογραφία, από τον Γεν. Αντιπρόσωπον. Φαρμακείον ΩΑΝ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ, Άν-Διονύσιος, Πειραιεύς.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΕΥ ΤΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩ
βάψατε μόναι εας με τας νυλίας
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
και δά γίνουν καινούργια μοντέρνα
και ουδέποτε δα ξεβαίνουν
Οαύμα επιτυχίας χρόν άπώτα
ΟΑΥΤΟ

6 Σεπτεμβρίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1693

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUBY M. AYRES

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΛΥ

*Απογοητευμένη, στενοχωρημένη, ή Μόλλυ Γούντ, είχε δεχθί την πρόσκληση του Σιμόν Άλιντ να δευπνήση μαζί του στο «Ρίτς», με την έλπίδα να ξεχασθί, να διασκεδάση λίγο τη θλίψη της. *Ασφαλώς όμως δεν φανταζόταν ποτέ πως εκείνο τó βράδυ της, ή Σιμόν θά της πρότεινε να γίνη γυναίκα του. Τό θε-ώρησε μάλιστα αυτό ως «γκάφα» έκ μέρους του! Μήπως δεν είχε αντίληφθί την ταραχή της, τη χλωμάδα τού προσώπου της, που φανέρονε τόν κρυφό πόνο της!

Κατάπληκτη ή Μόλλυ, γύρισε και κύτταξε τόν Σιμόν, όταν αδέξια, ντροπαλά της είπε εκεί που έτρωγαν τó παγωτό τους: «Μόλλυ, νομίζεις... Θά μπορούσες ποτέ να μ' αγαπήσης άρκε-τά για να γίνης γυναίκα μου;»

*Και ξαφνικά, μία σκέψις κυριάρχησε μέσα στο μυαλό της νέ-ας. *Ένα ζωηρό χρώμα έβγαψε μία στιγμή τά μάγουλά της και κύτταξε μία στιγμή τόν Σιμόν κατάματα.

Της έρχόταν να γελάση και να κλάψη μαζί. *Αν άρραθωνιά-ζόταν με τόν Σιμόν, θά σταματούσαν μονομιάς τά σφάλια κι ή φυλαρίες τού κόσμου. Γιατί όλοι οι γνωστοί της περίμεναν από στιγμή σε στιγμή ν' αναγγελθούν οι άρραθώνες της με τόν Λέ-οναρδ *Ασλεί. Τί είρωνεία! Σήμερα ακριβώς, ενώ ή Μόλλυ πε-ρίμενε την ευχάριστη στιγμή, που δ Λέοναρδ θά της ώμολογούσε την αγάπη του, άντ' αυτού της είχε πη πως δεν σκεπτόταν νά παντρευθί.

Κι' έπειδή εκείνη τόν κύτταξε σαστισμένη, άμυλητη, έκε ίνος πρόθεσε, τραυλίζοντας, μπερδεύοντας τά λόγια του από ντροπή: —*Αν ήμουν πλούσιος, Μόλλυ... Καταλαβαίνεις, τó χρημα είνε τó πάν σήμερα... Μισό τη φτώχεια! Κι' έσύ τó ίδιο... Αυτά έχει ή ζωή!... *Ας μείνουμε φίλοι...

*Εκείνη δεν τού είχε απαντήσει και χωρίστηκαν έτσι. Κι' ό-μως, πόσο τόν αγαπούσε, και πόσο πόνεσε ή καρδιά της! Τί θ-νεира είχε πλάσει με τη φαντασία της για τó μέλλον της, για την ευτυχία της!

*Ήρε βέβαια πως ό πατέρας της δεν ήταν πλούσιος, έτσι έ-λεγε τουλάχιστον και διαρκώς γκρινιάζε για τά έξοδα, για την άκριβεια της ζωής! Κι' ό Λέοναρδ ήταν σπάταλος, ντυνόταν στον καλύτερο ράφτη τού Λονδίνου, γλεντούσε κι' έτρωγε στα άριστοκρατικά κέντρα. Πιθανόν τά εισοδήματά του να έπαρκοϋ-σαν γι' αυτόν, όχι όμως και για ν' ανοίξη σπιτικό, να παντρευ-θί! *Ο Σιμόν Άλιντ ήταν πιο συντηρητικός, αν κι' είχε μεγάλη περιουσία!...

—Γιατί δεν άπαντάς, Μόλλυ: τη ρώτησε σε λίγο ό Σιμόν. *Εγώ σ' αγαπώ τόσο πολύ, θά έκανα τó πάν για να γίνης ευ-τυχισμένη!...

*Η Μόλλυ έξακολουθούσε να τόν κυττάξη. *Εκείνη ήταν είκο-σι χρονών κι' ό Σιμόν τριάντα τεσσάρων. *Ήταν ύψιλος, με πλατείς ώμους, λίγο αδέξιος στις κινήσεις του, όπως και στα λόγια του, αλλά ειλικρινής, αγαθός, καλόςκαρος.

—Λοιπόν, Μόλλυ: τη ρώτησε για τρίτη φορά. Της Μόλλυ της έρχόταν να σπρώξη την καρέκλα της και να φύγη τρέχοντας, να πάη κάπου να κρυφθί, να μνή άκοψη, να μή βλέπ! *Όστόσο συγκρατήθηκε και είπε:

—Ποτέ δεν σκέφθηκα πως ή-θελες να παντρευθής, Σιμόν. Σε ευχαριστώ, δέχομαι την πρότασή σου!

Τίποτε άλλο! Οί δύο τους έ-ξακολουθούσαν τó φαγητό τους ως τó τέλος. Κατόπιν σηκώθη-

καν κι' ό Σιμόν συνώδεψε τη Μόλλυ ως τó σπίτι της με τó αυ-τοκίνητό του. Καθώς την καληνύχιζε, ό Σιμόν της είπε πως την επομένη θά πήγαινε να ιδή τόν πατέρα της.

*Η Μόλλυ ανέθηκε τρέχοντας στην κάμαρά της, ρίχτηκε ά-πάνω στο κρεβάτι της και ξέσπασε σε λυγμούς...

—Λέοναρδ! *Ω! Λέοναρδ! θογγούσε ή νέα. Πόσο σ' αγα-πούσα!

*Ο κ. Γούντ φάνηκε ευχαριστημένος με τόν άρραθώνα της κόρης του. *Η έφημερίδες δημοσίευσαν την σχετική άγγελία κι' ή Μόλλυ έλαβε ένα σωρό συγχαρητήρια. Μονάχα από τόν Λέ-οναρδ δεν έλαβε τίποτε. Κάποιος της είπε πως είχε φύγει για τη Γαλλία.

*Ο καιρός έντομεταξύ περνούσε ήσυχα, όμαλά. *Η Μόλλυ έ-θγαινε έξω κάθε μέρα με τόν Σιμόν. *Ενοιώθε κοντά του, μία ασφάλεια, μία προστασία, αν και δεν μπορούσε να ξεχάση τόν Λέοναρδ, Πέρασαν κάμποσες εβδομάδες και μία μέρα ό κ. Γούντ ρώτησε την κόρη του:

—Γιατί δεν παντρεύεστε; Τί περιμένετε; Θά ήθελα να σε ιδώ νύφη προτού πεθάνω!

*Η Μόλλυ χλώμιασε όταν άκουσε τά λόγια τού πατέρα της. *Ήταν, αλήθεια, περίεργο αυτό της συνέβαινε. Είχε άρρα-θωνιαστή με τόν Σιμόν, αλλά ως τώρα δεν είχε σκευθί τόν γάμο, κι' όσο εκείνος δεν έλεγε τίποτε, εκείνη άφινε τόν καιρό να περνά. Τis πρώτες μέρες μάλιστα τού άρραθώνος της, ό δι-κηγός τού πατέρα της, ό κ. Κίτσειν, ό όποιος κατά σύμπτω-σιν ήταν εξάδελφος τού Λέοναρδ, είχε πάει μία μέρα στο σπίτι με κάτι έγγραφα και τούς άνεκοίνωσε, ότι ό Σιμόν είχε κά-νει προγαμιαία δωρεά στη μηνητή του, διά της όποιας την έ-νησθαίσε. Με απλά λόγια, ό δικηγόρος είχε έξηγήσει στη Μόλλυ πόσο λεπτή ήταν αυτή ή πράξις τού νυμφότορος της.

Μιά μέρα, έντελως ξαφνικά, ό κ. Γούντ πεθάνε. Για κακή τύχη, ό Σιμόν έλειπε στη Βόρειο *Αγγλία, όπου είχε κτήματα κι' ή Μόλλυ θρέθηκε ολιούμαχη. *Έσπευσε λοιπόν να τού τη-λεγραφήση να επιστρέψη.

*Ένα βράδυ, ή Μόλλυ άκουσε κάτω στο χαλλ άνδρική φωνή και με τη σκέψη πως ήταν ό Σιμόν, έτρεξε κάτω να τόν δε-χθί. Μά δεν ήταν αυτός, ήταν ό Λέοναρδ. Σαστισμένη, τόν πα-ρακάλεσε να περάση στο σαλόνι. Πότε εκείνος την άρραξε στην άγκαλιά του κι' ενώ τη φιλούσε, ψιθύριζε:

*Αγαπημένη μου, μόλις έμαθα τó δυστύχημά σου, έτρεξα κοντά σου! Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

—*Ο! Λέοναρδ, είπε ή Μόλλυ ανάμεσα στους λυγμούς της. *Αν ήξερες πόσο υπέφερα!... Πόσο σ' αγαπώ...

—Κι' εγώ, μικρούλα μου! Πρέπει να διαλύσης τόν άρραθώ-να σου...

*Εκείνη τη στιγμή ή υπηρέτρια υπήκε στο σαλόνι κι' άνηγ-ναυλε πως ό κ. Σιμόν είχε έρθει. Συγχρόνως ό νέος μπήκε στο δωμάτιό.

Οί δύο άνδρες χαιρετήθηκαν κι' ό Λέοναρδ έθυσσε.

Πέρασε μία εβδομάδα νωρίς ή Μόλλυ να τολμήση να πη-σόν Σιμόν την αλήθεια. Κάθε μέρα ό Λέοναρδ πήγαινε και την συντρόφευε τις ώρες που ήξερε πως δεν θά συναντούσε τόν Σιμόν και κάθε φορά τήν συν-τοίσε αν είχε διαλύσει τόν άρραθώνα της.

Τέλος, μία μέρα, ό Σιμόν πήρε άπαλά τó χέρι της μη-νητής του, έβγαλε τó δακτυ-λίδι τού άρραθώνος που της

είχε χάρισε και το ακούμπησε μπροστά της άπάνω στο τραπέζι.

—Μόλλυ, είπε ο νέος σοβαρά, περιττόν νά φορής αυτό το δαχτυλίδι, αφού διαλύεται ο άρραβώνας μας. Τά ξέρω όλα. Κράτησε το όμως και φόρεσέ το καμιά φορά γιά ανάμνησι!

Κι' έπειδή ή νέα τόν κύτταζε θυοθή, σαστισμένη, έκείνος πρόσθεσε:

—...Υπάρχουν άνθρωποι, που μονάχα όταν χάσουν κάτι, το εκτιμούν. Αυτό έπαθε ο Λέοναρδ. Έπρεπε νά σε χάσει, γιά νά καταλάβη πώς σ' αγαπά. Σου εύχομαι, Μόλλυ, νά ζής ευτυχής μαζί του!

—Μά εσύ, Σιμόν; ρώτησε ή νέα διστακτικά.

—Ω! εγώ! Θά είμαι εύχαριστήμένος, αφού θά γίνης εσύ ευτυχής!

Ο κ. Κίτσεν, αφού διάβασε στη Μόλλυ την διαθήκη του πατέρα της, της έδωσε ένα γράμμα σφραγισμένο και κοτύπιν είπε:

—Παιδί μου, το γράμμα αυτό μου το έδωσε γιά σένα ο πατέρας σου, όταν έκανε τη διαθήκη του, με την έντολή νά σου δώσω μόνο μετά το θάνατό του. Διάβασέ το, παιδί μου!...

Συγκινημένη ή νέα, άνοιξε το γράμμα και διάβασε:

«Όταν διαβάζεις αυτό το γράμμα, παιδί μου, δέν θά υπάρχει πατήρ. Ποτέ δέν μ' έμπιστευθήκες, δέν μου άνοιξες την καρδιά σου. Μόλλυ, κι' όμως γνωρίζω τά πάντα, σχετικώς με τόν Λέοναρδ, όπως επίσης γνωρίζω και γιατί άρραβωνιάστηκε με τόν Σιμόν. Πρέπει νά ξέρεις πώς έξ αιτίας μου άποικιστήθηκε από σένα ο 'Ασλέρ. Δέν ήθελα νά τόν πατηρεύθης, γιατί δέν θά ευτυχούσες μαζί του. Έχω περισσότερη πείρα από σένα, παιδί μου, και τόν κατάλαβα. Γι' αυτό του έδωσα νά καταλάβη ότι αν τόν έπαρνες, θ' άφηνά την περιουσία μου σέ φιλάνθρωπα κατήστηματα. Η είδοποίησι αυτή έφερε το αποτέλεσμα της. Τώρα είσαι άρραβωνιασμένη με τόν Σιμόν και θά πεθάνω ήσυχος. Έλπίζω νά ιδώ το γάμο σου, προτού κλείσω παντοεινά τά μάτια. Είδε, παιδί μου, νά ζήσης ευτυχισμένη...»

Η Μόλλυ είχε γλωμιάσει φοβερά! Γύρισε και κύτταξε τόν κ. Κίτσεν, ο οποίος μάζεψε τά χαρτιά του κι' έτοιμαζόταν νά φύγη.

—Κύριε Κίτσεν, είπε ή νέα με πιχτή φωνή. "Ήθελα κάτι νά σάς ρωτήσω. Μήπως κατά τύχη, έται μέσα στην κουβέντα, έπειδή ο Λέοναρδ είχε συγγενής σας, του είπατε ποτέ πώς ο πατέρας μου είχε πλούσιος, πράγμα που κι' εγώ δέν τό σκατάζοιουν ως σήμερα! Το είπατε, μήπως, πώς εγώ είμαι ή κληρονόμος του; Άποστήσατέ μου!

—Πιθανόν νά το είπα... τραυλίσαι ο κ. Κίτσεν κοκκινίζοντας, χωρίς φυσικά νά θέλω νά τόν έμπροσάσω...

—Σας εύχαριστώ, κ. Κίτσεν, είπε ή νέα ψυχρά. Αυτό μονάχα ήθελα νά μάθω. Χαίρετε!

Πέντε λεπτά μετά την αναχώρησι του δικηγόρου, ο Λέοναρδ έμπαινε στο σαλόνι. Έτρεξε κοντά στη Μόλλυ και θέλησε νά τήν άγκαλιάσει. Μά ή νέα τόν χαϊρέτησε ψυχρά κι' άμέσως έκείνος τη ρώτησε:

—Τί συμβαίνει, αγαπητή μου Μόλλυ;

—Ω! τίποτε σπουδαίο, Λέοναρδ. Μόνο πώς δέν κληρονομώ εγώ, αν κι' είμαι μοναχοκόρη του, την περιουσία του πατέρα μου.

Η νέα μιλούσε με θαυμαστή άπάθεια και με προσποιητή άφέλεια, πρόσθεσε:

—Παίρνεις γυναίκα σου ένα πτωγοκόριτο! Ο πατέρας μου άφησε όλη του την περιουσία σέ φιλάνθρωπα κατήστηματα...

Ο Λέοναρδ έγινε άμέσως κατάχλωμος, έχασε το κέφι του και τραύλισε:

—Αλλά είναι άφάνταστο! Άδικο! Θά μπορούσαμε ίσως ν' άκυρώσουμε την διαθήκη! Είχα την ιδέα πώς...ότι...

—Ίσως είναι καλύτερα νά σου έπιστρέψω το δαχτυλίδι σου, Λέοναρδ! Είπε ή νέα, πίνοντας με δυσκολία την άνάκτα της και τόν πόνο της...

*Από το θλέμμα της ο Λέοναρδ κατάλαβε πώς το μόνο που έπρεπε νά κάνει, μιά και είχε προδοθή, ήταν νά φύγη. Κι' έφυγε!...

Η Μόλλυ, μόλις έμεινε μόνη έρχισε νά συλλογίζεται με θαθεία ντροπή την άδικία της στον Σιμόν, στον ευγενικό κι' άφιλο-

κερδή αυτόν άνδρα, ο οποίος την είχε αγαπήσει γιά τόν έαυτό της και στον όποιο τόσο σκληρά είχε φερθή. Τόν έβλεπε μπροστά της με τά χέρια ένωμένα, σαν νά παραπονιόταν. Την έπομένη του έγραψε:

«Διέλυσα τόν άρραβώνα μου με τόν Λέοναρδ Σιμόν! Είμαι έπτόλαιν, έ; Ίσως την τρίτη φορά νά σταθώ πύ τυχερή!...»

Πέρασαν μερικές μέρες όμως χωρίς νά λάθη άπάντησι. Έμαθε μάλιστα πώς ο Σιμόν έτοιμαζόταν νά κάνει ένα μεγάλο ταξίδι. Καί τότε άποφάσισε και του έγραψε πάλι:

«Θέλω κάτι νά σου ζητήσω, Σιμόν. Μου είπες πώς θά έρχόσουν άμέσως, αν τυχόν σέ χρειαζόμουν. Σέ περιμένω. Μόλλυ»

Ο Σιμόν, μόλις έλαβε το σημείωμά της αυτό, έτρεξε άμέσως νά τήν συναντήση. Με άφέλεια έσφίξε το χέρι της Μόλλυ, λέγοντας:

—Πώς είσαι, Μόλλυ; Με ζήτησες και ήρθα. Τί μπορώ νά κάνω γιά σένα;

—Νά με πάρης μαζί σου, Σιμόν, στο μακρινό ταξίδι που πρόκειται νά κάνης, όπως πληροφορήθηκα! Κύτταξε! Φόρεσα πάλι το δαχτυλίδι σου... Κατάλαβα τά λόβους μου, Σιμόν. Θέλεις νά μου πής τίποτε;

—Μά...τίποτε! Σ' εύχαριστώ που έκτιμάς το μικρό αυτό ένθύμιό μου!

—Αυτό είναι όλο, Σιμόν; Δέν μ' άγαπάς λοιπόν πεία;

—Αλλά δέν έπαυα νά σ' αγαπώ, Μόλλυ! Μήπως δέν τό ξέρεις;

—Είμαι κι' εγώ σαν αυτούς τους ανθρώπους που πρέπει νά χάσουν κάτι γιά νά μάθουν την αξία του! Τώρα κατάλαβα τί αξίζεις γιά μένα, Σιμόν!...

—Δέν καταλαβαίνω όμως, πώς τό κατάλαβες αυτό, Μόλλυ;

—Θά σου εξηγήσω πώς συνέθε... άρχισε νά λέη ή νέα.

Μά ο Σιμόν την άρπαξε στη δυνατή άγκαλιά του κι' ένώ τη φιλούσε, ψιθύρισε:

—Τί μάς μέλλει τώρα γιά ό,τι συνέθε... Έχεις δίκαιο! Είπε ή Μόλλυ, γέροντας μ' έμπιστοσύνη κοντά του Τί μάς μέλλει!!

Τόν έβλεπε μπροστά της, με τά χέρια ένωμένα, σαν νά της παραπονιόταν...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΕΣΤΕΜΜΕΝΕΣ ΧΗΡΕΣ

Ο τίτλος «χήρα», κατά την αντίληψιν των γυναικών, δέν είναι και τόσο... εύχαριστος! Το βεβαιώνουν αυτό μερικές ιστορικές αποφάσεις, από τις όποιες θά σάς αναφέρουμε τρεις, τις ακόλουθες:

Έτσι ή χήρα του πατέρα του τέως Καίζερ της Γερμανίας τιλοφορήθηκε με ειδικό αυτοκρατορικό διάταγμα, «Αυτοκράτειρα Φρειδερίκου» και με τό διάταγμα αυτό όριζόντουσαν αώστηρες ποινές σέ όποιους θά τολμούσαν νά την άποκαλέσουν γραπτώς ή προφορικώς, χ ή ρ αν!

Επίσης ή βασίλισσα της Ολλανδίας Βιλεμίνη εξέδωσε διάταγμα, με τό όποιο ώρισε νά τιλοφορηται ή μητέρα της όχι «χήρα-βασίλισσα», έτσι την άποκαλούσαν πριν από τό διάταγμα—άλλά «Βασίλισσα των Κάτω Χωρών».

Τέλος, όταν πέθανε ο προτελευταίος αυτοκράτωρ της Κίνας, ή χήρα του, που τόν διαδέχτηκε στο θρόνο του Ουρανίου Κράτος, έθναλε διάταγμα, με τό όποιο ώρισε, ότι όποιος την άποκαλούσε «χ ή ρ α», θά καταδικαζόταν σέ θάνατο!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΙΣΑ - ΙΣΑ...

Κάποιος κανονιέρης, αφού τρύγησε τά πορτοφύλια όλων των γυναικών του, σταμάτησε στο δρόμο έναν άγνωστό του και του είπε:

—Δανεισέ μου, σέ παρακαλώ, ένα έκαστοσάβριο...

—Δυστυχώς, φίλε μου! Δέν μπορώ νά σέ δανείσω, γιατί δέν σέ ξέρω καθόλου, του άπάντησε.

—Μά γι' αυτό ίσα-ίσα, κύριέ μου, ήρθα σέ σένα που δέν με ξέρεις, γιατί όσοι με γνωρίζουν, δέν μου δίνουν πενήτα! Εξακολούθησε ο άδιόρθωτος σελέμης.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις απόλύτως ίκανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκληρώσε, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών. Ημερολόγια, Καζακίς, μονόφυλλα, φωτογραφίας ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MOUNTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Μ.

Ένας τύπος μυθιστορηματικής ωριμότητας, με φινέτσα αξιοθαύμαστη, μάτια πρωινογάλανα, με άνταιγίες γκρίζες, χαριτωμένη κορμοστασιά. Μιά από τις πλέον εκλεκτές κοσμικές κυρίες, της όποιας ή άξιοπρέπεια θαυμάζεται. Στόν χαρακτήρα της, στην όμορφη της, στον τύπο της ωριμότητάς της, μαντεύει κανείς την εθνικότητά της. Είπε Ρωσικής καταγωγής, κι' ίσως γι' αυτό την διακρίνει μιά θελκτική συγκατακτητική.

Η MOUNTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Προχθές το βράδυ το χορευτικό γεύμα στο «Σείλι» συνεκέντρωσε όραιο και κομψό κόσμο.

—Παρευρέθησαν: Ο προευντής της Τσεχοσλοβακίας και ή κ. Βίσσεκ, κομψή έμφάνισις, με άστρα, ο προευντής και ή κ. Παπύ, ο κ. και ή κ. Υψηλάντη, με έμπριμ μεντρο και άσπρο, ή κ. Γ. Πεσμαζόγλου, ο κ. Βαλαωτίτης, ο κ. Ν. Λούρος, ή κ. και ή δις Χατζηναυράκου, με άσπρα, ο γραμματέας της Γαλλικής προεβείας κ. Ουρέ, ο γραμματέας της Ισπανικής προεβείας κ. Κιόργα, ο γραμματέας της Γαλλικής προεβείας κ. Κεσσίν, ο κ. και ή κ. Γεωργιόπουλου, όμορσάτη, με μαύρη τουαλέτα, ή κ. Αρλιώτη, με έμπριμ πολύχρωμα, ο κ. Πολίτης, ο κ. Φραντζής, ο κ. Καμπάς κλπ.

—Όλη ή κοσμική κίνησις είχε στη Μύκονο και στις Σπέτσες.

—Στη Μύκονο, μάλιστα, έχουν καταπλεύσει τά περισσότερα γιούτς, μεταξύν των όποιων και ο «Αφρός», με τόν κ. και την κ. Λαρόν και την κ. Ένθ Πελετρώ, πολύ όραιο, και μιά γοητευτική Ισπανίδα, την κ. Κάριεν ντε Κιόρς.

—Κατέπλευσαν επίσης και τό αντιτορπιλικόν «Θυέλλα», με τόν νομάρχην Κυκλάδων και την κ. Βάσσου.

—Η θαλαμηγός όμως που προξένησε και την περισσότερά κοσμική κίνησις, ήταν τό «Αφλήρ», του κ. Άντ. Μπενάκη.

—Επιβαίνουν ο ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, ο κ. και ή κ. Έμ. Μπενάκη και ο κ. Κ. Μπενάκης.

—Πολλές δεξιώσεις έγιναν.

—Μεταξύν αυτών, της κ. Παρασκευά, την παρελθούσαν Δευτέρα το πρωί, στο κομψό σπίτι της «Χαλκή».

—Παρευρέθησαν ο νομάρχης Κυκλάδων και ή κ. Βάσσου, με έμπριμ μεντρο-μαρέν, ο ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, ο κ. και ή κ. Έμ. Μπενάκη, ή κ. Μαλαμίδη, με μπλε-παστέλ, ή κ. Γ. Άποστολίδη, πολύ όραιο, με κομψότερες πιτζάμες, ή δις Ε. Γρυπάρη, ή κ. και ή δις Γρυπάρη, αί διδες Κριεζή, οι κύριοι Κ. Μπενάκης, Δεναξιάς, Γ. Γρυπάρης και Βαθαρρέσσος.

—Τό άπόγευμα οι περισσότεροι εκ των προαναφερθέντων μετέβησαν παρό τω κ. και τη κ. Καμπάνη, όπου έδόθη μαστίχα.

—Παρευρέθησαν επίσης ο κ. και ή κ. Λαρόν, ή κ. Ένθ Πελετρώ, ή δις Άλεξοπούλου και ο κ. Π. Κανελλόπουλος.

—Η κ. Καμπάνη έδέχτο σιμαπαθέστατα, βοηθούμενη από την διδα Μικέτ Καμπάνη, χαριτωμένη, με λεικά, και τάς κυρίες Κ. και Ν. Καμπάνη.

—Ός συνέχεια της ίδιας ήμέρας έπικολούθησε δεξίωσις πολύ έπιτυχής στην «Θυέλλα».

—Παρευρέθησαν όλα οι προαναφερθέντες. Επίσης ο κ. και ή κ. Νεγρεπόντη και ή κ. Αργυροπούλου.

—Επίσης αί διδες Λίλια Μαζαράκη, Άλεξοπούλου και Μπαχάναφ.

—Και οι κύριοι Όθανώσ, Κ. Καμπάνης, Μανροκοράτος κλπ.

—Τό βράδυ, μετά τό φαγητό, δεξίωσις στην «Αφλήρ» του κ. Άντ. Μπενάκη.

—Παρευρέθησαν ο ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, ή κ. Ιωάννου Άργυροπούλου, με έμπριμ, ή κ. Παρασκευά, ή κ. Γ. Μπότη, ο κ. και ή κ. Νεγρεπόντη κλπ.

Η MOUNTAIN

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

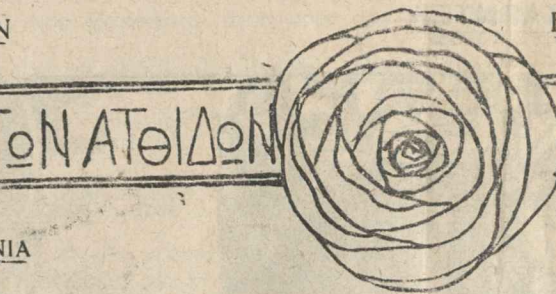
Πέτρος Γ. Καλογερόπουλος, μηχανικός — Μαρία Ν. Παντούλη, ήραβωνίσθησαν.

ΒΑΠΤΤΙΣΕΙΣ

Ανεδέετο προχθές ή κ. Μαρίκα Κ. Γερολυμάτου, εκ της κομμεικής, τό χαριτωμένο αγοράκι του κ. Νόντα Κ. Γερολυμάτου, όνόμασας αυτό Ιωάννη Ν. Ι.

ΕΥΧΕΜΕΑ

Δύο νέα όραιοτάτα σχέδια φεστινιού, κατάλληλα γιά κάθε είδους μποντούρα, σέ τραπεζομάνηλο, πετσετοθήκη κλπ. κλπ.

Ντίταν Πάρο, Θεσσαλονίκη.—Αν εξακολουθήσετε την διαίτα που εφαρμόζετε, θά καταστρέψετε στο τέλος την υγεία σας. Βέβαια και τό πάχος είναι άπαισθητικό και άθυγμικό, αλλά πρέπει ν' άδυνατίη κανείς φυσιολογικά. Η μόνη διαίτα, που πρέπει ν' ακολουθήσετε, είναι νά σηκώνεσθε πρωί, νά κάνετε γυμναστική ένα τέταρτο της ώρας, νά πηγαίνετε τουλάχιστον μιά ώρα την ήμερα περίπατο, νά άποφύγετε τόν μεσημερινό ύπνο. Στο φαγητό σας ν' άποφύγετε τά άμυλώδη, τις σάλτσες και τά γλυκά. Τρώτε κρέας στη σχάρα ή ψητό, πολλά χόρτα, όμιά ή βρασμένα, πολλά φρούτα και όσο τό δυνατόν λιγότερο ψωμί. Άποφύγετε επίσης τά οινόπνευματώδη, και μάλιστα την μπίρα. Έν γένει πρέπει νά κάνετε μιά ζωή υγιεινή και κανονική και τότε άσφαλώς θά φθάσετε στο φυσιολογικό βάρος. Για τά μάνια στην θάλασσα, είναι άπολύτως έσφαλμένη ή αντίληψη ότι παχαίνουν. Αντιθέτως άφαιρούν τά περιττά λίπη και δυναμώνουν τούς μύς. Φτάνει μόνον νά κολυμπάτε, όταν βρισκασθε στη θάλασσα, και όχι νά μουςκεύετε. Στ' άλλα σας έρωτήματα θά σάς άπαντήσω προσεχώς.

Μίαν Μητέρα ν. Αμλίαν. — Δέν πρέπει νά τρομάξετε καθόλου. Η τριχοπώσις είναι συνηθέστατο φαινόμενο, ύστερα από μιά τόσο σοβαρά ασθένεια. Τά μαλλιά της κόρης σας θά ξαναφύτουν, πύ όραιο και πύ δυνατό από πόν. Πρέπει όμως, έξ μονάχα νά της κόψετε κι' όσα της έχουν άπομείνει, αλλά νά την κοιμώσετε σούρια. Το Eau de Quinine είναι βέβαια πολύ καλό δυναμωτικό γιά τά μαλλιά, αλλά αν θέλετε μπορείτε νά χρησιμοποιήσετε και μιά από τις άλλες συνταγές κατά της τριχοπώσεως, που έχω αναφέρει σέ προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου».

Απογοητευμένη ν. Ένταθα. — Για την πτώσι του στήθους σας, σάς συνιστώ νά κάνετε κάθε μέρα έντριβές με μιά μαλακή βούτσα, βρεγμένη με κολώνια. Επίσης ή γυμναστική θά σάς όφελήσει πολύ. Δύο από τά πύ κατάλληλα γυμνάσματα είναι τά εξής: 1ον) Στέκεσθε μπρός σ' έναν τοίχο, εις απόστασι τριών ποδιών. Άκουμπάτε τις παλάμες σας στον τοίχο και κλίνετε σιγά-σιγά τό στήμα σας ως ότου άκουμπήσουν τό σάγον σας και τό στήθος σας στον τοίχο, χωρίς όμως νά λυγίσετε τη μέση. Τό γυμνάσμα αυτό τό επαναλαμβάνετε πέντε-έξη φορές τις πρώτες ήμέρες και κατόπιν όσο περισσότερες μπορείτε. 2ον) Στέκεσθε εις στάσιον προσοχής και ένώνετε μπροστά τά δύο σας χέρια, παλάμη με παλάμη. Έτσι όπως είναι ένωμένα τά χέρια σας, τά σηκώνετε ψηλά, παίρνοντας μιά βαθιά άναπνοή. Όταν φθάσουν πάνω από τό κεφάλι σας, τά άνοίγετε και έκνέετε. Τό γυμνάσμα αυτό τό επαναλαμβάνετε όσες φορές και τό άλλο. Για τό πρόσωπό σας σάς συνιστώ νά καθαρίζετε τρεις φορές την εβδομάδα τό δέρμα σας με την εξής λοσιόν:

Alcool camphré 65 gr.

Eau ds roses 35 »

Ός κορέμα μεταχειρίζεσθε την εξής:

Lanoline anhydre 25 gr.

Axonge benjoinée 25 »

Pommade de concombres 50 »

Eau de roses 10 »

Επίσης σάς συνιστώ νά πλένετε κάθε πρωί τό πρόσωπό σας με ψύχα άσπρου ψωμιού, μουσκεμένη στο γάλα.

Με λαχρύον ν. Σέρας. — Συνταγές γιά τό ήλόκαμα έχω δώσει επανειλημμένως. Μιά από τις άποτελεσματικότερες είναι ή εξής: Χτυπάτε ένα άσπρο, άγνού και προσθέτετε μιά κουτάλι του γλυκού στένι, σέ σκόνη, ώστε νά γίνη σαν μιά πάστα. Κατόπιν άλείφετε τό πρόσωπό σας και τά χέρια σας και την αφήνετε επί μιά-δύο ώρες άπάνω. Αυτό τό επαναλαμβάνετε κάθε μέρα. Επίσης πολύ όφελει και τό γαϊόφι, όχι όμως γιά τό μαύρισμα του δέρματος, αλλά μόνον γιά τό κοκκίνισμα.

Μογτέρο ν. Κορίτσι. — Σας συνιστώ νά παρακολουθήτε την γυναικεία στήλη της «Ολογενείας», ή όποια θά σάς κρατά ένήμερη σέ όλα τά ζητήματα της υγείας. Η έσοζέτα δέν σφηνίζεται πολύ γέτος γιά φρούματα. Για τόν γάμο της αδελφής σας σάς συνιστώ νά κάνετε ένα φρούμα από όργανά, με πολλά βολάν στους ώμους και στον ποδόφυρο.

Αν θέλετε νά φορέσετε τό φρούμα και τόν χειμώνα, τότε νά προτιμήσετε μιά μονόχρωμη μουσελίνα γυμνή ή τομή χρωματιστή.

Η ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ δόντια του Γκονζάγκας έτρίζαν από τη μανία του.
—Φαίνεται, σκέφτηκε, πώς κι' ο αντιβασιλεύς ο ίδιος είνε άνακατεμένος στην συνωμοσία, που όργανωσε ή γυναίκα μου.
—Επίσης όρκίστηκε, εξακολουθώσε ο Λαγκαρντέρ, ότι θα κάνω την άθωότητά μου να λάμψη μπροστά στα μάτια όλων, άποκαλύπτοντας τόν άληθινό ένοχο, ξεμασκαρεύοντας τόν δολοφόνο του Νεβέρ!

Καί με φωνή βροντερή, έπρόσθεσε:
—Ιδού με! Έρβα να πραγματοποιήσω τόν τελευταίο μου όρκο.

Ο Γκονζάγκας κρατούσε πάντοτε στά χέρια του τόν τριπλοσφραγισμένο φάκελλο, που τόν είχε κλέψει από τόν σπύτι του Λαγκαρντέρ, της όδου Σάντρ.

—Υψηλότατε, φώναζε άπότομα στόν αντιβασιλέα, μου φώναζε πώς ή κοιμώδια βόταζε πολύ.

—Καί μένα μου φαίνεται ότι κανείς δέν σάς κατηγορήσε άκόμα! τόν δέικνε ο αντιβασιλεύς.

—Καί θα πιστεύατε μία κατηγορία, που θάβγαινε άπ' τόν στόμα αυτού του τρελλού; είπε ο Γκονζάγκας, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

—Αυτός ο τρελλός, πρόφερε άυστηρά ο αντιβασιλεύς, θα πεθάνη. Ο λόγος τών έτοιμοθανάτων είνε ιερός!

—Αν δέν μάθατε άκόμα τί άξία έχει ο λόγος ο δικός του, Υψηλότατε, φώναζε ο Γκονζάγκας, σωπαίνω! Μά, πιστέψτε με, ότι όλοι έμεις οι Ιαχυροί, οι ευγενείς, οι άρχοντες, οι πρίγκιπες, οι βασιλείς καθόμαστε έπάνω σε θρόνους, τών όποιων τόν βάθρο κλονίζεται όλοένα και πιο πολύ. Είνε λοιπόν επικίνδυνο και κακό παράδειγμα αυτό που δίνει ή Υψηλότης σας σήμερα. Ν' άνέχεται έναν τέτοιο άθλιο...

Ο Λαγκαρντέρ γύρισε άρχα προς αυτόν.

—Ν' άνέχεται έναν τέτοιο άθλιο, εξακολουθώσε ο Γκονζάγκας, να παρουσιάζεται μπρός σε μένα, ένα βασιλικό πρίγκιπα, χωρίς μάρτυρες και άποδείξεις...

Ο Λαγκαρντέρ έκανε ένα βήμα προς αυτόν και είπε:

—Έχω τούς μάρτυρές μου κι' έχω τις άποδείξεις μου...

—Πού είνε οι μάρτυρές σας; φώναζε ο Γκονζάγκας, του όποιου τόν βλέμμα έκανε τόν γύρο της αίθουσας.

—Μην ψάχνετε να τούς βρήτε! άπάντησε ο κατάδικος. Είνε δυο οι μάρτυρές μου. Ο πρώτος βρίσκεται έδω, Είσαστε σεί!

Ο Γκονζάγκας προσπάθησε να χαμογελάσει με όικτο. Μα τόν χαμόγελό του ήταν ένας φριχτός υορφασμός.

—Ο δεύτερος, εξακολουθώσε ο Λαγκαρντέρ, του όποιου τόν ψυχρό και σταθερό βλέμμα, τύλιγε σάν δίχτυ τόν πρίγκιπα, ο δεύτερος είνε μέσα στόν τάφο.

—Αυτοί που είνε μέσα στόν τάφο δέν μιλούν, είπε ο Γκονζάγκας.

—Μιλούν, όταν ο Θεός τόν θέλει! άπάντησε με τήν τρομερή φωνή του ο Λαγκαρντέρ.

Όλόγυρά τους μία βαθειά σιωπή άπλωνόταν, μία σιωπή, που έσφιγγε τις καρδιές και πάγωνε τις φλέβες. Δέν μπορούσε ο πρώτος τυχόν να κάνει να σωπαίσει μέσά σ' όλες αυτές τις ψυχές ο έρωτικός σκεπτικισμός. Όλοι τους θα γελοούν από τήν άρχή αΐτης της σκηνης, που φαίνονταν σάν νάθελε να καταλήξει με κάτι τόν υπερφυσικό. Τά έκδικητικά φαντάσματα, οι άνοιχτοί τάφοι, τά ματωμένα σώματα, που έκαναν τούς ανθρώπους του 17ου αιώνα να τρομάζουν, προκαλούσαν τώρα τά γέλια.

Μά μιλώσε ο Λαγκαρντέρ... Κι' ή έπίσημη φωνή του άναστάσανε τις καρδιές

ώς τὰ τρισάθά τους. Η μεγάλη, ή εύγενική, ώμορφιά αυτού του ανθρώπου, πάγωνε τήν ειρωνεία σ' όλα τὰ χείλη. Φοβόντουσαν αυτό τόν τρομερό βλέμμα, που ή βασκαίνει του έκανε τόν Γκονζάγκας να τρέμει.

Ο Λαγκαρντέρ μπορούσε ν' άμνηση τὰ πάντα... Ο Λαγκαρντέρ μπορούσε να επικαλεσθή τὰ φαντάσματα μέσα στόν δέκατο όγδοο αιώνα, μπροστά στήν αλή του αντιβασιλέα, μπροστά στόν αντιβασιλέα τόν ίδιο. Κανένας άπ' όλους βρίσκόντουσαν εκεί μέσα δέν μπορούσε να ξεφύγη άπ' τόν τρόμο. "Ολα τὰ στόματα έκαν άνοιχτά, όλα τ' αυτιά τεντωμένα. "Όταν ο Λαγκαρντέρ έκανε μία διακοπή, ή άνάσα όλων αυτών τών θαρρυμένων στηθών έβγαζε ένα μακρύ μουρμούρισμα.

—Αυτά για τούς μάρτυρές μου, εξακολουθώσε ο Λαγκαρντέρ. Ο νεκρός θα μιλήσει, όρκίστηκε γι' αυτό και τόν κεφάλι μου άποτελεί έγγυήσι ότι θα κρατήσω τόν όρκο μου. "Όσο για τις άποδείξεις μου, βρίσκονται εκεί στά χέρια σας, κύριε Γκονζάγκας. Η άθωότης μου βρίσκεται γραμμένη σ' αυτό τόν τριπλοσφραγισμένο φάκελλο... Παρουσιάζατε μόνος σας έδω αυτό τόν φάκελλο, που θα γίνει αίτια της καταστροφής σας... Δέν μπορείτε να τόν άποσύρετε. Άνήκει στή δικαιοσύνη και ή δικαιοσύνη σάς πιέζει έδω άπ' όλες τις μεριές. Για να προμηθευθήτε αυτό τόν όπλο, που σάς χτυπάει τώρα, μπήκατε στήν κατοικία μου σάν νυχτοκλέφτης... Σπάσατε τήν πόρτα μου και παραβιάσατε τόν κιβώτιό μου, σεις, ο Υψηλότατος πρίγκιψ Γκονζάγκας.

—Υψηλότατε! φώναζε στόν αντιβασιλέα ο Γκονζάγκας, του όποιου τὰ μάτια είχαν γίνει κατακόκκινα άπ' τόν αίμα που τόν πλημμύριζε, έπιβάλλετε σιωπή σ' αυτό τόν δυστυχισμένο!

—Υπερασπιζήτε τόν έαυτό σας! φώναζε ο Λαγκαρντέρ, με φωνή που έπαλλε, και μη ζητάτε να μου κλείσουν τόν στόμα. Θά μάς αφήσουν να μιλήσουμε και τούς δυο, όσας, όπως και μένα, έμένα, όπως και σας, γιατί ο νεκρός θρίσκειτα μεταξύ μας, γιατί ή Αυτοό Βασιλική Υψηλότης τόν είπε: «Ο λόγος τών έτοιμοθανάτων είν' ιερός!»

Ο Λαγκαρντέρ, καθώς μιλούσε, κρατούσε περιήφανα ψηλά τόν κεφάλι του.

Ο Γκονζάγκας άρπαξε μηχανικά τόν φάκελλο, που τόν είχε βάλει έπάνω στό τραπέζι.

—Ναί, αυτός ο φάκελλος είνε! φώναζε ο Λαγκαρντέρ Σπάστε τις σφραγίδες του! Σπάστε τις, σάς λέω! Γιατί τρέμετε;... Δέν υπάρχει μέσα, παρά μία περγαμνή: Η πράξης της γεννήσεως της κόρης του Νεβέρ!...

—Σπάστε τις σφραγίδες του φακέλλου! πρόσταξε ο αντιβασιλεύς.

Τὰ χέρια του Γκονζάγκας έτρεμαν παραλυμένα.

—Ισως σκοπύμως, ίσως και τυχαίως, ο άρχηγός της φρουράς μαρκήσιος ντε Μποννιβέ και δυο άπό τούς στρατιώτες του τόν είχαν πλησιάσει. Στεκόντουσαν άνάμεσα άπ' τόν τραπέζι του κι' άπό τούς δικαστάς, γυρισμένοι κι' οι τρεις προς τόν αντιβασιλέα, σάν να περιμένα άπό στιγμή σε στιγμή να τόν συλλάβουν.

Ο Γκονζάγκας δέν είχε άκόμα ύπακούσει στή διαταγή του αντιβασιλέα κι' ή σφραγίδες του φακέλλου εξακολουθούσαν να μένουν άθικτες.

Ο Λαγκαρντέρ έκανε ένα δεύτερο βήμα προς τόν τραπέζι. Τὰ μάτια του έλαμπαν σάν αστάρινη λεπίδα.

—Υψηλότατε, άσφαλώς θα μαντεύετε ότι, έκτός της πράξεως της γεννήσεως της κόρης του Νεβέρ, υπάρχει και κάτι άλλο μέσα σ' αυτό τόν φάκελλο, είπε χαμηλώνοντας τή φωνή του, ενώ όλοι έσκυβαν γιά να τόν ακούσουν καλύτερα. Θά σας πω άμέσως τί είνε... Στό πίσω μέρος της περγαμνης, υπάρχουν τρεις λέξεις, γραμμένες

μέ αίμα. "Ετσι μιλούν εκείνοι, που βρίσκονται μέσα στόν τάφο!...

Ο Γκονζάγκας άνασκήρτησε άπ' τόν κεφάλι ως τὰ πόδια. Άφροί φάνηκαν στίς γωνίες του στόματός του.

Ο αντιβασιλεύς, σκυμμένος όλόκληρος πάνω άπ' τόν κεφάλι του Βιλλερουά, έσφιγγε τή γροθιά του άπάνω στό τραπέζι του πρέσβρου.

Η φωνή του Λαγκαρντέρ άντηχούσε θαρείά μέσα στή ρωπή και στήν συγκινησι της όμηγύρεως. Και ο ίππότης εξακολούθησε:

—Ο Θεός θέλησε να περάσουν είκοσι χρόνια γιά να ξεσκεπαστή ο πέπλος του μυστηρίου. Ο Θεός δέν θέλησε ν' άντηχήσει ή φωνή του έκδικητού μέσα στή μοναξιά. Ο Θεός συγκέντρωσε έδω όλους τούς μεγιστάνες της Γαλλίας, πρεσβευόμενους άπό τόν άρχηγό του Κράτους... Η ώρα της έκδικήσεως έφτασε!... Ο Νεβέρ ήταν μαζί μου τή νύχτα της δολοφονίας... Ένα λεπτό πριν άρχισει ή συμπλοκή, ο Νεβέρ είδε να λάμπουν μέσα στό σκοτάδι τὰ σπαθιά τών δολοφόνων άπό τήν άλλη μεριά της γεφύρας. Έκαμε τότε τήν προσευχή του. Κατόπιν, στό φάκελλο του χαρτιού, που βρίσκεται μέσα σ' αυτό τόν φάκελλο, χάραξε με τόν χέρι του, που τόν θούτρε στην άνοιχτή φλέβα του, τρεις λέξεις, που έλεγαν έκ τών προτέρων τόν έγκλημα, που έπρόκειτο να συντελεσθή και τόν όνομα του δολοφόνου!...

Τὰ δόντια του Γκονζάγκας χτυπούσαν μέσα στό στόμα του. Τραβήχτηκε ως τήν άκρη του τραπέζιού και τὰ συνεχισαμένα χέρια του φανόντουσαν σάν νάθελαν να λυώσουν τόν φάκελλο, που τόν έκαίγε τώρα. "Όταν έφτασε κοντά στήν τελευταία λαμπάδα, τήν άνέβασε και τήν κατέβασε τρεις φορές, χωρίς να γυρίση τὰ μάτια του προς τόν μέρος του Λαγκαρντέρ. Έδινε τόν συμφωνημένο σύνθημα στους φίλους του.

—Δέστε τόν Γκονζάγκας! είπε ο καρδινάλιος ντε Μπισσού σ' τὰ τόν κ. ντε Μορτεμάρ. Κοντεύει να χάσει τόν μυαλό του.

Κανένας άλλος δέν μίλησε. "Όλων ή άναπνοή είχε κοπή.

—Τόν όνομα του δολοφόνου είνε γραμμένο εκεί! εξακολουθώσε ο Λαγκαρντέρ, του όπου σ' τ' άλυσσοδεμένα χέρια σηκώθηκαν μαζί, γιά να δείξουν τήν περγαμνή. Τόν άληθινό όνομα με όλα τὰ γράμματα! Άνοιχτε τόν φάκελλο κι' ο νεκρός δά μιλήσι!

Ο Γκονζάγκας, με μάτια που έμοιαζαν σάν τρελλού, με τόν μέτωπό του λουσμένο στόν ιδρώτα, έρριξε στό δικαστήριο ένα βλέμμα άγριο.

Ο Μποννιβέ κι' οι δυο στρατιώτες είχαν σταθή μπροστά του, έτοιμοι ν' άπλώσουν τὰ χέρια τους άπάνω στόν άμο του.

Ο Γκονζάγκας μετακινήθηκε λίγο, γύρισε τή ράχη του προς τή λαμπάδα και φέροντας πίσω τόν χέρι του με τόν φάκελλο, άναζήτησε τή φλόγα της.

Ο φάκελλος πήρε άμέσως φωτιά!

Ο Λαγκαρντέρ τόν είδε αυτό...

Μά ο Λαγκαρντέρ, αντί να τόν άποκαλύψει, φώναζε:

—Άνοιχτε λοιπόν τόν φάκελλο! Διαβάστε! Διαβάστε λοιπόν γιά να μαθευτή άν τόν όνομα του δολοφόνου είνε τόν δικό μου ή τόν δικό σου, άτιμε!

—Καί τόν φάκελλο! φώναζε ο Βιλλερουά, ο όποιος άκουσε τόν χαρτί να τσιρίζ.

Μία μεγάλη όχλοσθ ή έπακολούθησε.

—Έκαψε τόν φάκελλο! φώναξαν όλοι. Τόν φάκελλο, που περιείχε τ' όνομα του δολοφόνου! Τόν δικό του όνομα.

Ο αντιβασιλεύς πετάχτηκε άπό τή θέσι του και ώρμησε μπροστά.

Ο Λαγκαρντέρ, δείχνοντας τὰ λείψανα του καμμένου φακέλλου, που ήσαν καταγής, είπε:

—Ο νεκρός μίλησε!

—Τί ήταν λοιπόν γραμμένο μέσα στό φάκελλο; ρώτησε ο αντιβασιλεύς, του όποιου ή συγκίνησης είχε φτάσει στό κατακόρυφο. Μία γρήγορα, άν και ο άθλιος αυτός, καίγοντας τόν φάκελλο, άμολόγησε τόν έγκλημά του.

—Δέν ύπρχε άπολύτως τίποτε! άπάντησε ο Λαγκαρντέρ.

—Επειτα, ένα όλο άκούγαν κατάπληκτοι, εξακολουθώσε:

—Τίποτε!... Δέν ύπρχε γραμμένο άπολύτως τίποτε μέσα στό φάκελλο! Άκούσε, άθλιε δολοφόνε Γκονζάγκας! Χρησιμοποίησα πανουργία κι' ή κολασιμένη συνείδησί σου πιάστηκε στήν παγίδα... Έκαψες τήν περγαμνή, με τήν όποια σ' άπειλούσα... Τόν δυνά σου δέν ήταν γραμμένο μέσα, μά τόν έγραψες μόνος σου! Είν' ή φωνή του νεκρού: Ο νεκρός μίλησε!

—Ο νεκρός μίλησε! επανέλασε όλη μαζί ή όμηγυρις με φωνή βαθεία.

—Προσπαθώντας να καταστρέψή αυτή τήν άπόδειξη, είπε ο κ. ντε Βιλλερουά, ο δολοφόνος προδόθηκε!

—Έχουμε τήν όμολογία του ένόχου! πρόφερε έπίσημα

ο πρόεδρος ντε Λαμουανιόν. Η άπόφασί του έκτάκτου δικαστηρίου, που καταδίκασε τόν κ. ίππότη ντε Λαγκαρντέρ, θεωρείται άκυρη.

—Ως τή στιγμή εκείνη, ο αντιβασιλεύς, πνιγμένος άπό τήν άγανάκτησι, είχε παραμείνει σιωπηλός. Έξαφνα φώναξε στόν Γκονζάγκας:

—Δολοφόνε! Δολοφόνε! Συλλάβετε αυτόν τόν άθλιο.

Πιό γρήγορος άπό άστραπή ο Γκονζάγκας έφούλησε. Μ' ένα πήδημα πέρασε μπροστά άπό τόν αντιβασιλέα και κατάφερε μία μανιασμένη σπαθιά στό Λαγκαρντέρ, ο όποιος κλονίστηκε κι' έβγαλε μία κραυγή.

—Δέν θα χαρής τή νίκη σου! μουγκρίσε ο Γκονζάγκας σάν μανιασμένος ταύρος.

—Επειτα γύρισε πίσω, πέρασε με τόν σπαθί ύψωμένο μπρός άπ' τόν Μποννιβέ και έπειδή οι στρατιώτες άρχισαν να τόν καταδίκουν, έκανε μεταβολή κι' έπήρε στάσι άμυνας.

Καθώς άμυνόταν όμως, όπισθοχωρούσε, άποκροώντας δέκα σπαθιά που τόν είχαν ζώσει σχεδόν άπό παντού.

Οι στρατιώτες κέρδιζαν διαρκώς έδαφος κι' ήσαν θέβαιοι, ότι δέν μπορούσε να τούς ξεφύγει.

Μά τή στιγμή που τόν στριμώξαν έξαφνα μπρός σε μία θαρεία κουρτίνα που σκέπαζε ένα μέρος του τοίχου και νόμιζαν ότι τόν κρατούν πειά στά χέρια τους, ή κουρτίνα που σκέπαζε ένα μέρος του τοίχου, και νόμιζαν ότι τόν κρατούν πειά στά χέρια τους, ή κουρτίνα παραμέρισε, μία μικρή πορτίτσα άνοιξε κι' ο Γκονζάγκας εξαφανίστηκε, σάν να τόν είχε καταπιή μία καταπακτή. Άκουσαν κατόπιν τόν ήχο ενός σούρη που προδίδον άπ' τόν πίσω μέρος της πόρτας...

Πρώτος ο Λαγκαρντέρ ώρμησε προς τήν μυστική αυτή πόρτα, της όποιας όλοι άγνοούσαν τήν ύπαρξη. Αυτός όμως τήν ήφερε, γιατί τήν είχε χρησιμοποιήσει κατά τήν πρώτη συνεδρίασι του οίκογενειακού συμβουλίου, ψιθυρίζοντας ως καμπούρης τις άπαντήσεις της στήν πρίγκηπισσα.

Η σπαθιά που του είχε καταφέρει προδοτικά ο Γκονζάγκας δέν του είχε κάνει σχεδόν τίποτε. Άπεναντίας, του είχε κόψει τὰ σχοινιά με τὰ όποια ήταν δεμένη τὰ χέρια του, πληγώνοντας τον συγχρόνως έλαφρά σ' αυτά...

Μά ή πόρτα ήταν κλεισμένη γερά και δέν άνοιγε...

Τότε ο αντιβασιλεύς διάταξε να καταδιώξουν τόν φυγάδα. Μά τήν ίδια στιγμή μι' άπελπισμένη γυναίκα φωνή άκούστηκε άπό τόν θάβος της αίθουσας.

—Βοήθεια! Βοήθεια! φώναζε.

Ήταν ή ντόνα Κρούζ!... Άναμαλλιασμένη, και με τὰ ρούχα της άναστατωμένα, πήγε κι' έπεσε μπροστά στά πόδια της πρίγκηπισσας, της μητέρας της Αύγης.

—Η κόρη μου! φώναζε μ' άπόγνωση. Μήπως συνέθε κανένα δυστύχημα στήν κόρη μου;

—Μερικοί άνθρωποι...στό κοιμητήριο του Σαιν - Μαγκλουάρ... έκανε ή ταιγανοπούλα λαχανιασμένη. Παραβιάζουν τήν πόρτα της έκκλησίας... Θέλουν να τήν άπαγάουν!...

Άπεριγράπη σύγχυσις έπακολούθησε μέσα στήν αίθουσα.

Μά μία φωνή έδέσποσε σε λίγο του θορύβου, σάν ήχος σάλπιγγας.

—Ήταν ο Λαγκαρντέρ που φώναζε:

—Ένα σπαθί, γιά όνομα του Θεού!... Δέστε μου ένα σπαθί! Άμέσως ο αντιβασιλεύς τράβηξε τόν δικό του άπό τή θήκη του και τόν τόν έβγαλε μέσα στά χέρια, λέγοντας:

—Κανένας δέν μπορεί να τμηση σας έσύ, αυτό τόν σπαθί.

—Ευχαριστώ, υψηλότατε, είπε ο Λαγκαρντέρ. Και τώρα άνοιχτε μου τόν παράθυρο και φωνάξτε στους ανθρώπους σας να μην έπιχειρήσουν να με σταματήσουν!... Ο δολοφόνος έχει προηγηθή άρκετά και δυστυχία σ' όποιον θελήσει να μου φράξη τόν δρόμο!

Φίλησε τόν σπαθί του αντιβασιλέως, τόν σάλεψε πάνω άπ' τόν κεφάλι του κι' εξαφανίστηκε σάν άστραπή!

XI

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΒΕΡ

Η θανατικές έκτελέσεις που γινόντουσαν κατά τήν εποχή εκείνη πίσω άπ' τὰ τείχη της Βασιλλίης, δέν ήσαν όλες μυστικές. Μά θα μπορούσε να πη κανείς πως δέν ήσαν και δημόσιες. Έκτος άπ' αυτές που γινόντουσαν χωρίς να προηγηθή δική, κατά διαταγήν του βασιλέως, όλες ή άλλες γινόντουσαν κατόπιν διαδικασίας κατά τόν μάλλον και ήπιον κανονική.

Ο λαός ωστόσο τὰ είχε με τή Βασιλλίη, όχι γιατί ήταν τόπος θανατικών έκτελέσεων, άλλ' αντιθέτως γιατί τὰ τείχη της τόν έμπόδιζαν να παρακολουθή τις θανατικές αυτές καταδίκες.

Έτσι τὰ τείχη της θα έκρυβαν κι' εκείνο τόν θάβου τήν άγωνία του δολοφόνου, του Νεβέρ, που τόν είχε καταδικάσει τόν Έκτακτο Δικαστήριο.

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ο ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΑΙΜΑΡ

(Γουσταύος Αιμάρ Ι... Και μόνο αυτές η δυο λέξεις του ονόματος του συγγραφέα του παρόντος αριστουργήματος, άρκουν να συναρπάσουν και να νοητεύσουν τους άνωγυστες. Πέρας. Δεν δά πολυλογώσαμε σε έπονους. Περιγράψαμε μόνον να σας πούμε ότι όλα τα μείστορημά του — όλα αριστουργήματα κι' όλα αληθινές ιστορίες, με ήρωας ζωντανούς, πραγματικούς, χειροπιαστούς — τα έγραψε και τα παρακολούθησε από κοντά ο συγγραφέας του. Σκεφθήτε ότι έζησε επί δεκατέντε ετών.

Ελάνηρα χρόνια στις 'Αμερικανικές πύσσες, ως κυνηγός θηρίων, ως χρυσόθρας κλπ. κλπ., πότε φίλος των 'Ερυθροδέρμων, πότε εχθρός των, άλλοτε συμπολεμιστής των κι' άλλοτε αιχμάλωτός των. Κανένας άλλος, εκτός απ' τον Αιμάρ, δεν περιέγραψε με τόσο πάθος και με τόσο αληθινή και συγκλονιστική παραστατικότητα, τα άλλοκατα ήθη των λευκών κυνηγών και των πρωτογονών φυλών, που διέσχιζαν στην εποχή του τις θάλασσες έρημων και τις μυστηριώδεις ζούγκλες της Βόρειου και Νοτίου 'Αμερικής Ι...).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΜΕ Τ' ΑΓΡΙΜΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ... ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Την εποχή, κατά την οποία συνέβησαν τα δραματικά γεγονότα που θ' αφηγηθούμε—δηλαδή κατά το 1817—από όλα τα κράτη τα οποία σχημάτιζαν την εύρυστη Μεξικανική 'Ομοσπονδία, ξεχώριζε πιο πολύ το κράτος της Σονόρας. 'Η διαρκής αιματηρές συρράξεις των κατοίκων της με τις πολυπληθείς φυλές των 'Ερυθροδέρμων, ή όποιες τριγυρίζουν από παντού τη Σονόρα και το προαίονιο άγριο άνθρωποκυνήγι που διεξήγεται άμοιβαία, τους είχε δώσει μια ξεχωριστή άγριαση ψυή.

'Η φύσις σπατάλησε σ' αυτή τη χώρα τα δώρα της, με τη «χούφτα». Το κλίμα είχε γελαστό, εύκρατο, υγιεινό. 'Ο χρυσός, ο άργυρος, ή πιο γόνιμη γή, τα πιο εύχρημα και γλυκά όπωρικά, κι' άφθονα φαρμακευτικά θοτάνια πλημμυρίζουν το έδαφος της. Βρίσκει κανείς στη Σονόρα τα πιο άποτελεσματικά θάλασμα, τα πιο όφέλιμα για θωακή χρήση έντοια, τα πιο σπάνια φάρμακα, άφθονία πολυτίμων λίθων, κυνηγιού και ψαριών κάθε είδους.

'Αλλά...άλλα στις άπέραντες όμως έρημιές του ποταμού Ρίο

Τζίλλα και στις θουνοπαιγίες της Σιέρρα Μάδρε, στη Σονόρα, ζούν επίσης κι' ή πολυπληθείς, άνυπότακτες και πολεμοχαρείς φυλές των 'Ερυθροδέρμων Κομάγγων, Πώνις, Πίμας. 'Οπότε και 'Απάχων! 'Η φυλή αυτές έχουν κηρύξει έναν άδιάλειπτο κι' έξοντοτικό πόλεμο κατά της Λευκής φυλής, ή όποια καταπάτησε τα προγονικά έδάφη των. Και με τις άμειλικτες, τις διαρκείς καταστρεπτικές επιδρομές των, άναγκάζουν τους Λευκούς κάθε λίγο, να πληρώνουν άκριβώς την κατοχή της γονιμότητας της των προνόνων των, την όποια ποτέ δεν έπαυαν να διεκδικούν απ' τους άρπαγας αυτούς!

'Η τοίς κυριώτερες πόλεις της Σονόρας είναι ή Γκουαμάς, ή Χερμοζίλλιο και ή 'Αρίστη.

Στις 17 'Ιανουαρίου 1817, κατά τις 3 1/2 ή ώρα το άπόγευμα, κατά την ώρα δηλαδή που οι κάτοικοι άπολαύαν την σιέστα των (τή μεσημβρινή άνάπαυσή των), άποτραβηγμένοι στη θάλασσα των σπιτιών των, ή πόλις Χερμοζίλλιο—ή τόσο γαλήνια και ήσυχη συνήθως—παρουσίαζε ένα παάδειο θέαμα: 'Ενας έξαναρμένος όληος από λεπέρους, γ α μ β ο υ ζ ί νους και ρατέρο υς (λαθοκυπόρους, λαθροθήρας και τυχοδιώκτες κάθε είδους, δηλαδή) συνωστιζόταν με άπερίγραπτα

ούρλιάσματα κι' άπειλητικές θλαστήμιες στην κάλλη ντέλ Ροζάριο (στην όδο Κομβολογίου). Μερικοί 'Ισπανοί στρατιώτες—το Μεξικό κατά την εποχή εκείνη δεν είχε άποτινάξει άκόμη τον 'Ισπανικό ζυγό—μάτια προσπαθούσαν να διαλύσουν τον όχλο και να άποκαταστήσουν την τάξη, χτυπώντας τον κατακέφαλα με τα μακρύα κοντάρια των.

Μά ή κοσμοχαλασία αυτή άντίς να όλιγοστεί, άντίθετα ώξυνόταν σε έπικίνδυνο σημείο. Το πλήθος πύκνωνε περισσότερο, ξεφώνιζε, χειρονομούσε, και περισσότερο απ' όλους λυστομανούσαν άρκετοί 'Ερυθρόδερμοι της φυλής Χιακούις, οι όποιοι είχαν υπερβεί με τους άλλους.

Τα παράθυρα όλων των σπιτιών πλημμύριζαν από άνδρικά και γυναικεία κεφάλια, τα όποια κυττούσαν με άγωνία προς την κατεύθυνση του θουνού αυτού, σηκώνόντουσαν πυκνά νύφη καπνού, τα όποια όλοι έκτύταζαν με άγωνία. 'Ενα μεγάλο σπύτι καιγόταν κεί πάνω.

Ξαφνικά, γοερές κραυγές άκούστηκαν, το πλήθος σκίστηκε στα δυο σαν ώριμο ρόδι, όλοι ρίχτηκαν στα πλάγια καταρρομαγμένοι, κι' ένας νέος—μειράκιο σγεδόν, γιατί μόλις ήταν 16 έτών—παρουσιάστηκε άπότομα. 'Ηταν καθάλα σ' ένα μισόαγριο, άτίθασο όλογο, το όποιο έτρεχε με μανιώδη καλπασιό, σαν άνεμοστρόβιλος.

—Πιάστε τον! οδολίαξαν πολλοί, μόλις είδαν τον νέο αυτόν. Πιάστε τον! Αυτός έβαλε τη φωτιά!

—Ρίξτε του το λάσσο!... ξεφώνισαν άλλοι.

—Β α λ γ α μ ε ν τ ί ο ς !... Χοιστέ και Παναγιά!... μουμούριζαν με φρίκη ή γυναίκες, κάνοντας το σταυρό τους. 'Ο ίδιος ό σαστάνος είναι!

'Ο καθένας των όμωσ, άντί να σκεφθή να συλλάβη τον μικρό ίππέα, σκεπτόταν άντίθετα πώς να τον άποφύγη πιο άγνοια. 'Ο τολμηρός νεαρός καθάλαρης έξακολούθησε έτσι τον άγριο καλπασιό του, γαυογελώντας σαρκαστικά, με το πρόσωπο έξαναμμένο, με το θέμμα σπινθηροβόλο, μοιράζοντας συγχρόνως δεξιά κι' άριστερά του άλύπητες καμτακίες, σε όσους οίφονκινδύνευαν να τον πλησιάσουν ή σε όσους ή κακή των μοίρα τους έμπόδιζε να πασαμερίσουν νρηγορώτσοα απ' τον μανιώδη δρόμο του!...

—'Ε!... 'Ε!... Διάβολε!... ξεφώνισε ένας θακούερό (θουκόλος) με ήλιθο πρόσωπο κι' άθλητικό κοουί, καθώς πέρασε σαν άστραπή απ' το πλάι του ό νέος. Κόντεψες να με άναποδογυρίσεις, θεότρελλε. Μά...άν δεν γελιέσαι, είναι ό Ραφαήλ... 'Ο νυιός της κουμπάρου μου... Μου... Πείριμενε ένα λεπτό και πεί διορθώνω!... Μουμουρίζοντας αυτά τα λόγια ό θακούερος, έστύλιζε συννρόνως το λάσσο του που είχε κρειασμένο στο ζωνάρι του, κι' άκονισε να τρέχη εσπίσω απ' τον νέο.

'Ο όχλος που κατάλαβε την πρόθεσή του, χειροκρότησε με ένθουσιασμό.

—Μπράθο!... Μπράθο!... ξεφώνισαν.

—Πρόσεξε μη σοι ξεφύγει, Κορνέχο!... χειροκρότησαν οι άλλοι θακούερος.

'Ο Κορνέχο, όπως όνομαζόταν το ένδιασέρον αυτό όπικέιμενο, πλησίαζε διαρκώς τον νεαρό καθάλαρη, μπροστά στον όποιο τα έμπόδια άνοισαν τώρα να πολλαπλασιάζονται πιο πολύ.

Είδοποιημένος ό νέος απ' τις

*Ηταν καθάλα σ' ένα μισόαγριο, άτίθασο όλογο...

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

κραυγές του πλήθους, για τον κίνδυνο που τον άπειλούσε, στράφηκε άπότομα κι' άντίκρυσε τον θακούερό.

Μαυρειδερή γλωμάδα σκέπασε τότε το πρόσωπό του. Κατάλαβε πώς θα τον έπιαναν και φώναξε δυνατά:

—'Αφσέ με να ξεφύγω, Κορνέχο!

—'Οχι!... 'Οχι!... Ρίξ' του το λάσσο!... Τσάκωσέ τον με το λάσσο!... ξεφώνιζε ό όχλος πεισματάρικα.

—Παραδώσου!... ξεφώνισε τότε κι' ό γιγαντώσμος θακούερος. 'Αλλοιώς θα σε κουλουριάσω με το λάσσο μου, σαν άγριο-κάτσικο!...

—Δέν παραδίνωμαι!... άποκρίθηκε ό νέος με άποφασιστικότητα άγρια στη φωνή του.

Τό κυνήγι έξακολούθησε άμειλικτο. Μπροστά ό ένας, έφιππος, και εσπίσω του ό άλλος, με τα πόδια.

'Ο όχλος άκολουθούσε, τρέχοντας κι' ούρλιάζοντας από ευχαρίστησι.

—'Αφσέ με σοι λέω! Ξαναφώναξε τώρα ό νέος στο θουκόλο. 'Αλλοιώς, σοι όρκίζομαι στις Εύλογημένες Ψυχές του Καθατηρίου, ότι θα σε βρή συμφορά!...

Μά ό θακούερος γέλασε άγρια κι' άνέμισε το λάσσο του έπάνω απ' το κεφάλι του, ξεφώνιζοντας:

—Για τελευταία φορά, Ραφαήλ, παραδίνεσαι ή όχι!...

—'Οχι!... Χίλιες φορές όχι!... άποκρίθηκε με λύσσα εκείνος.

—'Ο θεός βοηθός, τότε!... Έκανε ό θακούερος.

Και το λάσσο ρίχτηκε σφυρίζοντας.

Μά κάτι το άλλοκοτο συνέβη τη στιγμή αυτή.

'Ο Ραφαήλ σταμάτησε άπότομα το όλόγο του, σαν να τό μεταμόρφωσε άστραπιαία σε θράνα από γρανίτη. Πήδησε ύστερα απ' τη σέλλα, σαν άγριμ, άπάνω στον γίγαντα, τον άναποδογύρισε στην άμμο, και πριν προλάβει κανένας να τον έμποδίσει, τοίμησε στο λαιμό ίσαμε, τη λαθή το Μεξικανικό μαχαίρι του!

'Ενα συντριβάνι άίματος, όρμητικό, ξεπήδησε απ' την πληγή και ράντισε το πρόσωπο του νέου. Και την ίδια στιγμή ό θακούερος, άφοι κουλουριάστηκε και κλώτσησε με άγωνία στην προσέγγισι το θανάτου, άπόμεινε άκίνητος.

Είχε έιωχήσει!...

Τό πλήθος όόγγησε από φρίκη και τρομάρα.

Με ταχύτητα άστραπής κατόπιν, ό νέος πήδησε σ' όλόγο του και ξαναόγισε πάλι τον φονηριώδη καλπασιό του, κραδώνοντας το αίματοςγές μαχαίρι του και γελώντας διαβολικά. Τό πλήθος, μόλις συνήλθε απ' την ποσότη κατάνηψή του, έσπολίσθηκε στην κατδίωξη του νεαρού δολοφόνου, ής εκείνος είχε έξαφανιστή πεί!...

Κανένας δεν ήταν οέ θέσι να πη, από ποιά κατεύθυνση ξεφύγε.

Την ίδια στιγμή έτρεσε στον τόπο του έγκλήματος ό χουέθ δέ λέτρας, ό άνκριτης και δικαστής συγχρόνως, συνοδευόμενος από ένα σύννεφο ρακενδύτων άλ γ κ ο υ α ζ ί λ (άστουφάκων).

'Ο χουέθ δέ λέτρας όνομαζόταν δόν 'Ινίγκο Τορμέντος 'Αλμαθέυτε. 'Ηταν έως 50 χρόνων, κοντόσωμος, παχύσαρκος και με μούτρα άποπληκτικά. Συνήθιζε να ρουφάη κάθε λίγο ταμπάκο, άνοίγοντας για τη σοβαρή αυτή άσχολία του μία χρυσή, άδαμαντοστόλιστη ταμπάκερα, την όποια τραβούσε έπιδικτικά απ' την τσέπη του. Ποτέ όμως δεν θα φανταζόσουν μόλις τον έβλεπες, ότι ό άνθρωπος αυτός κάτω απ' το καλοκάγαθο κι' άνοιχτόκαρδο παρουσιαστικό του, έκρυβε μία άπερίοριστη ταγκουνιά, μία όξυτάτη έξυπνάδα και μία ψυχραιμία δίχως ταίρι!...

'Ο άγιος δικαστικός έβριξε στο πλήθος ένα περιφρονητικό θέμμα και μισοκλείνοντας τα γκριζά μάτια του, είπε:

—'Ο δυστυχισμένος Κορνέχο ήταν φανερό πώς θα τό πάθαινε κάποτε αυτό!...

—Ναι... Τοίκοφαν το λαρύγγι!... θρέθηκε να πη κάποιος.

—Και μοι φαίνεται, ότι ό παλληκαράς που τον έέκανε, είναι συνθησιμένος να δουλεύει 'επίδεξιό το στίλεττο του!... Ξανάπε ό δικαστής, παραγμιζοντας τα ρουθούνια του με ταμπάκο.

—'Ενα διαβολοπαίδι ήταν!... πετάχτηκε ένας άλλος.

—Μπα!... Έκανε ό δικαστής με προσποιητή έκπληξη, λοξοκυτάζοντας εκείνον που μίλησε. 'Ενα παιδί, είπες!...

—Ναι... Σχεδόν παιδί!... είπε με κάποια υπερηφάνεια τώρα

ό άλλος, για την τιμή που τοίκανε ό δικαστής να μιλή μαζί του. 'Ηταν ό Ραφαήλ... 'Ο γυιός του δόν Ραμόν!...

—Βρέ!... Βρέ!... Βρέ!... ξεφώνισε ό δικαστής με μυστική ίκανοποίησι. Για φαντάσου!... Μά όχι, δεν είναι δυνατόν!... 'Ο Ραφαήλ!... Μά αυτός είναι—δέν είναι δεκάξη χρόνων... 'Εται να τον έκανε μέσα στα μπράτσα του ό Κορνέχο, θα τον έλυωνε!...

—Κι' όμως έτσι είναι, έξοχώτατε!... 'Ολοι μας τό είδαμε!... Και έέρετε τί είχε συμβή!... 'Ο Ραφαήλ έπαιξε χαρτιά από νωρίς εκεί πάνω, στο σπύτι του δόν 'Αγκουιλάρ... Φαίνεται όμως, ότι ή τύχη δεν τον εύνοούσε κι' έτσι έχασε εκεί όλα του τα λεφτά... Τότε λοιπόν τον έπιασε ή λύσσα, και γιά να τον εκδικηθή, έβαλε φωτιά στο σπύτι!... Νάτο, καίγεται ακόμα!...

—Χίλιες ούρες του Σατανά!... θλαστήμησε ό δικαστής έκπληκτος.

—Ναι... Είναι έτσι, όπως έχω την τιμή να σας τό λέω, έξοχώτατε!... έξακολούθησε ό άλλος. Νά, κυττάτε και κάτω!... Ακόμα φαίνονται οι καπνοί της πυρκαϊάς, άν και το σπύτι έχει γίνει πεία στάχτη!...

—'Εχεις δίκιο!... είπε ό δικαστής, ρίχνοντας τη ματιά του προς τα κεί. 'Υστερα;... Τι άπόγινε ύστερα;...

—'Υστερα, έπανάλαβε ό άλλος, ό Ραφαήλ θέλησε να σωθή καθάλαικεύοντας κάποιο όλογο, μά ό Κορνέχο πάσχισε να τον τσάκωσ!...

—Κι' είχε δίκιο, θέβαια!... διέκοψε ό δικαστής.

—Είχε άδικο, έξοχώτατε, γιατί στα τελευταία ό Ραφαήλ τον κοιλούαίμασε!... άποκρίθηκε με άφέλεια ό άφηγητής.

—Σωστά!... Έκανε ό δικαστής. Μά ήσυχάστε, φίλοι μου... 'Η δικαιοσύνη θα κάνει το καθήκον της κι' ό δράστης θα τιμωρηθή!...

Τη φράσι αυτή του δικαστού, τό πλήθος την ύποδέχτηκε με χαμόγελο άμφιβολίας κι' είρωνείας.

'Ο δόν 'Ινίγκο 'Αλμαθέυτε, χωρίς να δόση σημασία στην έντύπωσι, την όποια προσέξησαν τά λόγια του, διάταξε τους άλλοκότες άστυφάκας του —οι όποιοι έντωματεύδ είχαν ψάξει έπιμελώς κι' είχαν κυριολεκτικώς γδύσει τον ήσαστή!— να τον σπικώσουν στα χέρια τους. Κι' ύστερα, δείχνοντας τους τον νάρθηκα μιας γειτονικής έκκλησίας, τους έπε να άκουμπήσουν εκεί πό πτώμα κι' αυτός τράβηξε γιά το κοντινό σπύτι του, τρίβοντας τα χέρια του από ίκανοποίησι.

'Η πρώτη δουλειά του μόλις μπήκε σπύτι του ήταν να ιτυθή ρούχα ταξείδιού. Πέρασε ύστερα στη ζώνη του δυο πιστόλια, κι' άφοι τσίμπησε στα πεταγτά λίγο φαγητό, έσπασήθηκε έξω.

Δέκα άλγκουαίλ ήπλιοι—νοι ως τα δόντια και καθάλα σε όλογο γερά, τον περίμεναν στην πόρτα. 'Ενας ύπνρτής κρατούσε γι' αυτόν ένα μεγαλοπρεπέστατο μαύρο όλογο, το όποιο χτυπούσε τις όπλές του και δάγκανε τά χαλινάρια με άνυπομονηρία. 'Ο δόν 'Ινίγκο καθάλαικεψε, μπήκε έπικεφαλής των άνδρών του, και τό άπόσπασμα άρχισε παρευθός να σιγοκαλπάζη.

—'Ε!... 'Ε!... μουμούριζαν άναμεταξύ τους οι περίεργοι, οι όποιοι πλημμύριζαν τις πόρτες και τα παράθυρα των γύρω σπιτιών. 'Ο δικαστής μας πάει στο σπύτι του δόν Ραμόν Γκαρσίλιας... Αυτός θα έέρη ίσως, κατά ποιά τράβηξε ό γυιός του... Αίριο θάχουμε νέα!...

—Διάολε!... πρόσθεταν άλλοι. 'Ο θεότρελλος γυιός του δόν Ραμόν άσφαλώς δεν θα χαράμιση τό σκοινί, με τό όποιο θα τον κρεμάσουν!...

—Χι!... Χι!... Έκανε κάποιος που είχε άρκετες δοσοληψίες με την άστυνομία, κουνώντας θλιβέρα τό κεφάλι του. Θά να κρίμα να θάλουν τη θηλειά στο λαιμό αυτούνου το παλληκαρά... Μά την πιστι μου, έχει μέλλον λαμπρό μπροστά του... Κι' ή χαρακιά που άνοίγει στο λαιμό του Κορνέχο, είναι σωστό άριστούργημα!

—Ένωματεύδ ό δικαστής έξακολουθούσε τό δρόμο του.

—'Εγείτε τά όπλα σας γεμάτα;... ρώτησε τη συνοδεία του μόλις βγήκαν απ' την πόλι.

—Μάλιστα, έξοχώτατε!... άποκρίθηκε ό ένωμοτάρχης των άλ-

*Ινός Κομάγγης

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΓΕΙΤΟΝΙΚΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ Ε. G. ΚΛΑΗΡ

ΑΣ παρακαλώ, αδελφή, ρωτήστε τον κ. Ρότσερς, αν μπορεί να με δεχθεί σήμερα.
—Αυτούμια, μίς, αλλά δεν θέλει να ιδεί κανέναν αυτή τη στιγμή. Είπε κουρασμένος και θέλει ν' αναπαυθεί.

—Αλλά, αφού ξέρω πως δέχεται άλλους, γιατί αρνείται να με δεχθεί έμένα; Μονάχα μια στιγμή, αδελφή! Σας παρακαλώ!...

—'Η νέα, η οποία παρακαλούσε με τόσο επιμονή, ήταν δημοφιλής, κομψή, λεπτοκαμωμένη. Τα μεγάλα σταχτιά μάτια της είχαν ένα τόσο θλιμμένο ύφος, ώστε η νοσοκόμος την λυπήθηκε και διατάχθηκε να πάει να την ρωτήσει.

—Περάστε, μίς, μια στιγμή στο δωμάτιό μου. Θα πάω να τον ρωτήσω πάλι. Φοβόμουν όμως πως η απάντησή θα είναι η ίδια...
—Πέστε του, αδελφή, πως αν δεν με δεχθεί, θα έρθω και αύριο και μεθαύριο και κάθε μέρα, όσο μένει εδώ στο νοσοκομείο...

Με φανερή στενοχώρια, η αδελφή νοσοκόμος επέστρεψε σε λίγο και κοίνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Αυτούμια κατάρχα! είπε μονάχα.
'Η νέα χλώμασε μονομιάς και φάνηκε πως θα λιποθυμούσε.

'Η νοσοκόμος, με συμπόνια, την βοήθησε να καθίσει σε μια πολυθρόνα και ξαπλώσει η νέα ξέσπασε σε λυγμούς.

—Τό προτιμώ αυτό! μουρμούρισε η νοσοκόμος.

Κατόπιν πρόσθεσε δυνατά, ενώ χαίδευε απαλά το χέρι της νέας:

—Υπομονή, μίς. Σκεφθείτε πόσο υπέφερε! Θα σας φέρω ένα φλυτζάνι τσάι, για να συνέλθετε.

—Τι να το κάνω το τσάι σας!... φώναξε η νέα νευρασμένη. Σεις οι Άγγλοι το έχετε πρόχειρο φάρμακο σε όλες τις περιστάσεις, για σωματικούς και ψυχικούς πόνους! Αφ' ότου με, θα ήθελα να ιδώ τι μούτρα κάνει ο Ρότσερς όταν του πηγαίνετε το τσάι!...

—Τό πάει πάντοτε μ' ευχαρίστηση, μίς, είπε η νοσοκόμος ήρεμα.

Κι' άμέσως, χωρίς να περιμένη απάντηση, βγήκε μια στιγμή έξω και σε λίγο επέστρεψε μ' ένα δίσκο.

—Γιά να πεσθείτε, μίς, πείτε ένα φλυτζάνι τσάι, άγνωστ τσάι, και θα ιδείτε τι καλό θα σας κάνει...

'Η αδελφή ακούμπησε το δίσκο απάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά στη νέα, και βγήκε έξω. Όταν, μετά μισή ώρα, μπήκε πάλι μέσα στο δωμάτιο, η νέα είχε πάλι το τσάι της και μισοξυπλωμένη στην πολυθρόνα, καθόταν συλλογισμένη.

—Σας ευχαριστώ, αδελφή. Αλήθεια, το τσάι σας μου έκανε καλό...

—Εξηγήστε μου όμως γιατί ο Ρότσερς δεν θέλει να με δεχθεί, έμένα, την μηνοτή του; Έμένα, που με ήθελε πάντοτε κοντά του!...

—Οι άρρωστοι έχουν πολλές παραξενιές, βλέπετε. Έπειτα, σκεφθείτε τι φοβερό κλονισμό υπέστη, όταν έπεσε από το αεροπλάνο. Σκεφθείτε τα φοβερά τραύματά του. Ειδικώς μπορεί τώρα να περπατά, αλλά τα νεύρα του δεν συνήλθαν ακόμα εντελώς...

—Είπε παραμορφωμένος:

—Έχει μερικάς ούλες στο πρόσωπό του. Αυτά δεν είναι τίποτε όμως. Δεν συνήλθε ακόμα εντελώς από την ταραχή του. 'Α! τι παράξενα παιχνίδια που κάνουν τα νεύρα! Στη διπλανή κάμαρα του κ. Ρότσερς ζουν με άλλη ασθενή. Είναι ωραία, πλούσια, εντιμής, η δούκισσα του 'Ε. 'Ασφαλώς θα έχετε ιδεί τη φωτογραφία της στις εφημερίδες. Έχει ούλινο, ο οποίος τη λατρεύει και τρία ωραία κορίτσια...

Τα έχει όλα! Τίποτε δεν της λείπει!... Κι' όμως, παρ' όλ' αυτά, μένει ακόμα ξαλωμένη απάνω στο κρεβάτι της, χωρίς να έχει καμιά οργανική πάθηση...

—Θέλετε να πείτε πως δεν είναι πραγματικώς άρρωστη;

—'Αρρωστή είναι βέβαια, αλλά ψυχικώς! Ποιός ξέρει τι είναι εκείνο που βασανίζει το νου της!...

—'Η νεαρή 'Αμερικανίδα σπρώχθηκε και είπε:

—Σας ευχαριστώ και πάλιν, αδελφή. Δεν θέλω να σας απασχολήσω περισσότερο. Να του πείτε σας παρακαλώ πως αύριο θα έρθω πάλιν.

Όταν, μετά λίγη ώρα, η αδελφή Μαίρη πήγε στο γραφείο της διευθυντοίας, εκείνη της είπε:

—Θαμιάζω το θάρος σου, Μαίρη. Προτιμώ ν' παραστέκομαι στην παύση δύσκολη έγχεση, παρά ν' αντιπάρω τη φτωχή αυτή 'Αμερικανίδα η τον δούκα του 'Ε. Μοι σπαράζει την καρδιά ο πόνος της μικρής 'Αμερικανίδας, όταν αρνείται να την δεχθεί ο σύζυγός της, και το βλέμμα της 'Εξοχότητός του, όταν κυττάζει την γυναίκα του. Αυτοί οι δύο

μονάχα με ταράζουν τόσο πολύ!...

—Αυστηρώς δεν βλέπω καμιά βελτίωσι! είπε η αδελφή Μπέσσιν. 'Η δούκισσα εξακολουθεί να μη θέλει να φάει. Ούτε διαβάζει, ούτε ενδιαφέρεται για τίποτε...

—Είπε δεκαοκτώ χρόνια που ύπρητ' ως νοσοκόμος, και αυτοί οι δύο, διαφέρει για τίποτε...

—Κατά τη γνώμη μου, είπε η Μαίρη, αυτός είναι χειρότερος από τη δούκισσα. 'Η έπιμονή του να μη δεχθεί τη μηνοτή του, με κάνει ν' άδούκισσα. 'Η έπιμονή του να καταλάβει γιατί δειλιάζει, γιατί φοβάται τόσο να την ιδεί. Κι' όμως υπέμενε τόσο φρικτούς πόνους, χωρίς ούτε ένα γόγγυσμό!

—Γενναίοι στους σωματικούς πόνους και δειλοί για ν' αντιπάρουν τη ζωή! Κι' όμως η δούκισσα είναι η πιο όμορφη άρρωστη που είδα στη ζωή μου! ο Ρότσερς ό πο χαριτωμένος νέος. Κοίμα, να την αλήθεια!

—Εκείνη τη στιγμή το κουνούνη της εξοχότητος χτύπησε κ' ο θυρωρός έφερε μια παλωρία άγκυρά από θαμνίσια τριαντάφυλλα.

—Γιά την δούκισσα! είπε.

'Η αδελφή Μπέσσιν πήρε το μπουκέτο και προσεκτικά, με καλαισθησία, τοποθέτησε τα λουλούδια μέσα σ' ένα βάζο. 'Ανέθηκε στο δωμάτιο της, τοποθέτησε τα λουλούδια μέσα σ' ένα βάζο. 'Ανέθηκε στο δωμάτιο της, τοποθέτησε τα λουλούδια μέσα σ' ένα βάζο. 'Ανέθηκε στο δωμάτιο της, τοποθέτησε τα λουλούδια μέσα σ' ένα βάζο.

—Κι' αυτό επαναλαμβάνεται κάθε μέρα! είπε παραπονετικά η Μπέσσιν. 'Ετσι φέρεται και στον άνδρα της, όταν έρχεται. Σχεδόν δεν του απαντά. Νομίζει κανείς πως βάλθηκε να πεθάνει! 'Εστέλνεις, κ' αν, όπως λένε, παραστράτησε ο δούξ και γλέντησε λιγάκι με μια χορεύτρια του μουζίκ - χόλ, έδειξε τόση μεταμέλεια, δείχνει τόση άφοβία στη γυναίκα του, που νομίζω πως μπορούσε πειά να τον συγχώσει!...

—'Η μέρες περνούν κ' οι δύο παραξενίτοι άρρωστοι εξακολουθούσαν να μη θέλουν να βλέπουν τα δύο πρόσωπα, τα προσφιλέστερά τους στον κόσμο. Μια μέρα ο Ρότσερς στεκόταν μπροστά στο παράθυρο και κυττάζε έξω, στον κήπο του νοσοκομείου. Μόλις από όλγουν είχε άρνηση πάλι ν' άπαντήσει στο τηλεφώνημα της μηνοτής του. 'Αφρημένος, παραμορφωμένος το γέρο - περιβολισμός, ο οποίος πούτιζε κάτω τα λουλούδια, 'Εκείνη τη στιγμή ένα αεροπλάνο περνούσε πάνω από το νοσοκομείο. Μ' ένα βαθύ άναστεναγμό ο νέος, άπομακρυνόμενος από το παράθυρο. Δεν θα πετούσε πια ποτέ! Το μέλλον του ήταν σκοτεινό και άβυσσος. 'Επρεπε να διαλέξει τώρα άλλο έπάγγελμα.

Ο Ρότσερς πήγε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Με προσοχή κυττάζε τις ούλες, που είχε στη μια μεριά του προσώπου. Είχαν σβήσει σχεδόν, και σε λίγο δεν θα διακρινόνταν παρά μερικές λευκές γραμμές. Καθώς πήγε να καθίσει στην πολυθρόνα του, από την άνοιχτη πόρτα της κάμαράς του, είδε τον δούκα, ο οποίος με τη λήπη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, έβγαινε εκείνη τη στιγμή από το δωμάτιο της δούκισσας. Ο Ρότσερς ήξερε την ιστορία τους από τη νοσοκόμα και λιπόταν κατάκαρδα τον άτυχο σύζυγο. 'Ανθρωποι, οι οποίοι είχαν όλα ν' αγαπά το κόσμο, να δημιουργούν μόνοι τους τη δυστυχία τους, ήταν κάτι άκατανόητο για τον Ρότσερς. Ο νέος έβλεπε το δικό του πόνο, τη δική του άτυχία, και μια ξαφνική ιδέα πέρασε από το νου του. Με άπορασιτιστικότητα σπρώχθηκε άπ' τη θέση του και παίρνοντας μερικά βιβλία από το τραπέζι του, διεισδύνθηκε με άργό, άστατο βήμα, στη διπλανή κάμαρα και χτύπησε την πόρτα.

Ο νέος στάθηκε μια στιγμή στο κατώφλι κ' έριξε μια ματιά τριγύρω. 'Η άρρωστη κυρία καθόταν στο κρεβάτι, άκουμπισμένη στα μαξιλάρια, με το βλέμμα απλανές. Δεν ήταν παραπάνω από τριάντα χρόνων γυναίκα και μολονότι ήταν άδυναταμένη και χλωμή, διέπνευε πάντοτε όμορφα γυναίκα. Παραξενεμένη για την άνελπιστη επίσκεψη, ρώτησε:

—Τι θέλετε, κύριε;

—Σας έπ'όλη συγγνώμη, είπε ο νέος, αλλά είμαι γείτονάς σας. Έλαβα το θάρρος να σας φέρω μερικά βιβλία, είναι ενδιαφέροντα...

—Σας ευχαριστώ, κύριε, απάντησε η δούκισσα ψυχρά, αλλά δεν διαβάσω. Δεν τα θέλω!...

—'Ηθελα άκόμη να σας πω, εξακολουθώ ο Ρότσερς, ότι η παύση

*Είμενε κάμποση ώρα σκεπτικός...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ω! Έσύ, που στις εύτυχισμένες μας μέρες είσαι τόσο άσυγκίνητη, κατ'επ'όλη, άναποφάσχητη και άστατη, σαν τη σκιά που όλγουν άπ'άνω στα νερά τα φύλλα της ιτιάς, ό η γυναίκα, γίνεσαι άμέσως ό παύω σ'αυτά ό γάμος, ό μόνος ό συμφορά άγγίζει τα ταπεινωμένα μας μέτωπα.

—Ο Ρότσερς δεν έπέμενε περισσότερο. Χαϊρέθηκε και βγήκε από την κάμαρα.

Όταν επέστρεψε στο δωμάτιό του, ό νέος έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. 'Ασφαλώς τα ψυχικά τραύματά ήσαν βαθύτερα από τα σωματικά. Μήπως κ' αυτός δεν φερόταν σήμερα στη νέα, που τόσο τον άγαπούσε, σκληρός; Γιατί, για να εξακολουθή έκεινη να πηγαίνει στο νοσοκομείο, αυτό σήμαινε πως δεν είχε πάψει να τον αγαπά. Γιατί λοιπόν φερόταν τόσο να την ιδεί;

Χωρίς να σκεφθεί περισσότερο, ό νέος πήρε το άκουστικό του τηλεφώνου και ζήτησε τον αριθμό της μηνοτής του.

—'Αγαπημένη μου, είπε ο Ρότσερς, μόλις άκουσε τη φωνή της. 'Αν δεν έχεις άλλη άσχολία, έρχεσαι κοντά μου σήμερα το άπόγευμα; 'Αφρημένη μου Νόρα, μη με παρεξηγήσεις, αλλά ήμουν τόσο άσχημος, μ' όλες αυτές τις πληγές! Θα με κυττάξεις μόνο από την πλευρά που δεν πονάει. Τι!...

Κλαίς, Νόρα;... 'Αλλά, μικρούλα μου, δεν έπαφα να σ' άγατώ ούτε στιγμή!... 'Ελα γρήγορα... Σ' περιμένω...

Συγχρόνως στο διπλανό δωμάτιο, το όπ' αριθμόν 2, η δούκισσα ζήτησε πληροφορίες από την αδελφή για τον γείτονά της. 'Η Μπέσσιν της διηγήθηκε όσα γνώριζε. Την έπιμονή της νεαρής 'Αμερικανίδας και το πείσμα του νέου να μη την δεχθεί.

—Τι θλιβερή ιστορία!... μουρμούρισε η δούκισσα με συγκίνηση. Τι φταίει το καίμενο το κορίτσι; Θα εύχαριστηθώ να μάθω πως όλα τελείωσαν καλά... Και σε παρακαλώ, αδελφή, τηλεφώνησε στον σύζυγό μου να έρθη. Νομίζω πως πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου, στον άνδρα μου και στα παιδιά μου!...

—Όσο σκέπτομαι αυτό το καίμενο το κορίτσι!... Όλα ξεχνούνται, νομίζω, όταν ύπάρχει άγάπη... Και τα λάθη, ναί, κ' αυτά συγχωρούνται, όταν μετανιώ κανείς!... 'Ετοίμασε τις βαλίτσες μου, αδελφή, σε παρακαλώ!...

—Είστε καλύτερα, μιλαίδη;

—Όχι, αλλά πρέπει να επιστρέψω στο σπίτι μου. 'Ισως έχει γίνει π'ό γρήγορα καλά.

—Εκείνο το βράδυ ύπρηξαν δύο εύτυχισμένα ζευγάρια. 'Αλλά κ' η νοσοκόμος Μαίρη και Μπέσσιν ήσαν χαρούμενες. Οι άρρωστοί τους είχαν σωθεί!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΣΤΕΙΟ

Κάποτε ένας σουλτάνος διάταξε να διαλαλήσουν στον κόσμο, πως όποιος θα του έλεγε το καλύτερο άστείο, θα παίρνε άπ' τα ίδια του τα χέρια ένα πολύτιμο δώρο.

Έφρεξαν λοιπόν πολλοί, παρουσάσθηκαν μπροστά του, κ' ό καθένας του είπε το άστείο του. Στο τέλος πήγε στο παλάτι κ' ένας άπλοκώτατος χωριάτης, ό οποίος κάθισε έλενθερα και θαρρετά, σάν πάλιος φίλος, πλάι στο σουλτάνο, του πήρε την ταμπακέρα, ρούφηξε μια πρόξα ταμπακού και μετά είπε:

—Σουλτάνε μου, πήγες στη Βαγδάτη καμιά φορά;

—Όχι! απάντησε ό σουλτάνος αστασμένος.

—Ούτε κ' έγώ! είπε ό χωριάτης.

Και σάπασε.

Ο σουλτάνος ξεκαρόδισσε στα γέλια με το άστείο του αυτό και διέταξε να του δώσουν ένα πονγί χρυσάφι.

ΓΑΣΚΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙΝΟΣ ΗΣΑΝ Η ΓΛΩΣΣΕΣ

Ένας Γασκώνας, για να περαιοτηθ' έναν πλούσιο συγγενικό του, που πήγε για πόρτη φορά στο Παρίσι, τον άδάρησε σ' ένα μυσείο.

Ο Γασκώνας πληροφορούσε για όλα τα πράγματα των πλούσιων συγγενικών του κ' αυτός τον άκουγε με άνοιχτο στόμα. Σε κάποια στιγμή σταθίκανε μπροστά σε δύο γλώσσες με άνθρωπινα, μέσα στις όποιες φιλανθρώπωναν δύο γλώσσες, μια μικρή και μια μεγάλη.

—Ποιαού είν' αυτή η γλώσσα, Ζάν; ρώτησε ό χωριάτης.

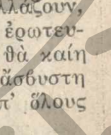
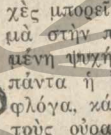
—Είναι του...Καρλομάγνου! απάντησε ό Γασκώνας.

—'Α!... Κι' αυτή η άλλη;

—Τού Καρλομάγνου κ' αυτή!...

—Μά είχε δύο γλώσσες ό Καρλομάγνος;

—Βέβαια, άντη. τη μικρότερη, την είχε όταν ήταν μικρό παιδί!

ΦΟΝΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

τός, ἐντελῶς ἄδικα !..

Στους πρόποδες του ημεισίου Φιλοπάτου υπάταρχε μὲ θεούς, ὀνομαζομένη «Κολωνάνα», γιὰτὶ λίστατε βροθήκα ἐκεῖ μὲ ἀρχαία στήλη (κολώννα). Στὴν περιοχή τῆς θεσεως αὐτῆς, μεταξὺ τῶν διαφόρων οὐσιπέδων (ποὺ σήμεα ἔχουν ἐλα χισιθί), ὑπάρχε καὶ ἐνα ἀρετὰ μεγάλῃ, ἀμειψοῦσθαιμὲν ἀπὸ δυὸ Ἀθηναῖζες οἰκογένειες : Τὴν οἰκογένεια Σηροῦρη καὶ τὴν οἰκογένεια Γιαννούλη. Ἐνὸ λαλὸν ἡ κυριότης τοῦ οἰκοπέδου βρισκῶταν ἐν ἀμειψιότητι, ὁ Χρ. Γιαννούλης πλεῖς ἀνθρώπων σὺν ἔχτιος στὴ μέση μὲ παράκα. Τοῦ χτισμοῦ τῆς παράκας, σὲ τέτοιες περιστάσεις, σημαίνει δι ἐκείνων ποὺ τὴν χτίζει παίρνει κυριότητα τοῦ οἰκοπέδου. Τὴν ἀδελφότητ αὐτὴ σημασία συνήθως ἐνερχοῦν οἱ οἰκοτε-δοφάροι, βάζοντας μέσα στὴν παράκα καὶ μτράβους ἐνόπλιον, μὲ τὴν ἐντολή νὰ χτυπῶσιν τὸν ἀντίπαλόν των. Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ Χρ. Γιαννούλης. Ἀμα ἐτέλειωσε τὸ ὀσσημο τῆς παράκας, ἐγκατέστησε μέσα δέκα ὀλοφύρους, μὲ ἄφωνα πολυμοφῶδια καὶ μὲ τὴν διαταγὴ ἑνὰ χτυ-πέουν, ἐν ἀνάγκη, στὸ κρεσσά.

— Ἀφήστε τον νάρθη, εἰτε τέλος ὁ θεῖος
του ὁ Σιδέρης.

Ἐπειδὴ ἀπὸ μισῆ ὥρα, ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ ἶδαν διπλὸν τοὺς ὀλοοφόρους νὰ κἀθόνται γύρω στὴν παράγκα καὶ μαζὺ τοὺς τὸ Χρῆστο Γιαννοῦλη, ποὺ ἦταν καὶ μονοφθαλμος. Ἀπὸ τοὺς τέσσερες, ἐλήθησας τότε περισσότερο στὴν παράγκα ὁ Ἀντ. Ξηροτύρης, καὶ εἶπε στὸ Γιαννοῦλη :

—Δὲν μοῦ λές, μὲ ποιὸ δικαίωμα χτίσατε
σὲ ξένο οἰκόπεδο ;

Στην ερώτησή αυτή ο Γιαννούλης απάντησε με μία βαρειά βροσιά. Αυτό ήταν η πρώτη άφορητή της συμπλοκή. Πληθυσσαν άμαξια κι' οι άλλοι κι' άρχισε γενική λογομαχία, βοιοκολίες, βροσιές, σπρωξίματα κλπ. Σέ μία στιγμή ένας από τους μισορούς δομά άβαρα και χτυπά τόν Δημ. Επ'ορυσή του τόν κεφάλι, μ' ένα οστόλο.

Τὸ πρῶτο αἷμα ἔβαψε τὸ χῶμα τοῦ οἴκο-
πέδου.

Ἄμεσως ὁ Γιαννούλης καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τοὺς ἐφορήσαντας κατὰ τὸ Σινδερ. Ὁ Γιαννούλης κρατοῦσε προτεταμένο ἐναντίον του ἕνα δῦλο μονόκαννο. Δὲν πυροβόλησε δ' αὖτος. Προσπάθεισε μόνον νὰ τὸν πλίσιασῃ. Ὅταν οἱ δύο ἀντίπαλοι συναντήθηκαν, ὁ Σινδερὴς κατόρθωσε ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα ἐνὸς πρὸς τὸ δῦλο του, τὸ ἔριξε κάτω καὶ τὸ ἔσπασε.

Ἡ συμπλοκή ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἐγένε-
κευθή. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γιαννοῦλη, ὅπλι-
σμένοι ὅλοι σὰν ἀστακοί, παρατάχτηκαν ἀ-

καὶ ἦσαν, ἀλήθεια, σωστή μάχη. Παντός εἶχε καταβῆναι τοὺς περὶ τοὺς καὶ τοὺς διαβάτες καὶ ἔτρεχαν βλοῖαι βροῖται κατατμήνῳ, νύ σκωδῶν ἀπὸ τῆς σφαίρας. Οἱ πορβολισμοί, πικροί, ἐξακολούθησαν ἐν τῷ τῆς ὥρας. Σὲ βλοῖα αὐτὸ τὸ διαστήματι δὲν δέκνουν κανεὶς ἀπὸ μαζιὰν, παρὰ συνήρη καλοῖν, καὶ δὲν δύνουν παρὰ βροῖαι, κατὰρες, φωνῆς ἀετλαιοῖς καὶ πόνου. Τῇ στιγμή τοῦ οἱ πορβολισμοὶ δραστήνῳ, καν καὶ ἔπαυαν, ἡ βροχὴ ἀμείζω ἐρτασε ἐπὶ τόπου. Ὁ Γεωργίος καὶ οἱ ὑποστηρίχτην τὸν πῆδισαν κάτω. Ὁ Βασίλειος ἔφερε μισρὰν σολῆν ναυαγόου, οἱ Παπαδιαμαντοπούλου ὅμως ἦταν μὲ τὸ πολιτικὸν τοῦ

—Παύσατε ! Παύσατε !... φώναξε ὠργισμένος ὁ Βασιλεύς. Τί ἔχετε καὶ σκοτώνεσθε ;

Ἡ ἀτίμοφαμα ἦταν γεμάτη καπνὸν καὶ μῖσος. Καταγής εἶχαν πέσει ἀμφοῦροι ἐνός νεκροῦ καὶ τρεῖς - τέσσερες πληγωμένοι. Ὁ νεκρὸς ἦταν τὸ διστυγιμένο παιδί, ὁ μαθητὴς Παπαδόπουλος. Μὰ σφαῖρα ποὺ εἶχε διαπεράσει τὸ ἀριστερὸ πνεῦν καὶ τὸν θώρακα, καὶ ὁ ὥραϊος ἔφυγε - ποὺ ἦταν καὶ ἀβλήτης τοῦ «Ἐθνικοῦ Συλλόγου» - στρουγγυλοῦσε στὸ γόμα, κλαιώντας καὶ γωνιάζοντας τὸ θῆτο του :

—“Αχ, Μήτηρ μου, κήκη !... Κήκη !...

—Ο Βασιλεὺς ἐσάφη ἐπάνω του συγχλημένους.
—Ποῦ εἶσαι χιτυημένος, παιδί μου ; τὸν ρώτησε.
'Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς ἐφηβος ἦταν πεινὴ νεκρὸς καὶ ἡ βασιλικὴ ἐρώτησις
ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησης.

Κοντά στο πτώμα του Παπαδοπούλου κοιτόταν πεσμένος ο Άθ. Σιδέρης, βαρεια τραυματισμένος στο κεφάλι με σφαίρα, ο Ένας Ξηροτούρης, χτυπημένος στο πόδι, και ο αδελφός του, με σπασμένο το κεφάλι από ρόπαλο... Ο Γιαννούλης και οι μπράβοι του είχαν πεύσει να έ-
ξασφραμισθούν.

Ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὑπασιπότης του καὶ ὁ ἀμαξιάς του ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ
μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν τοὺς τραυματίστους. Εὐτυχῶς ἄλλος, ὅστερ
ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ἦθε καλῶς-ὄντας μιὰ περιτομὴ ἐπίπουρ χωροφ
λάκων, ποὺ εἶχαν ἀπὸ μακρινὰ ἀνέμου τοὺς πυροβολισμούς. Ὁ περι
λάρχης σάστει περισσότερο ἀπὸ τὴν θεὰ του Βασιλέως, παρὰ ἀπὸ τ
θήματα τῆς συμπλοκῆς.

— Ἐμπρός, μεταφέρετε γρήγορα τοὺς
χτυπημένους !... διατάξε ὁ Γεώργιος. Στὴ
νοσοκομεῖο !...

Στη βασιλική άμξα εφορτώθηκαν άμέσως τó πώμα του μαθητό και ό τρείς τραυματίαι και κατά διαταγή του Βασίλεως μεταφέρθησαν στό γειτονικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο, όπου και έπιστοποιήθη θάνατος του Παπαδοπούλου.

Ὁ Γεώργιος μὲ τὸν Παπαδιαμαντόπουλον
ἐγύρισαν πεζοὶ στὸ παλάτι.

— Ἐχάσατε τὸν περίπατό σας, Μεγαλειό
τατε, εἶπε ὁ ὑλασπιστής.

—Τὸ χειρότερο ἦταν τὸ θέαμα πὺν εἶδα.
Ἐχασα ὅλο τὸ κέφι μου, ἀπάντησε ὁ Γεώργιος δύσθυμος.

Και άμέσως εξήγησε τηλεφωνικώς πληροφορίες από τὸ διευθυντὴ τῶν νοσοκομείων γὰρ τὴν κατὰστασι τὴν θανάτου, καὶ ἀπὸ τὸν ἀστυνομὸν τοῦ Α' Τμήματος Πολυχνόναχο, γιὰ τὰ αἰτία τῆς ἀμαξίας. Τὴν ἄλλη μέρα, πού ἐγένε ἡ κηδεία τοῦ θύματος, ὁ Βασιλέως ἐστείλε ἕνα στεφανὶ ἀπὸ λουλούδια τοῦ Ἀνακτορικου Κήπου.

—Αὐτὸ τὸ παιδί τὸ πόνεσα σὰν νὰ ἦταν
δικό μου ! εἶπε.

Μέσα στην παράγκα του Γιαννούλη οι
χωροφύλακες ἀνακάλεσαν ὁλόκληρο ὄπλο-
στασιο.

Ὁ Γιαννούλης, μόλις ἀντέληψε ὅτι πλη-
σάζουν οἱ χωροφύλακες, τώβλεσε τὰ πόδια.
Κατέφυγε τὸ σπῆτι του, στὴν ὁδὸ Βότσης
15, καὶ κρύφτηκε... Σὲ λίγη ὥρα βίωσε ἡ
ἀστυνομία ἐκπύλωση τὸ σπῆτι καὶ οἱ χωρο-
φύλακες ἐχτόλησαν τὴν πόρτα, καλώντας

Ο Βασιλεὺς Γεώργιος κατὰ τὸ 1907

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

30

73

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

ποὺ ξεγγελίζουν ἀπὸ ἔρωτα. Ἀσφαλῶς, διενεύεται περιπέτειες... Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ τὰ ἀνερὰ τῶν κοριτσιῶν—αὐτὰ τὰ λευκὰ καὶ κοκκινιστὰ νέρη ποὺ πᾶνε χο-
ρὸς σκοποῦ μέσα σὸ πὺλτζιό τοῦ ἀνέριου καὶ ποὺ ὅμοια μὲ τὰ νέρη τ' οὐρανοῦ, ἀ-
παίρουν πάντα κατὰ τὸ ὅραον χρῶματα πὺλ ζωιάρη, στὴν ἀρχὴ τοιαυτοφυλλένια
κ' ἔπειτα κόκκινα φλογιμένα. Ἐδῶ, τίποτε δὲν θὰ τῆς φανῇ ἀπίθανο ἢ ἀδύνατο.
Ἐτοί, ἀποφάσισα νὰ δημιουργήσω ἕναν μυστηριώδη, ἕνα φανταστικὸν ἔρωσθ' καὶ
τὸ ἴδιον ὁράον τῆς ἔγγραφῃς μὲ μεγάλη ἐπιστολὴ, γεμάτῃ ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀσεβασμῶ,
μὲ ποιητικὰς παροιμιῶσεις, καὶ χωρὶς καμμιά ὑπογραφή. Μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ δὲν
ζητοῦσε τίποτε, ποὺ δὲν ὑποσχόταν τίποτε, παθητικὴ κ' ἐπιφωλακτικὴ οὐγχρόνων,
μὲ δυὸ λόγια μιὰ ἐπιστολὴ-ρομαντικὸν ἔρωτος, οὐκ αὐτὴς ποὺ ἐθέσουμε στὰ μυ-
θιστοριώματα. Καὶ καθὼς ἤξερα, ὅτι καθήμενὸν σπρωγμένη ἀπὸ τὴν παραγῇ τῆς,
παρουσιάζοταν πᾶν τότε πρῶτον, διπλῶς τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ μῆσα
τὴν πεσοῖα τῆς.

στην πετοσιά της.

»Την άλλη μέρα, την παρακολούθησα από τὸν κήπο. Είδα τὴν ἔκπληξί της καὶ τὴν δυσπιστία τῆς μολὺς θορήκε τὸ γράμμα, τὸν λαφινὰ τοῦ τρόμου. Εἶπα τὴν ἀκόσκιαν φλόγα ποὺ ἀπλώθηκε στὰ μάγουλά της κ' ἐπετάθηκε γρήγορα ὡς τὸν λαεὺ τοῦ εἵματος. Εἶπα τὰ υπερβεμένα θέλήματα ποὺ ἔβριχεν γύρω στὸ ἀνατριχιάσμα τῆς, τὴν ψευδαλέα κίνησι μετὰ τὴν ὁποία ἔκουσε τὴν ἐπιστολή, κ' ἔπειτα εἶδα πάλι κατέβαινε νευρική καὶ παραινόμενη, ν' ἀγγίξει μόλις τὸ πρόγευμα τῆς καὶ σὲ λίγο νὰ σηκώνεται γιὰ νὰ πάει στὴν ταγὴ, στοὺς οὐρανούς, ἀκούμα κ' ἔρημιος διαδρόμος, χάρι νὰ διεκδοθῇ τὴν μοτηριωδίη ἐπιστολὴν... Ξέλετε νὰ πῆτε τίποτε;

Χαρὶς νὰ θεῖλω, εἶχα κάνει μὲ κίνηση, τὴν ὁποία βρεθήκα στὴν ἀνάνκη νὰ ἐξηγήσω.

—Βρισκό αὐτὸ ποῦ
κάνατε πολὺ παρακινδυνεμένο, τοῦ εἶπα. Δὲν συλλογι-
εῖσθαι ὅτι θὰ μπορούσε νὰ κἀν ἔξυπνες ἢ τολμᾶχστον νὰ ρωτήσῃ τὸ γκαρσόνι
στὴ στήλια ἐπὶ τὴν πετάετα της; "Η, ἀκόμα, νὰ τὴν δείξῃ στὴ
μῆτέρα της; Μὰ οὐκ ἔλπιεστε αὐτὴν.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

Λοιπόν η "Αφροδίτη γεννήθηκε από το κόμμα του Ωκεανού, όπως το πιστεύαμε, από ένα κομμάτι της γηραιάς Γης, από ένα κομμάτι της Γαίας. Μια θαύμας δόξα! Η ευκαιρία να ξαναγονάσουμε ας πούμε το θέμα...

Λοιπόν η "Αφροδίτη γεννήθηκε από το κόμμα του Ωκεανού, όπως το πιστεύαμε, από ένα κομμάτι της γηραιάς Γης, από ένα κομμάτι της Γαίας. Μια θαύμας δόξα! Η ευκαιρία να ξαναγονάσουμε ας πούμε το θέμα...

ή στις υπερθόρηδες αυτές...

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Οι Κομάτσια δεν πέρασαν από εκεί πέρα, γιατί δεν φανταζόντουσαν τι είχε συμβεί. Συνέχισαν φαίνεται το δρόμο τους προς το χωριό τους, υποθέτοντας πως ο Βακόνος εδραπέτευσε με την λευκή αιχμαλώτο μακριά τους και για πάντα...

Έτσι ο γενναίος Κομάτσιας έμεινε δεμένος στο δέντρο, κινδυνεύοντας να πεθάνει από πείνα ή δίψα.

Μά δεν συνέβη ούτε το ένα, ούτε το άλλο.

Τα θηρία της ζούγκλας τον κυρίστηκαν, ρίχτηκαν τη νύχτα έναντι του και τον κατεσπάρξαν ζωντανό!...

Και μ' ό,τι άφρασαν τα θηρία τη νύχτα, χόρτασαν την άλλη μέρα την πείνα τους τα όρνεα. Έτσι δεν 'πόμεινε απ' το Βακόνος, παρά μόνον ο σκελετός του, γαντζωμένος στον κορμό του δέντρου, όπως τον είχαμε δώσει.

Φτωχέ Βακόνος!...

Ήμουν ο μόνος που λυπήθηκα στην αρχή, όταν έμαθα το οίκτρο τέλος του Βακόνου. Μά δεν χρειαζόταν αναμφισβήτως τόση τρυφερότητα. Ο Ίνδος αυτός, όπως και όλοι οι σύγχρονοί του, ήταν ανάξιοι λύπης. Μήπως αυτοί δεν κατέσφαξαν τόσους λευκούς; Μήπως δεν αιχμαλώτισαν τόσους κακόνους λευκούς γυναικες; Τις είδα με τα μάτια μου τις δυστυχισμένες αυτές στο στρατόπεδο των Ίνδων, απελπισμένες, οικότρες κι' αξιολογώστες, να κλαίνε τη μοίρα τους.

Αλλά κι' ο αιμομόρος Ίγούρρα τιμωρήθηκε, όπως του άξιζε για τα εγκλήματά του.

Ο Χολιγκαγουόρθ, πληροφορηθείς κατά την απουσία μου, ότι ο Ίγούρρα με την συμμορία του τριγύριζε στα κοντινά με τον καταυλισμό του σώματος των Αμερικανών άτακτων χωσιό, πήρε τον Ούτλο και μερικούς άνδρες και βγήκε να τον κυνηγήσει.

Τον αναζητούσε επί αρκετές ώρες, τον αναζητούσε επίμονα παντού, κι' επί τέλους τη δεύτερη ημέρα τον συνάντησε σ' ένα δάσος.

Επικόλουθησε λυσσαλέα συμπολοκή. Οι Μεξικανοί αντάρτες πολεμούσαν με πείσμα. Μά στο τέλος οι Αμερικανοί επεκράτησαν. Άλλους σκότωσαν κι' άλλους εκτόπισαν μέσα στο δάσος...

Στην κατάλληλη στιγμή, ο Χολιγκαγουόρθ ώρμησε κατά το Ραφαήλ Ίγούρρα, κρατώντας το μεγάλο κυνηγετικό του μαχαίρι.

—Άθλιε!... Κακούργε!... Δολοφόνε, του φώναξε, θά πεθάινεις!...

Άρχισαν να ίχτυπονται με μανία, με λύσσα. Ίδωδας και σίμα τους έλουζε. Τέλος, σέ μια στιγμή, ο Χολιγκαγουόρθ βύθισε το μαχαίρι του στο στήθος του Μεξικανού ληστού, ο οποίος σοριαστίστηκε κάτω νεκρός, ξερονώντας άφθονο αίμα!

Την ίδια στιγμή είχε δομηθεί έναντιον του Ήλ Ζόρρο, του κακούργου συντρόφου του Ίγούρρα, και ο Ούτλο.

Ο θρασυόδειλος Μεξικανός αντάρτης θέλησε να φύγει, μά ο Ούτλο τον πρόδωσε και βύθισε το μαχαίρι του ανάμεσα στους ώμους του...

Το ίδιο οίκτρο τέλος είχε και ο Κόκκινος Λύκος.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ ΑΡΧΙΖΕΙ
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΑΙΜΑΡ

“Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ,”

Παρακολουθήστε το όλοι όσοι περάσατε ευχάριστες ώρες με την «Κοιλιάδα του Χρυσού» και «Ιζολίνα τη Μεξικανή».

Όταν πρωτοδημοσιεύθηκε «Η Μεγάλη Καρδιά» οι Παρισινοί πήγαιναν τη νύχτα στο τυπογραφείο που έτυχε να βρίσκεται ο Γουσταύος Αϊμάρ και ζητούσαν να διαβάσουν τη συνέχεια.

Αυτό φτάνει για να καταλάβετε τι άριστούργημα σας δίνουμε.

Ο Χολιγκαγουόρθ ή-ταν, κατευχαριστημένος για το κατόρθωμά του. Είχαν εκδικήσει τον άτυχο αδελφό του, το τραγικό αυτό θύμα του Ίγούρρα.

Στο λημέρι των Μεξικανών ληστών οι Αμερικανοί έθρκαν πολλά πολύτιμα αντικείμενα, τα οποία οι αντάρτες είχαν αρπάξει από διάφορα σπιτία που λεηλάτησαν.

Επίσης μέσα σ' ένα σιδερένιο μέρος ανακάλυψαν άρκετους Μεξικανούς αιχμαλώτους των ανταρτών, δεμένους και φλωμένους. Μεταξύ αυτών θρσκόταν κι' ο πατέρας της Ίζολίνας, ο γηραιός Μεξικανός άρχων δόν Ραμόν δέ Βάργας.

Ο Χολιγκαγουόρθ διάταξε να τους λύσουν και τους πήρε μαζί του. Φατνάζεσθε την συγκίνησή της Ίζολίνας, όταν αντίκρουσε αναπάντεχα τον πατέρα της.

Ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκυλιά του κι' άρχισε να τον φιλή, τραυλίζοντας: —Πατέρα μου!... Πατέρα μου!...

Μπρός στην τόση εύτυχία, δεν μπόρεσα να μη γονατίσω και να μην ευχαριστήσω το Θεό, γιατί εύδοκισε να δώσει ένα τέλος στα δεινά μας.

Ο δόν Ραμόν δέ Βάργας, πληροφορηθείς ότι η σωτηρία αὐ- του και της κόρης του ήταν έργο δικό μου, μούσφιξε με συγκίνηση το χέρι και μου είπε:

—Λοχαγέ Βάρφιλδ, τόσο εγώ, όσο κι' η κόρη μου, ή λατρευτή μου Ίζολίνα, σου χρωστούμε την ελευθερία μας και τη ζωή μας, ό,τι πολιτικώτερο έχουμε δηλαδή. Πώς μπορώ να σας ευχαριστήσω και να σας ικανοποιήσω για ό,λ' αυτά, λοχαγέ;

—Δόν Ραμόν, του απάντησα, θά έχετε μαντέψει άσφαλώς τον μεγάλο μου πόθο... Άγαπώ τη δόνα Ίζολίνα και σας ζητώ το χέρι της!

Ο δόν Ραμόν γύρισε και κούταξε την κόρη του.

Αντί απαντήσεως, ή Ίζολίνα έτρεξε και μ' άγκάλιασε.

—Άς γίνη λοιπόν ή επιθυμία σας, είπε ο δόν Ραμόν δέ Βάργας, άναστενάζοντας. Λοχαγέ Βάρφιλδ, ή κόρη μου σας άνηκει. Την εσώσατε από το θάνατο, την σκλαβιά, την άτιμία. Έλάτε να σας σφίξω στην άγκυλιά μου, παιδιά μου...

Ρίχτήκαμε κατασυγκινημένοι στην άγκυλιά του δόν Ραμόν και του φιλήσαμε τα χέρια.

—Νά έχετε την εύχή μου!... Φιθύρισε ο γηραιός Μεξικανός.

Λίγον καιρό αργότερα έγινε άσος μας.

Η λατρευτή μου Ίζολίνα ή-ταν πειά γυναίκα μου.

Οι Αμερικανοί είχαν επικρατήσει στις προεφειρες αυτές του Μεξικού. Ο άγωνας μας είχε πετύχει...

Ξαναγυρίσαμε λοιπόν στο πα- τρικό κτήμα της Ίζολίνας, όπου οι πιστοί ύπηρέτες του δόν Ραμόν μας υποδέχτηκαν με χα- ρά...

Έτσι μπόρεσα να γράψω την ιστορία αυτή, έχοντας πλάι μου την πολυαγαπημένη μου σύζυγο, για να μ' έμπνέει και να μου θυμίζει τις δραματικές περιπέτειές μας.

ΤΕΛΟΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

ΤΟΥ Ζ. Β. ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚΟ

—Αρέλ άρρησε την εφημερίδα και σηκώθηκε από το ντιβάν.

—Τό ξέρεις πως είσαι χλωμός ; τού είπε ο γιός του, ο Πιέρρος, όταν τον είδε από κοντά.

—Χλωμός ; Δεν είμαι χλωμός... είτε στενοχωρημένος.

Ο Πιέρρος χαμογέλασε. Τι παράξενος πού ήταν ο πατέρας του αυτές τις μέρες... Μά τί είχε ; Κούταζε το ρολόγι του τοίχου : Η ώρα ήταν όχτώμισι. Καλοκαιρινό βράδυ, γλυκό, γεμάτο μυρωδιές από τα λουλούδια. Μέσα στο σαλόνι το φως είχε θαμπό...

Ο Αρέλ συλλογίζεται με πόνο ότι όλοι οι άνδρες είναι ελεύθεροι κι' ότι έχουν ήσυχη τη συνείδησή τους. Ήσυχη !... Μά εκείνος ; Εκείνος όχι !... Έχει έναν κόμπο στο λαιμό, πού τον πνίγει... Απόμε όμως θά δώσει ένα τέλος. Ναι, βέβαια, πρέπει να τελειώσει αυτή ή ιστορία. Γι' αυτό είναι χλωμός...

Ο Αρέλ έφερε το χέρι στο μέτωπο. Με την κίνησή αυτή ένωσσε ένα σφίξιμο στο μπράτσο, ψηλά, κοντά στον ώμο : Είχε το χρυσό βραχιόλι της αινιγματικής σειρήνας, της γόησσας ! Τι ντροπή... Νά είναι χήρος, να έχη ένα μεγάλο γιό, πού πρέπει να τον προσέχει, και να νοιώθει στο μπράτσο αυτό το χρυσό βραχιόλι, πού σημαίνει : «Είσαι ο σκλάβος μιας γυναίκας, ο σκλάβος της Ή...»

Ο Πιέρρος έφυγε για να πιά να βοηθίσει φίλους του. Ο Αρέλ κατέβηκε στο δρόμο. Τό βράδυ είναι γαλάσιο, διάφανο, ανάλαφρο. Η γυναίκες περνούν άργά, με νοχέλια. Καμιά όμως δεν της μοιάζει. Καμιά ! Τα μάτια της μαγνητίζουν και τα χείλη της είναι χείλη μάγισσας τού έρωτα, μάς Κίρκης. Τα χείλη της τον κάνουν να ξεχνά πάντα ότι είναι σαρανταπέντε χρόνων, ότι έχει γιό μεγάλο, ότι τελείωσαν πειά κι' αυτόν ή περιπέτειες. Όποτε μιά απ' αυτές τις γυναίκες πού περνούν δίπλα, δεν έχει το παράξενο, το έξοτικό, το ήδονικό, όνομά της : Χούλα...

Μά τί ; Απόμε πρέπει να τελειώσει με την Χούλα. Κι' έπειτα θά πάη στην Ίταλία, κοντά στη λίμνη του Κόμο, εκεί πού πέθανε ή γυναίκα του, και γονατιστός, στον τάφο της, θά ζητήσει να τον συγχωρήσει. Ληστών με, Κλαίλια, συγχωρέσε με ! θά της πη. Εί- νε μιά μάγισσα... Μά τώρα λιγώθηκα κι' είμαι πάλι δικός σου ! Ναι, έχει πάρει πειά την απόφασή του...

Μόλις μπήκε στο σπίτι της, ένοιωσε την ίδια πάλι δειλία, πού τού έκο- δε τα γόνατα. Το φως είχε κινάο, θαμπό, σαν της νύχτας. Ο Γκιαννέ- ζος ύπηρέτης, λευκοντιμένος, τον κυττάζει με τα μυστηριώδη μάτια του. Ο διάδοχος είναι μαρξός και γυνικός : Ο διάδοχος τού Σιγκ- Σιγκ, συλλογίζεται ο Αρέλ με πίκρα.

Η δειλία τον μεγαλώνει μπροστά στην πόρτα της μάγισσας. Μά πού είναι αυτή ή Χούλα ; Από πού ήρθε ;

—Η μητέρα μου ήταν Ίσπανίδα... Ο πατέρας μου ένας Ίθαγενής των Χαβάι. Γεννήθηκα στη Χονολουλού. Έπειτα, όταν μεγάλωσα, ήρθα μονάχη μου στην Εύρώπη... Αὐτή είναι ή ιστορία της.

Τις βροχερές μέρες, κοινοποιασμένη σαν αλλοδαπός πάνω στο κόκκινο ντιβάν, τού έλεγε τούς έρωτές της : Φιλιά πού πνίγουν, χάδια πού τρελλαινούν, άγάπες θανάσιμες...

Μιά μέρα τού πέρασε ένα χρυσό βραχιόλι της στο μπράτσο.

—Όσο θά τήγης, θά είσαι δικός μου !... τού είπε.

Δικός της ! Ο Αρέλ άνοίγει την πόρτα και μπαίνει σ' ο σαλόν της.

Η Χούλα, άργά, με νοχελισές κινήσεις, τον άγκαλιάζει σφιχτά και τού δίνει τα χείλη της. Τα μαύρα μαλλιά της, το λυγρό κορμί της, τό άρωμά της, τον μεθούν. Είναι ο σκλάβος της. Μά και ο πού εύτυχισ- μένος άνθρωπος τού κόσμου !...

—Τί έχεις, άγάπη μου ;... τον ρωτάει με τη ζεστή, την ήδονική φωνή της, ή Χούλα.

—Τίποτε... ψιθυρίζει μυσόβυστα ο Αρέλ.

Τά μυρωμένα χέρια της τον χαιδεύουν, σαν να είναι ένα παιδάκι. Κά- θετα στο κόκκινο ντιβάν πού πίνει ένα λικέρ. Έπειτα παίρνει ένα τσι- γάρο. Από τα δικά της, πού έχουν όμοιο... Παντού λουλούδια. Μεγάλα, τελώρια λουλούδια...

—Τί έχεις, άγάπη μου ;...

Ο Αρέλ σκύβει το κεφάλι κι' ύστερα, με μιά απότομη κίνηση, βγά- ζει το χρυσό βραχιόλι από το μπράτσο του.

—Νά, φεύγω !... της λέει.

—Φεύγεις ;...

Η Χούλα, μ' ένα πηδάλιο αλόουρου, βοήθησε όρθια. Ο Αρέλ πίνει ένα λικέρ, δίχως να κυττάξη τη φίλη του. Έπειτα, με θάρος, καρφώ- νει τα μάτια του μέσα στα δικά της.

—Ναι... Φεύγω... Για πάντα !... της ξαναλέει.

Κι' ύστερα, με μιά απότομη κίνηση, σηκώνεται.

—Δεν θά με ξαναϊδής πια... συνεχίζει. Είσαι μιά μάγισσα... Μιά σειρήνα... Δεν είσαι γυναίκα : Είσαι μιά φαρμακείτρια... Κι' εγώ θέ- λω τη ζωή μου, την ελευθερία μου. Έχω ένα γιό εγώ. Έχω τον Πιέρρο. Κι' αυτό το παράξενο σπίτι, αυτός ο Γκιαννέζος ύπηρέτης, αυτά τα λουλούδια, αυτά τα λικέρ κι' εσύ, εσύ ή ίδια, δεν είσαστε για μένα... Νά, πάρε πίσω το βραχιόλι σου...

Και ο Αρέλ τó ρίχνει στα πόδια της.

Η Χούλα, σιωπηλή, τυλίγει τα χέρια της, σαν δυό κάτασπρα φείδια, γύρω στο λαιμό του. Θέλει πάλι να τον μαγένη. Θέλει να τον φιλήσει, γλυκά, στα χείλη...

—Όχι, όχι... Θέλω να γιαιτρεντώ... Θέλω να φύγω... λέει πάλι ο Αρέλ.

—Μείνε !... κάνει άργά, με νοχέλια, ή Χούλα.

—Όχι !... Θά φύγω !...

Τα μάτια της τώρα αστάρτουν παράξενα. Τα χείλη της έχουν πά- ρει ένα αινιγματικό σχήμα. Τό χαμόγελό της τρομάζει...

—Πρόσεχε !... Θά μετανοήσεις... τού λέει.

Ο Αρέλ, με μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια, την σπρώχνει από κοντά του και φεύγει σαν τρελλός. Έπαιτελούς ! Είναι ελεύθερος ! Για πάντα...

Ελεύθερος ! Με λίγη θέληση κατότιν, αλλάξε ζωή. Την άλλη μέρα πήγε περίπατο με το γιό του. Νόμιζε ότι είχε αναστηθεί, ότι είχε βγή από εκείνον τον κινάο έρωτικό τάφο της Χούλας. Δεν έχει καμιά τύ- ψη. Είναι ήσυχος, ήρεμος, ευτυχισμένος...

Κι' έτσι, πέρασε ένας μήνας.

Μιά μέρα έλαβε ένα γράμμα. Είχε μέσα μιά φωτογραφία : Της Χούλας ! Δεν έλεγε τίποτα. Μά τα μάτια της τον κυττάζαν άπειλητικά, σαν να τον φοβέριζαν : «Πρόσεχε !... Θά εκδικηθώ !...»

Ο Αρέλ δεν έδωσε καμιά σημασία. Για να την ξε- χάσει, πήγε στο θέατρο. Καί το άλλο βράδυ πήγε πάλι στο θέατρο. Είχε άλλες γυναίκες, διασκεδάσε... Ήταν ελεύθερος !...

—Ένα βράδυ, γυρίζοντας, μπήκε στο δωμάτιο τού Πιέρρου. Ο γιός του δεν είχε κοιμηθεί. Καθόταν στο παράθυρο και κάπνιζε.

—Πρέπει να κοιμάσαι πού πολύ, Πιέρρο... τού είπε.

Τί έχεις ; Είναι μέρες τώρα πού σέ βλέπω στενοχωρημένο... Τι έχεις ;...

Κι' έπιασε το γιό του από τα μπράτσα, για να τον σφίξη πάνω στο στήθος του. Μά τί είναι αυτό, εκεί, στο δεξί μπράτσο, κοντά στον ώμο :

Κάτι σκληρό, σαν βραχιόλι...

—Τί είναι αυτό ! ορλιάζει ο Αρέλ.

—Τίποτε, πατέρα. Ένα βραχιόλι...

—Κάνει χαμογελάοντας ο Πιέρρος.

—Για να το δώ !... Θέλω να το δώ !...

Ο Πιέρρος σηκώνει το αριστό του και βγάζει το βραχιόλι : Είναι το χρυσό βραχιόλι της Χούλας, τό βρα- χιόλι τού σκλάβου !...

Ο Αρέλ θέλει να φωνάξη, να ορλιάξει, μά πνίγεται.

—Πήγαινε να κοιμηθείς !... λέει σε λίγο στον Πιέρρο.

Κι' έπειτα βγαίνει από το σπίτι.

Στο δρόμο, συλλογίζεται : «Ο κατάδικος ξαναγυρίζει στο Σιγκ- Σιγκ». Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Μά δεν διατάζει... Τού άνοίγει την πόρτα ο Γκιαννέζος ύπηρέτης. Η άγωνία τον πνίγει. Δεν μπορεί να μιλήσει. Η Χούλα τον κυττάζει με τα μαγνητικά μάτια της και χαμο- γελάει... Ο Αρέλ σοφιάζεται πάνω στο κόκκινο ντιβάν και κλείνει τα μάτια, για να μη την βλέπει.

—Έκτεινή τότε κλαίσατε, γονατίζατε κατόπης κι' άκούσατε το πρόσωπό της πάνω στο δικό του...

Ο Αρέλ, με ένα λυγμό στη φωνή, της λέει :

—Εγώ είμαι γέρος πια, Χούλα !... Δεν με νοιάζει... Μά εκείνος, ο- χι !...

—Άρρησε τον, Χούλα... Είναι δικός μου, ο γιός μου, ο Πιέρρος μου !

—Έχει μιά δολώληση ζωή μπροστά του. Είναι είκοσι χρόνων... Έκτεινή, όχι, Χούλα !...

Η μάγισσα τον φιλάει σπ' αλειστά μάτια.

—Τό ήξερα πως θά ξαναγυρίσεις... τού ψιθυρίζει με πόθος.

Μά ο Αρέλ δεν άκούει τη φωνή της. Δεν άκούει τίποτα. Βλέπει μό- νο να τον περικυλώνουν ένα σωρό χρυσά βραχιόλια...

Και μένει εκεί, πάνω στο κόκκινο ντιβάν, σαν νεκρός...

Ζ. Β. ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΤΥΧΕΡΗ ΙΡΕΝ ΧΕΡΒΕΥ

(Μία χαριτωμένη αυτοβιογραφία της Ίρεν Χέρβεϋ, του νέου δημοφιλέως «αστέρες» της «Μ.-Γκ.-Μάγερ»)

ΡΙΝ σ'ας διηγηθώ πώς έγινα κινηματογραφική «αστέρας», πρέπει να σ'ας διηγηθώ, ότι είμαι ή πιο τυχερή «θεντέττα» του Χόλλυγουντ. Ναι, ναι, σ'ας λέω όλη την αλήθεια! Κι' αν σήμερα είμαι ευτυχισμένη κι' αυτό πάλι το χρωστώ στην τύχη μου. Μη σ'ας φαίνεται περίεργο... Άκούστε την ιστορία μου και θα με δικαιώσετε.

Γεννήθηκα στο Λος Άντζελες, στις 13 Μαΐου του 1913 και την 13η ώρα της ημέρας. Δεν είναι παράξενο αυτό; Οι γονείς μου, που είχαν προσέξει αυτή τη μοιραία σύμπτωση, ήταν κατασκευαστή-μενοι.

—Η κόρη μας θα γίνει το πιο δυστυχισμένο κορίτσι της Αμερικής! μουρούριζε στενάχοντας κάθε τόσο ο πατέρας μου. —Όσο για την μητέρα μου, έκλαιγε διαρκώς, γιατί σκεφτόταν ότι είχε φέρει στον κόσμο ένα άτυχο πλάσμα! Ξέρετε δέ πόσο προληπτικοί είνε οι καλλιτέχνες. Ο πατέρας μου λοιπόν, που ήταν ήθοποιος, πήρε κατάκαρδα αυτή τη μοιραία σύμπτωση της γεννήσεώς μου κι' έχασε την δρεζί του και το κέφι του. Κι' όμως, καθώς απέδειχθη, δεν είχε καθόλου δίκιο. Ποτέ δεν άρρώστησα, ποτέ δεν έκλαψα, όπως όλα τα μικρά παιδιά της ηλικίας μου. Ήμουν πάρα πολύ φρόνιμη και έπαιζα άφες δόλο κληρες με τις κοίτρες μου. Οι γονείς μου με καμάρωναν και για-αγαπά-αγάπας την τόσο «γρουσουζίκια» μέρα της γεννήσεώς μου. Όταν έγιναν πέντε χρόνων, μ' έστειλαν στο σχολείο που θριασκόταν κοντά στα κινηματογραφικά «στούντιο». Κάθε μέρα λοιπόν, ή μοναδική μου διασκέδαση ήταν να στέκουμαι στην πόρτα τους και να βλέπω τις όμορφες κυρίες με τις πολυτελείς γούνες καθώς και τις γυαλιστερές φωτογραφίες που υδάλιζαν την είσοδο. Μα στην πόρτα των στούντιο στέκονταν ένας ύψιλος και χοντρός μαύρος, σαν γίγαντας, με μία πράσινη στολή, με χρυσά κομπιά που άστραφταν σαν τα μάτια του. Ο Τόμμυ—έτσι έλεγαν τον γιγαντοσώμο μαύρο—ήταν ο φόβος κι' ο τρόμος όλων των παιδιών! Ωστόσο, εγώ δεν τον φοβόμουν. Μία μέρα μάλιστα είχα την τόλμη να τον πλησιάσω και να τον παρακαλέσω:

—Κύριε άραπη, μου δίνετε μια απ' αυτές τις όμορφες φωτογραφίες;...

»Εκενός γέλασε μ' ένα πλατύ γέλιο που άφησε να ακουγούν τα κάτασπρα δόντια του κι' έπειτα μ' έδωσε ένα σωρό φωτογραφίες. Ήταν ένθουσιασμένος που μία Αμερικανίδα του μιλούσε μ' ευγένεια και τον αποκαλούσε κύριο! Έτσι πιάσαμε φιλία με τον Τόμμυ. Ή άλλες συμμαθήτρίες μου, με κυτοούσαν με θαυμασμό! Αποροούσαν, και με το δικό τους, πώς είχα κατορθώσει να ξεσηκώσω αυτόν τον τρομαχτικό άραπη...

»Όταν τέλειωσα το σχολείο, είχα αγαπήσει τόσο πολύ τον κινηματογράφο, ώστε ή μοναδική σκέψη μου ήταν να παίξω σ' αυτόν. Ήξερα όλες τις «θεντέττες» του κι' ανιευρούμουν ν' αποχτησω κι' εγώ μία μέρα τη δόξα τους και την πολυτελεία τους. Μα σκεπτόμουν ότι, για ν' άνεωδ στην θόνη, έα έπρεπε πρώτα να γίνω μία διάσημος ήθοποιος της Νέας Υόρκης ή να ένω άσπίος την «καρριέρα» μου από τα θέατρα της Εύρώπης. Ο πατέρας μου όμως ήταν ένας φτωχός ήθοποιος, που μόλις κατάφερε να μάς εξασφαλίξη μία ήσυχη ζωή. Δεν είχε λοιπόν τα μέσα να με βοηθήσει σ'αγάδια μου. Αποφάσισα τότε να συμμερισθώ την τύχη όλων των άπροστατέυτων κοριτσιών που

Ο νέος άσπρ της «Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγερ», Ίρεν Χέρβεϋ, ή όποία πρόκειται να πρωταγωνιστήση σε διάφορες νέες ταινίες

πάνε στην πόλη του κινηματογράφου από τα τέσσερα σημεία της γής, με την έλπίδα να γίνουν μία μέρα κινηματογραφικοί «αστέρες». Βέβαια, είχα περισσότερη ιδέα του «σινεμά» απ' όλα αυτά τα όμορφα κορίτσια, γιατί είχα διαβάσει ένα σωρό πράγματα κι' είχα παρακολουθήσει το «γύρισμα» πολλών ταινιών στο Λος Άντζελες, μα δεν είχα κανένα πρόσωπο για να με βοηθήσει. Κι' αυτός άκόμη ο φίλος μου, ο Τόμμυ, είχε πεθάνει μία μέρα ξαφνικά, από το πολύ φαί και το αλκοόλ! Έτσι έπρεπε, για να κατορθώσω να δώ τον διευθυντή μιας κινηματογραφικής Έταιρείας, να περιμένω μέρες και μέρες τη σειρά μου, έξω από την πόρτα του «στούντιο». Τι μαρτυρική πού ή-ταν αυτή ή αναμονή! Ένοιωθα το κεφάλι μου βαρύ από τον πονοκέφαλο και τα πόδια μου πονούσαν από την όρθοστασία. Ωστόσο, δεν άπελπιζόμουν... Υστερα από μία έβδομάδα, ήρθε τέλος ή σειρά μου, μπηκα δλόχαρη στο «στούντιο» κι' έτρεξα να συναντήσω τον διευθυντή. Τον πρόφτασα την ώρα που ετοιμαζόταν να φύγη. Ήταν τόσο μεγάλη ή λύπη μου γι' αυτό, ώστε ένοιωσα άμέσως να κόβονται τα γόνατά μου και σωρίστηκα σε μία καρέκλα, θυάζοντας ένα στεναγμό. Ο διευθυντής με πλησίασε περίεργος και με ρώτησε με καλωσύνη:

—Περιμένετε πολύ ώπου νάρη ή σειρά σας;

—Έξη ώρες, του άπάντησα, έτοιμη να κλάψω.

—Θά είσατε λοιπόν πολύ κουρασμένη...

—Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκα μ' όλη τη δύναμή μου, έπειδή φοβήθηκα μήπως αναβάλλει την εξέτασή μου κι' αναγκασθώ πάλι να τον περιμένω την άλλη μέρα, άλλες έξη ώρες!

»Ο διευθυντής, που είχε καταλάβει τη σκέψη μου, χαμογέλασε κι' έπειτα με ρώτησε:

—Πώς λέγεσθε;

—Ίρεν Χέρβεϋ, του άπάντησα.

—Πολύ καλά... Τώρα γυθιητε και φορέστε το μαγιό σας, πιάω απ' αυτό το παραθύρι.

»Πετάχτηκα δλόχαρη από τη θέσι μου, γδύθηκα σ' ένα δευτερόλεπτο και παρουσιάστηκα μπροστά του μ' ένα τόσο δά μαγιό.

»Ο διευθυντής, όταν με είδε, έθγαλε μία φωνή έκπληξας και θαυμασμού.

—Τι περιμένετε λοιπόν τόσο καιρό και δεν έρχόσαστε να με θρήτε! μου φώναξε. Δεν ξέρετε λοιπόν ότι είσατε κατάλληλη για τον κινηματογράφο κι' ότι σε λίγο θα κερδίζετε ένα σωρό δολάρια! Μία γυναίκα σαν κι' εσάς, μου χρειαζόταν για τη νέα ταινία μου!...

»Στην αρχή, νόμισα ότι άστενιεύονταν κι' ότι διασκεδάσε με την άμνηνιά μου. Τού άπάντησα λοιπόν με το ίδιο ύφος:

—Μίστερ Μπέν Ριάτσα, θα έπρεπε να λυπηθήτε ένα φτωχό κορίτσι, που περιμενε μία δλόκληρη έβδομάδα μ' αγωνία για να σ'ας συναντήση και που το μοναδικό διενρό του είναι να παίξη στον κινηματογράφο...

»Ο διευθυντής, που έβριξε τότε ένα σοβαρό βλέμμα και μου άπάντησε ξηρά:

—Ο Μπέν Ριάτσα, δεν άστενιεύεται ποτέ! Έλάτε αύριο το πρωί να με συναντήσετε στο γραφείο μου. Πάρτε κι' αυτό, να το δείξετε στην πόρτα του «στούντιο», για να σ'ας άφήσουν να μπητε άμέσως μέσα...

»Και μου έδωσε ένα σημείωμα με την ύπογραφή του.

»Εφουγα από το «στούντιο» ζαλισμένη και μη τολμώντας να πιστέψω στην εύτυγία μου. Όταν τ'α είπα δλ' αυτό στο σπίτι μου, ο πατέρας μου κύταξε με ύπερφάνεια τη μητέρα μου κι' έπειτα με φίλησε συγκινημένος στα δυο μάγουλα.

—Ήξερα, μου έλεπε, ότι θα γινούσουν μία μέρα μεγάλη ήθοποιός! Και ότι θα έμοιαζες του πατέρα σου!...

»Εγώ, τότε έκλαιγα και πό-

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

»Όταν τύχει να σ'ας συναντήση κάποιος στο δρόμο και σ'ας σφίξει το χέρι με διάχρσι, να ξέρετε πολύ καλά ότι ή ή καρδιά του είναι γεμάτη από αίσθήματα ή το πορτοφόλι του άδειανό από λεφτά!...

Στην Αμερική ένας έτοιμοθάνατος Νέγρος παρεκλήθη από τους συγγενείς του να συγχωρήση έναν δμόφυλό του, άπονοδο έχθρό του.

—Αν πεθάνω, έλεπε τότε ο Νέγρος, με την ψυχή στα δόντια, τον συγχωρώ. Αν όμως δεν πεθάνω, τότε... πού θα μου πάη : Θα του τώ φώ το μάτι!...

Σε μία έφημερίδα του Καναδά ένας ρέπορτερ, περιγράφοντας τον φόνο κάποιου Αμερικανού, όνομαζόμενου Ζόρκινς, έγραφε μεταξύ των άλλων και τα έξης :

«Ο δολοφόνος άσφαλώς έπείδαξε με την πράξη του αυτή να ληστέψη το θύμα του, άλλ' εύτυχώς ο μίστερ Ζόρκινς είχε καταθέσει την προηγούμενη μέρα όλα τα χρήματα στην Τράπεζα, κι' έτσι δεν έχασε τίποτ' άλλο, παρά μόνο την ζωή του!...

Σε μία άλλη έφημερίδα, στο Κανσάς των Ήνωμένων Πολιτειών, δημοσιεύτηκε ή παρακάτω άγγελία :

«Πωλείται το πάνω μιάς κυρίας με ξύλινα πόδια!...

Στο Λίβεραπουλ ένας οικογενειάρχης, του όποιου ή οικογένεια άπετε-λειτο από μισή ντουζίνα κορίτσια της παντρειάς, είχε κρεμάσει πάνω από το κρεβάτι του κάθε μιάς κόρης του μία μικρή ταπιέλα, μ' αυτή τη φράση : «Μάθετε πάντα να λέτε ναι!»...

»Ως γνωστόν, οι Ίνδοι της Αμερικής έχουν τα πιο συμβολικά όνόματα. Λοιπόν, ένας απ' αυτούς, ο όποιος όνομαζόταν «Δέν Φοδάμι Τίποτα», παντρεύτηκε μία λευκή από την Μοντάνα. Μετά μία βδομάδα όμως συνζυγικής ζωής, ο άφοδος Ίνδος έκανε μία άναφορά στον άρχηγό της φυλής του, ζητώντας να του...άλλάξουν το όνομα!...

«Τί έστι έρως ;»

Αυτό το ερώτημα έθεσε στους άναγνώστες του ό έκδότης ενός περιοδικού στη Γλασκώδη.

Μία άναγνώστρια λοιπόν — κατά πάσαν πιθανότητα γεροντοκόρη — άπάντησε ως έξης :

«Έρως είναι μία φαντασία της καρδιάς, την όποια δεν μπορούμε να ξύσουμε.

τε γελούσα από τη χαρά μου! «Όλη τη νύχτα δεν υπόρσα να κλείσω μάτι και νόμιζα, ότι ή ώρες πενούσαν με την άγροπορία αλώνων! Έπιτέλους ξεημέρωσα! Από πολύ πρωί, έτρεξα στο «στούντιο». Μα ο Μπέν Ριάτσα δεν είχε πάει άκόμη στο γραφείο του. Τον περιμένα λοιπόν δυο δλόκληρες ώρες.

»Όταν ήρθε, μου έδωσε ένα συστατικό γράμμα για τον Όλιβερ Χίντνελ, τον διευθυντή της δραματικής σχολής του «στούντιο» και μου έλεπε:

—Από σ'ας πεία έξαρτάται να γίνετε μία μεγάλη ήθοποιός!...

Στη δραματική σχολή του Χίντνελ έμεινα όχτώ μήνες. Μελετούσα άδιάκοπα όλη τη μέρα και σε λίγο καιρό ξεπέρασα τις συμμαθήτρίες μου. Ο καθηγητής μου μ' άγαπούσε σαν παιδί του και με θαύμαζε. Γιατί, πράγματι, είχα μεγάλη αντίληψη κι' έπαιζα τόσο φυσικά τους ρόλους που μου άνέθεταν, ώστε όσοι παρακολουθούσαν τα μαθήματά μου, έμειναν κατά-πληκτοι.

»Υστερα από όχτώ μήνες, ξαναγύρισα στο «στούντιο». Ο Μπέν Ριάτσα, μόλις μ' αντίκρυσε, μου έσφιξε δυνατά το χέρι, σαν να ήμουν άνδρας, κι' έπειτα μου έλεπε με ικανοποίησι:

—Μις Χέρβεϋ, τώρα είμαι θέβαιος ότι θα πετύχετε στον κινηματογράφο! Ακολουθήσατε κατά γράμμα τις συμβουλές μου κι' αυτό έξρηφάλισε την έπιτυχία σας. Για να σ'ας άναμείψω για τους κόπους σας, θα σ'ας άναθέσω έναν από τους καλύτερους ρόλους σε μία νέα ταινία μου, που θα «γυρίσω» με τον Λιονέλ Μπάρρυμωρ. Έχετε τώρα δυο μέρες άδεια για να ξεκουρασθήτε...

»Γύρισα κοντά στους δικούς μου και πέρασα δυο εύτυχισμένες μέρες, γεμάτες γέλια και χαρά. Ήμουν εύτυχιμένη, γιατί είχα πραγματοποιήσει το μοναδικό διενρο της ζωής μου: να γίνω «θεντέττα» του κινηματογράφου!...

»Πριν κλείσω όμως αυτή την αυτοβιογραφία μου, θα ήθελα άκόμη να σ'ας πω και μία άσημαντη λεπτομέρεια: «Ντεμπουτάρισα» στην θόνη στις 13 του μηνός!...

Καθώς θλέπετε, ο άριθμός 13 πού σ' άλλους φέρνει δυστυχία, έμένα μ' έκανε την πιο εύτυχιμένη γυναίκα του Χόλλυγουντ. Έχω λοιπόν ή δεν έχω δικιο να πιστέω, ότι αυτός ο άριθμός μου φέρνει γούρι!

ΙΡΕΝ ΧΕΡΒΕΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποτε, στο Λονδίνο, ένας χασομένος είχε σταθή και κύταζε τις διάφορες φωτογραφίες, ή όποιες ήταν έκτεθειμένες στη βιτρίνα ενός φωτογραφείου. Άξαρνα το βλέμμα του καρφώθηκε σε μία απ' αυτές, την κύταζε με δυσπιστία και κατόπιν μπηκε μέσα στο φωτογραφείο.

—Δεν μου λές, σε παρακαλώ, έλεπε στον φωτογράφο. Έκείνη εκεί ή φωτογραφία είναι του διάσημου στρατηγού σερ Τίμοθυ Χότσινσον ;

—Ακριβώς ! του άπάντησε ο φωτογράφος.

»Ο χασομένος τον κύταζε περίεργα.

—Μιλάς σοβαρά ; του έλεπε. Μα είναι δυνατόν, φίλε μου, να είναι του στρατηγού ή φωτογραφία αυτή ;

—Κί' όμως, έτσι είναι ! έτόνισε με πεποίθησι ο φωτογράφος.

—Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτε, μουρούρισε ο χασομένος. Έγώ έχω δη το στρατηγό, επί κεφαλής του στρατού του, σε παρελάσεις, γυλιάδες φορές. Το ύψος του ήταν πάντα άγέρωχο και το πρόσωπό του είχε μία ζωνη έκαρσοι, πύμνε αέχαστη σ' όποιον τον έβλεπε. Παραδόξως όμως στη φωτογραφία αυτή μοιάζει με πρόβατο. Φαίνεται φοβισμένος, άπελπισμένος, κακοροζμένος...

—Μην ξεχνάτε, κύριε, δικαιολογήθηκε ο φωτογράφος, πώς όταν ο στρατηγός πύσαρε μωρός στο φακό, δεν βρισκόταν επί κεφαλής του στρατού του, για να ήχη αυτό το ύψος, το όποιον λέτε...

—Τό ξέρω, τό ξέρω ! τον δέκασε ο χασομένος. Άτάσσο, τον έχω δη και μόνον : Στο δρόμο, στις δεξιώσεις κλπ. Τι να σου πώ... Ή έκ-φρασίς του ήταν πάντα ή ίδια : Προκαλούσε το φόβο και το σεβασμό.

Για πέστε μου, όμως, όταν του τραβήξατε τη φωτογραφία αυτή ήταν μόνος ;...

—Όχι, άπάντησε ο φωτογράφος. Πλάι του στεκόταν ή γυναίκα του!...

Κάποτε ένας νεοαρραβωνιασμένος παράγγειλε σ' ένα ζωγράφο να του ζωγραφίσω μία όσημηκή γωνιά στους βράχους μιάς άκτής, έπειδή ήθελε ν' άποθανάτιση το μέρος, στο όποιο είχε δώσει το πρώτο φιλλ στην άρραβωνιαστική του. Ο πύνοξ ζωγραφίστηκε, αλλά πριν στεγνώσει, κατέ-φθασε στο άτελιέ του ζωγράφου ό περιεργός πελάτης του και τούτε :

—Έπειδή ή άρραβώνιας μου διαλύθηκε, θα έ-νε πολύ δδυνηρό για μένα να βλέπω αυτή την τοποθεσία. Αν μπορείς, πούλησε σε κανέναν άλλον τον πίνακα.

»Άλλος πελάτης όμως δεν βρισκόταν κι' ο ζωγράφος ήταν έξω φρενών.

»Άξαρνα, μετά μία βδομάδα, ενέσκηψε πάλι στο άτελιέ ο ιδιότροπος πελάτης και φώναξε στο ζωγράφο χαρούμενος :

—Περιήρημα ! Θα τον πάρω τον πίνακα που μου ζωγράφισες!...

—Μήπως πρέπει να σε συγχωρώ για τη συμπεριφορά σου με τη μη-στή σου ; τον ρώτησε ο ζωγράφος.

—Απεναντίας, άπάντησε ο πελάτης. Άρραβωνιάστηκα με μία άλλη, και για να μη χάω τον πίνακα, την πήγα και την φίλησα στο ίδιο μέ-ρος της άκτής!...

Κάποιος έμνηνθηκε ότι είχε φίλησει ένα κορίτσι, παρό τη θέλήσι του. Κατά τη διάρκεια λοιπόν της δέσης, ή όποια επακολούθησε για το ά-δίκημα αυτό, το κορίτσι πύχε ύποστη την προσβολή, σηράθηκε για να περιγυρίση τη σκηνή του άκουλου φίλιού που δέχτηκε από τον κατηγο-ρούμενο.

—Έίπετε, την ρώτησε σε μία στιγμή ό συνήγορος της υπερασπίσεως, ότι ο πελάτης μου σε φίλησε άπότομα, δίχως να τον προειδήσεις διό-λου. Δεν είν' έτσι ;

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή φίλημένη.

—Δεν σου κάνει όμως εντύπωσι πώς σε φίλησε δίχως να το θέλεις ; παρατήρησε ό συνήγορος. Για κύταξε τον πελάτη μου... Τον είδες ; Τώρα, λάβε όπ' όθην και τ' δυό σου άνάστημα. Όπως βλέπεις, είσαι τούλάχιστον τριάντα πόντους ψηλότερη από κείνον. Πώς λοιπόν υπό-ρεσε να σε φίληση ;

—Και τί μ' αυτό ; άπάντησε άπερίσκεπτα το κορίτσι. Μήπως δεν μπορούσα να σκώσω λιγάκι ;

—Αυτό λέω κι' εγώ ! φώναξε χαρούμενος ό συνήγορος, ό όποιος έ-κερίδισε έτσι τη δίκη.

»Ένας πολύ γνωστός δικηγόρος του Λονδίνου έλεγε κάποτε ότι οι τρέξ-πο ένοχλητικοί πελάτες που τούτχων ποτέ, ήταν : Μία νέα, ή όποια ζητούσε να παντρευτή, μία παντρεμένη πύθελε να χωρήση και μία γεροντοκόρη, που δεν ήξερε τί ζητούσε!...

Στη Ζουλούανδη, οι άνδρες, για να άποκτήσουν τις γυναίκες τους, διεξάγουν έξοντωτικό πόλεμο με-ταξύ τους, ενώ έμεις πρώτα τις παίρνουμε και ύστερα άρχίζουμε πόλεμο!...

Στη Ζουλούανδη, οι άνδρες, για να άποκτήσουν τις γυναίκες τους, διεξάγουν έξοντωτικό πόλεμο με-ταξύ τους, ενώ έμεις πρώτα τις παίρνουμε και ύστερα άρχίζουμε πόλεμο!...

Στη Ζουλούανδη, οι άνδρες, για να άποκτήσουν τις γυναίκες τους, διεξάγουν έξοντωτικό πόλεμο με-ταξύ τους, ενώ έμεις πρώτα τις παίρνουμε και ύστερα άρχίζουμε πόλεμο!...

Στη Ζουλούανδη, οι άνδρες, για να άποκτήσουν τις γυναίκες τους, διεξάγουν έξοντωτικό πόλεμο με-ταξύ τους, ενώ έμεις πρώτα τις παίρνουμε και ύστερα άρχίζουμε πόλεμο!...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Τὰ μυστικά του Κράτους, οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι. Τὸ «ψάρεμα» τῶν μυστικῶν στοὺς διαδρόμους τῆς Βουλῆς. Τὰ μυστηριώδη γραφεῖα Τύπου. Μία περίεργη ὑπόθεση κατ'ασκοπείας. Ἐνα μυστηριώδες πρακτορεῖο εἰδήσεων. Τὸ πᾶν ἕνα ἐνὸς Γάλλου δημοσιογράφου, κλπ. κλπ.

Μή λένε ποτέ δυνατόν μὴ ἐμπιστευτική πληροφορία! Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι πάντα ὑπάρχει κάποιος κοντὰ σας, πού ἀσφαλῶς μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτὸ τὸ μυστικὸ σας καὶ νὰ προκαλέσει τὴν καταστροφὴ σας. Ἀλλὰ κι' οὕτως νὰ ἐπιαναλαβάνετε κάτι πού σὰς ἐχουν ἐμπιστευθῇ. Ὑπάρχουν ἀπειρα παραδείγματα ἀνθρώπων, πού καταστράφηκαν, γιατί ἔτυχε νὰ τοὺς ἐξφύγει μιά λέξι ἀπὸ τὸ μυστικὸ τους. Ἀλλωστε, πολλοὶ ἐγκληματα δὲν ἔχουν προδοθῇ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ δὲν ἔχουν ἀποκαλύψει τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματά τους: Μὰ ἐκείνοι πού δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ συζητοῦν καθόλου, εἶνε οἱ πολιτικοί κι' οἱ δημοσιογράφοι. Κι' ὁμῶς, σύμφωνα μὲ μιά παλιά συνήθεια, στοὺς διαδρόμους τῆς Βουλῆς ἢ τῆς Γερουσίας, πρὸ τῆς ἐνῆρξης τῆς συνεδρίασης ἢ κατὰ τὰ διαλείμματα, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ βρίσκουν τὴν ἐκκαίρια νὰ συζητήσουν γιὰ διάφορα σοβαρὰ ζητήματα: γιὰ τὴ στρατιωτικὴ δύναμι τῆς χώρας τους, γιὰ τὴς μυστικὲς συμβάσεις, γιὰ τὰ πρόσωπα μεγάλων θέσεων πού κἀνουν κατάχρησι τῆς ἐμπιστοσύνης τους, ἢ γιὰ τὰ ἀμυντικά ἐργα πού πρόκειται νὰ ἐκτελεστοῦν.

Οἱ δημοσιογράφοι πάλι, πού αἰώνως γράφουν «στο γόνατο» τὴς σημειώσεώς τους, πολλὲς φορές γράφουν τὸ ρεπορτάζ τους μέσα στὶς αἰθούσες τῶν κοινοβουλευτικῶν σωμάτων ἢ δημοσιεύονται ἐνὰ πλήθος μυστικῶν στοὺς φίλους τους, ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού βρίσκονται κοντὰ τους. Κι' ὁμῶς δὲν φαντάζονται ὅτι μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ νόμου κυκλοφορεῖ ἕνα πλῆθος κατασκοπῶν, οἱ ὁποῖοι «ψαρεύουν» μὲ μεγάλη τέχνη αὐτὰ τὰ μυστικά καὶ τὰ διαβιβάζουν ἀνεξέλεγκτα στὴ χώρα τους. Μὰ κι' ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς πολλὲς φορές ἀποκαλύπτονται μυστικά πού ἐνδιαφέρον ἐξαιρετικὰ τοὺς κατασκοπεύτες. Οἱ μυστικοὶ πράκτορες λοιπὸν, προηγουμένως μὲ ἐξαιρετικὴ εὐκολία μιά ἐλευθερία εἰσοδοῦ κι' ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο παρακολουθοῦν μ' ὅλη τὴν ἰσχύια τους τὴς ἐνδιαφερόμενες πληροφορίες, τὶς σημειώνουν καὶ τὶς ἀποστέλλουν κατ'ἐπί. στὴν χώρα, γιὰ τὴν ὁποία ἐνεργοῦν τὴν κατασκοπεία.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπάρχουν ἀκόμη κι' οἱ μυστικοὶ πράκτορες, πού ἐμφανίζονται ὡς διευθυντὰ ἐφημερίδων ἢ καὶ πρακτορείων Τύπου καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἕνα μεγάλο ἐπιτελεῖο δημοσιογράφων, πού τοὺς ἀκριβοπληρώνουν γιὰ νὰ μαθαίνουν αὐτοί, πρῶτοι ἀπ' ὅλους, τὰ διάφορα σχέδια τῶν πολιτικῶν, καὶ τὰ μυστικά τῆς Κυβερνήσεως. Οἱ δημοσιογράφοι, πού δὲν γνωρίζουν βέβαια τὴν ἀληθινὴ ἰδιότητα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ πρακτορείου, φαίνονται πρόθυμοι νὰ ἱκανοποιήσουν, αὐτὴ τὴν τόσο λογικὴ ἐπιθυμία του. Ἡ ἐπιτυχία μίας ἐφημερίδος ἢ ἐνὸς πρακτορείου ἄλλωστε εἶνε νὰ μαθαίνῃ, νωρίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο, μιά σοβαρὴ εἰδησι κι' αὐτὸ τὸ ξέρουν πάρα πολὺ καλὰ οἱ δημοσιογράφοι. Ἐτοί μεταχειρίζονται χίλια «κόλπα» γιὰ νὰ ψαρέψουν τὸ «λαυράκι» (τὴ σπουδαία εἰδησι) ἀπὸ τοὺς πολιτικούς. Τὸ ἴδιο λοιπὸν ἔκαναν κι' οἱ συντάκται τοῦ πρακτορείου Τύπου, τῶν μυστικῶν πρακτορείων. Ἐτσι, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, ἀπεκαλύπταν σοβαρὰ μυστικά τῆς χώρας τους καὶ καθιστοῦσαν ἀνόητοι τὸν ὅχι μυστικὰ ἐργα καὶ τὶς ἀσκήσεις τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς.

Μία τέτοια ἀκριβὴς ὑπόθεσις ἀπασχόλησε πρὸ καιροῦ τὴν

Παριναὴ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία καὶ κατῳρῶσε νὰ συλλάβῃ ὁλοὺς σχεδὸν τοὺς συνεργάτας τοῦ μυστηριώδους κατασκοπῆ. Ὅσο γιὰ ἐκείνους, μόλις ἀντελήφθη ὅτι ἐκινδύνευε, ἔκρινε καλὸ πὸ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τὴν συνταρακτικὴ ὑπόθεσι:

Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού ἡ Γαλλία συζητοῦσε τὸ ζήτημα τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς καὶ συγχρόνως τὸν περιορισμὸ τῆς στρατιωτικῆς θητείας ἀπὸ δυὸ χρόνια σ' ἕνα. Ὁ τότε πρωθυπουργὸς Νταλαντ εἶχε καθιερώσει μυστικὲς συσκέψεις μὲ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κι' ἡ ἐφημερίδες ἄφηναν νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρῶν σχεδίων, γιὰ τὴν ἀμυνα τῆς Γαλλίας. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἰδρύθηκε στὸ Παρίσι ἕνα πρακτορεῖο Τύπου, τὸ ὁποῖο εἶχε τὴν ἀποκλειστικὴ ἀνασκόπρια πολλῶν ἐξόνων ἐφημερίδων καὶ πολιτικῶν ἐπιθεωρησεων. Ὁ διευθυντὴς του, μεταξὺ τῶν ἄλλων δημοσιογράφων, εἶχε καλέσει καὶ τὸν Ἀνρὺ Ρουβιέ, ἕνα νεαρὸ μὰ δραστήριο συντάκτη μίας Παριναῆς ἐφημερίδος, στὸν ὁποῖο καὶ ἀνέθεσε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ αὐτὲς τὶς μυστικὲς συνεννοήσεις τῶν Γάλλων πολιτικῶν.

—Αὐτὸ θὰ εἶνε γιὰ τὸ πρακτορεῖο μας, τοῦ εἶπε, μιά μεγάλη ἐπιτυχία. Ὅσο γιὰ σένα, θὰ πληρωθῇ πολὺ καλὰ καὶ θὰ ἔχῃς καὶ τὴν ἱκανοποίησι ὅτι κατῳρῶσε νὰ πετύχῃς κάτι, πού θὰ δυσκολευνόντουσαν νὰ πετύχουν οἱ συνάδελφοί σου.

Ἐ νεαρὸς δημοσιογράφος, κολακευμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ του, ρίχτηκε μὲ τόλμη σ' αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη περιπέτεια, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὴ συνέπειαν μπορεῖ νὰ εἶχε αὐτὸ τὸ διάθημά του. Ἀρχισ νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς διαφόρους ὑπουργοὺς στὸ γραφεῖο τους, στὸ σπίτι τους κι' ὅπου τοὺς συναντοῦσε, τοὺς πολιορκοῦσε μὲ τὴς ἐρωτήσεις του καὶ τοὺς «ψάρευε» ἕνα σωρὸ πληροφοριῶν. Ἐτοί κατῳρῶσε νὰ μάθῃ πολλὰ τεχνικά μυστικά τῶν οχυρωματικῶν ἔργων τοῦ Ρήνου, τὴς στρατιωτικῆς δυνάμεως πού θὰ ἀπασχολοῦν, πολλὲς μυστικὲς συμβάσεις τῆς Γαλλίας κι' ἕνα πλῆθος ἄλλων πολιτικῶν μυστικῶν. Ὁ διευθυντὴς του ἦταν κατενθουσιασμένος μαζί του. Τὸ πλῆθος καθεστὸς αὐτοῦ εἶδε, πού πολλὲς χιλιάδες φράγκα καὶ τοῦ εἶχε ἕνα ἡγεμονικὸ μισθό. Ὁ ἀσχημος δημοσιογράφος ἄρχισε τότε νὰ ζῇ μιά μεγάλη ζωὴ. Ἀγόρασε ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο, νοίκιασε ἕνα διαμέρισμα στὰ βουλεβάρτα κι' ἄρχισε νὰ συχνάζῃ στ' ἀριστοκρατικὰ κέντρα. Ὅλο τὸ κοσμικὸ Παρίσι

Ὁ Ἀνρὺ Ρουβιέ, κατὰ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεώς του, σκεπάζει τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ μὴ τὸ φωτογραφίσουν οἱ φωτορεπορτέρ.

ἤξερε τώρα τὸν δημοσιογράφον Ἀνρὺ Ρουβιέ. Οἱ παλτοὶ φίλοι του ὁμοῦς μάταια προσπαθοῦσαν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς του.

—Μήπως κληρονόμησε κανέναν Ἀμερικανὸν κροῖσο; τὸν ρωτοῦσαν περίεργοι.

—Ὁχι, τοὺς ἀπαντοῦσε μ' ἀδιαφορίαν. Ἐργάζομαι σ' ἕνα πρακτορεῖο Τύπου κι' εὐτυχῶς κερδίζω πολλὰ λεφτά.

Οἱ ἄλλοι δὲν τὸ πίστευαν. Τὶ εἶδους πρακτορεῖο ἦταν αὐτὸ πού πληρώνει τόσο ἡγεμονικά τοὺς δημοσιογράφους; σκεπτόντουσαν. Καὶ ἀπεφάσισαν νὰ λύσουν τὸ μυστήριον, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειά τους. Μὰ τὴν ἴδια σκέψιν εἶχαν κάνει καὶ πολλὰ λαγωνικά τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα κι' ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ παρακολουθοῦν αὐτὸ τὸ περίεργον πρακτορεῖο Τύπου. Καὶ πράγματι, δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν. Ἐμαθαν δηλαδὴ ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀνομαζόμενου φράντς Μάνερ κι' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἐπικινδύνους κατασκοπεύτες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Βερολίνου. Εἶχε ἔρθει λοιπὸν στὸ Παρίσι μὲ τὴν ἐντολὴ ν' ἀποσπᾷται ὅσο μποροῦσε περισσότερα μυστικά ἀπὸ τοὺς ἐξουσιασμένους Γάλλους γιὰ τὰ οχυρωματικὰ ἔργα τῆς χώρας τους. Γι' αὐτὸ εἶχε ἰδρύσει αὐτὸ τὸ πρακτορεῖο Τύπου καὶ κατῳρῶσε μὲ τὴν πρὸ μεγάλη εὐκολία

νὰ μαθαίνῃ τὰ διάφορα πολιτικά μυστικά.

Ἡ εἰδησις αὐτὴ ἀναστάτωσε φυσικά τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας. Ὅλοι οἱ πράκτορες τῆς Ὑπηρεσίας Ἀντικατασκοπείας κινητοποιήθηκαν ἀμέσως γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τοῦ ἐπικινδύνου κατασκοπῆ. Μὰ ὁ φράντς Μάνερ εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηριώδως ἀπὸ τὸ Παρίσι. Στὰ γραφεῖα μόνο τοῦ παραδόξου πρακτορείου Τύπου, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνακάλυψαν ἕνα πλῆθος σημειώσεων καὶ κρυπτογραφικῶν τηλεγραφημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε προλάβῃ νὰ ἐξαφανίσῃ ὁ Γερμανὸς κατασκοπεύτης. Μέσα ὁμῶς σ' αὐτὲς τὶς σημειώσεις, βρέθηκα ἕνας κατάλογος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ πρακτορείου. Ἡκε κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁμοεισώσεων καὶ κρυπτογραφικῶν τοῦ σταν εἰκοσι Γάλλοι κακοποιοὶ, μερικὲς ὁμορφες γυναῖκες τοῦ Παριναῖο ὑποκόμου κι' ὁ ἄτυχος Ἀνρὺ Ρουβιέ, πού εἶχε πέσει θύμα τῆς ἀφελείας του καὶ τοῦ γενναϊοδωροῦ διευθυντοῦ τὰ ἔμαθε τὴν ἀληθινὴ ἰδιότητα τοῦ γενναϊοδωροῦ διευθυντοῦ, τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν κατάπληξί του κι' ἄφησε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τοὺς περάσουν τὶς χειροπέδες, χωρὶς καθόλου νὰ διαμαρτυρηθῇ.

—Εἶμαι ἕνας προδότης! εἶπε στὸν ἀνακριτὴ, πού εἶχε ἀναλάβῃ τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἀνακρίσεων γι' αὐτὴ τὴν σκανδαλώδη ὑπόθεσι τῆς Γερμανικῆς κατασκοπείας. Ὁμῶς νὰ τιμωρηθῶ παραδειγματικῶς γιὰ τὴν ἀσυγχώρητη ἀμέλειαν πού εἶχα καὶ γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη πού εἶχα σ' ἕνα ἄνθρωπον πού δὲν τὸν ἤξερα. Μὰ εἶχα ἐξαπατηθῇ ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο του καὶ τὰ μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ πού διέθετε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἐργασιῶν του. Ἐπειτα μοῦ ἀνέφερε κάθε τόσο τὰ δνόματα τῶν πρὸ γυναικῶν συναδέλφων μου, οἱ ὁποῖοι, καθὼς μὲ βεβαίωνε γιὰ νὰ μὲ ἐξεγλήνῃ, ἦταν ἀπὸ τοὺς πρὸ τακτικούς του συνεργάτες. Ἐτοί ἔπρεπε στὴν παγίδα καὶ πρόδωσα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω τὴν πατρίδα μου.

Ὁ Ἀνρὺ Ρουβιέ βρίσκεται σήμερον στὶς φυλακὲς. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους κακοποιούς καὶ τὶς γυναῖκες τοῦ ὑποκόμου, δὲν τοὺς ἔδωκε νὰ πέσουν κι' αὐτοὶ στὴ δίχτυα τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ Γερμανὸς κατασκοπεύτης τοὺς χρησιμοποίησε γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὰ διάφορα πολιτικά πρόσωπα καὶ νὰ τοὺς δίνουν κάθε μέρα λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ τους. Ἐτοί ἀπεδείκνυε στὸν Ἀνρὺ Ρουβιέ τί ἔπρεπε νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτοὺς καὶ πρὸς μυστικὸν καὶ τὴν ἐξιστοῦσε. Κι' ὁ ἄτυχος δημοσιογράφος, νομίζοντας ὅτι ἐκτελοῦσε ἕνα πολὺκροτο ρεπορτάζ, ἀπεκαλύπτει κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὸ Γερμανὸ φράντς Μάνερ ὅλα τὰ μυστικά τῆς Γαλλίας.

Ἀστὴ ἡ περιπέτεια τοῦ Παριναῖο δημοσιογράφου ἀπεκάλυψε ἀκόμη ὅτι ἡ κατασκοπεῖα ὀργανίσει κυριολεκτικῶς στὶς πρωτεύουσες τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης εἰδικὸς μάλιστα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, πού ὅλες ἡ γᾶρες ἐξοπλίζονται, γιὰ νὰ εἶνε ἔτοιμες γιὰ ἕνα καινούργιο πόλεμο.

Π. ΜΠΟΥΑΖΙΒΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΙΘΑΓΕΝΟΥΣ

Κάποτε, ἕνας ἰθαγενὴς τῆς Νέας Κεληδονίας, παρουσιάστηκε μαζί μὲ τὴς δύο γυναῖκες του μπροστὰ σὲ κάποιο ἱεραπόστολο καὶ ἀφοῦ τοῦ προσέφερε δῶρα, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν βαφτίσῃ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βαπτίσω, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἱεραπόστολος, γιατί οἱ κανόνες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπιβάλλουν νὰ παντρευθῶνται οἱ πιστοὶ μόνο μὲ μιά γυναῖκα.

Ὁ ἰθαγενὴς ἔφυγε τότε καὶ ξαναγύρισε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες κι' εἶπε στὸν ἱεραπόστολο:

—Πάτερ μου, τώρα ἔχω μόνο μιά γυναῖκα. Θὰ μὲ βαφτίσῃς;

Ὁ ἱεραπόστολος ἐθαύμασε τὴν θυσία τοῦ ἰθαγενοῦς, ἀλλὰ ἀπὸ περιέργεια, τὸν ρώτησε:

—Τί τὴν ἔκανες τὴν μιά ἀπ' τὴς δύο γυναῖκες σου;

—Τὴν... ἔφαγα!... ἀποκρίθηκε φυσικῶτα ὁ ἰθαγενὴς.

Ὁ ἱεραπόστολος ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀμήλητος κι' ἀκίνητος, ἀλλὰ κατόπιν θιάστηκε νὰ βαφτίσῃ τὸν ἀνθρωποφάγον. Ἐρχόμενος, πρὸς στιγμὴν, ὅλους τοὺς κανόνες καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Βαδίζετε, βαδίζετε ὅσο θέλετε! Θὰ ἔρθῃ ὁμῶς ἡ στιγμὴ πού θὰ πεισθῇτε ὅτι αἰώνως βρισκόσαστε πάνω στὴν ἴδια περιφέρειαν, πού ἔχει κέντρο τὸ μὴδὲν, τὸ κενότατο πρὸ ἀνθρώπου ἔγῳ!

Βολταῖρος

Ἡ Μοῦσα μου, εἶνε ὁ λαός.

Βερνάνζερος

Ἐκείνοι πού ἔχουν μιά πίστι, δὲν εἶνε καθόλου εὐπιστοί.

Ἀν. Φράνς

Ἡ ἀγάπη, εἶνε ἡ ἐσθῆς τῆς ψυχῆς.

Ντεντερό

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Ὑπὸ Κ. ΜΑΝΟΥ)

Ἀχ, ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς τοῦ χρόνου πόσο μοιάζει! Μὲ τὴν γλυκεῖα τὴν Ἀνοιξὶν κι' ἐκείνη γλυκοσκάει, Χιλιόχαρη κι' ὁλόδροση καὶ μασχομυρισμένη ἔχει κι' ἀγκάθια πού καὶ πού σὰ λεμονιά ἀνθισμένη.

Ἐπέρασαν ἡ Ἀνοιξὶς. Τὸ κολοκαῖρι φθάνει. Τῆς ἀνοιξὶς τὰ λούλουδα ὁ ἥλιος θὰ μαράνη. Καὶ τῆς ἀγάπης ἡ χαρὲς, τὰ γέλια, τὰ τραγούδια. Ἀπ' τὸν καὶ μὲν θὰ μαραθοῦν σὰν ἀνοιξὶς λουλούδια.

Φθινόπωρο! Μαύρη νυχτιά! Συννεφιασμένη ἡμέρα. Πέφτουν σκορποὺν ὁλόχρωμα τὰ φύλλα στὸν ἀγέρα. Καὶ τῆς ἀγάπης πέφτουνε τὰ φύλλα μαραμένα. Τόσες ἐλπίδες ψεύτικες κι' ὀνειράτα χαμένα.

Νά! κι' ὁ Χειμῶνας. Ἀπολὸ καὶ κάτασπρο τὸ χιόνι, σκεπάζει κάμπους καὶ βουνὰ, τὴ γῆ μας σάβανωνει. Καὶ ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς, ἀνάπη πεθαμένη. Σὰν κρῶν χιόνι βρισκεται βαθεῖα, βαθεῖα θαμμένη.

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

(Ὑπὸ ἸΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με, τὸ πέλαιο νὰ σγίσω, Νὰ πάγω κύματα θουνά ἐμπρὸς καὶ ἀν ἀπαντήσω, Νὰ πάγω 'κεῖ πού σπάζουνε στὸν θρόνο ἀφρισμένα, Ν' ἀκούσω πῶς τῆς λέγουνε καὶ τί καὶ πῶς γιὰ μένα.

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με καὶ φέρε μ' ἐκεῖ πέρα, Μὲ τ' ὁπποῦ σου πανί, γοργὴ θαλασσοπεριστερά. Γιατὶ δσα κύματα περνᾶ τόσες ἡμέρες γάμο, Μιά φαίνομαι, μιά σβύνομαι, σὰν τὸν ἀφρὸ 'πὸ πάνω!

Βάρκα, βαρκούλα, πῶς κομπι πῶς εἶμαι μαθημένος! Μικρὸς ἐξενητεύθηκα θαλασσογυρισμένος.

Σ' ὅλον τὸν κόσμον ὁμῶς μιά δὲν εἶδα, δὲν θυμοῦμαι, Ὅμοια μ' αὐτὴ πού μ' ἔφυγε. Ἀχ! πᾶμε νὰ πνιγοῦμε!

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΦΙΛΙ

(Ὑπὸ ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΝ)

Τὸ θυμᾶσαι τὸ πρόσχαρο θᾶ (δὲν) Σ' ἕνα μέλλον σπαρμένο ἀπὸ (ρόδα)

πού βρεθήκαμ' οἱ δύο μας ἐπλανώμασθε τότε κ' οἱ δύο... (κρυφά) κι' ὁμῶς ἤλθε, ἐπλάσθη τὸ (ἔρδου,

Ποιὰ θερμὴ μᾶς ἐμάγευ' ἀ (γάμη) καὶ μαζί δὲν μᾶς εὗρηκε (πλεῖα,

ποιὰ μᾶς ἀνάθε σπῖθα γλυ (κειά! Κεῖνο τ' ὄνειρο πλεῖο δὲν γυ (ρίξει,

Εἰς τὰ στήθη μᾶς ἐθράβε ἡ (νεότη) ἐξαλειφθῇ στὴν πρώτη του αὐ (γῆ,

καὶ σφικτὰ μᾶς κεντοῦν' ἡ (ζωή), Ἀχ, οἱ πόθοι μᾶς πνίγηκαν (ῥοι,

ὥσπου ἐνώσαμε χεῖλη μὲ χει (λη) εἰς ἐκεῖνο τὸ μόνο φιλί!

Σ' ΑΓΑΠΩ

(Ὑπὸ ἸΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Μὲ μιά λέξι θέλω μόνον στὴν ἀνάπη μου νὰ εἰπῶ γὰ τὴν πάρη τὸ ἀγέρι τὴν μιά λέξι «Σ' ἀγαπῶ! Κι' ὅπου πᾶς, χρυσὴ μου ἀγάπη, πάντα νὰ σὲ κύνῃς «Σ' ἀγαπῶ» νὰ σοῦ τὸ λέγῃ μὲς τ' αὐτὴ σιγά-σιγά. Καὶ τὰ βλέφαρα γιὰ ὕπνο μὲ χαμόγελο, ὅταν κλῆς νύχτερ' ὄνειρο σιμά σου καὶ κρυφὰ νὰ τῆς μίλῃς.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Ὑπὸ Ν. ΚΑΜΠΑ)

Εἶν' ὁμορφὴ καὶ κρύβεται! στὸν δρόμο πάντα βγαίνει Μὲ σκέπη, ὄχι μὲ κλωστή, σὲ ἀγνή καμωμένη Πού φαίνεται—δὲν φαίνεται τὰ δροσερά τῆς κάλλη, Μὰ εἶνε πρὸ γλυκὸ τὸ φῶς κρυμμένο στὸ κρυστάλλι.

Μὲ ἀναπὰ καὶ κρύβεται. Σὰν κάθοναι σιμά της Μὲ γέλια καὶ καμώματα σκεπάζει τὴν καρδιά της Καὶ πνίγει τὸν ἐρωτικὸ σκοπὸ, ὅπου τῆς ψάλλει, Μὰ εἶνε πρὸ γλυκὸ τὸ φῶς κρυμμένο στὸ κρυστάλλι.

ποῦσε τὸν ἐξάδελφό σας μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του... Ἐμένα μὲ κολάκευε θέβαια ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παντρευόταν ἕναν ἀριστοκράτη. Μὰ ἐκεῖνη μοῦ εἶπε μιά μέρα: «Πατέρα, θὰ προτιμοῦσα ὁ ἀρραβωνιαστικός μας νὰ εἶνε τῆς τάξεώς μας καὶ φτωχός, ὅπως ἔμελλε. Ἐτοὶ θὰ ἦμουν ἀκόμα πὶο εὐτυχισμένη».

Καὶ ὁ Πάολο, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, διηγήθηκε τὴν ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς Ἀντζολίνας πού τόσο γρήγορα καὶ τόσο θλιβερά τελείωσε.

—Τώρα πού τὸ σκέφτομαι, αὐτὸ δὲν με ξαφνιάζει καὶ πολὺ ἐκ μέρους τοῦ ἐξαδέλφου μου, εἶπε ὁ Τζίλ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἀκούσει μ' ἐνδιαφέρον. Ὁ Φρανσουά ἔχει χαρακτήρα ἀξιοβήρητο: Εἶνε ἀδύνατος κ' ἄστατος. Ἀντὶ λοιπὸν ν' ἀνακινῶσθαι στὸ θέλω του τὸ γάμο του, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν, δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ τὴν γυναῖκα του, γιὰ τὴν ὁποία ἡ ἀγάπη του θάχε κάπως λιγοστεύει ἐντωμεταξύ...

Μέσα στὰ μαῦρα μάτια τοῦ Πάολο, πού ἦσαν πολὺ γλυκὰ συνήθως, μιά λάμψη ὀργῆς πέρασε.

—Εἰν' ἕνας ἀβλιος! φώναξε. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀρνήθηκα τὰ χρήματά του γιὰ νὰ μεγαλώσω τὴν Κλάρα... Καὶ δὲν διαμαρτυρήθηκε καθόλου γιὰ τὴν ἀρνησί μου, σινιόρε!... Τὸ ὅρθι αὐτὸ πολὺ φυσικὸ χωρὶς ἄλλο καὶ πολὺ πὶο εὐχάριστο... Γιατί, ἔτσι, μποροῦσε νὰ ἐξαχσῇ ἐντελῶς πὺς εἶχε κόρη...

Ἐν' ἀνάλαφο ὅμως ἔκανε ἐκεῖνη τὴ στιγμή νὰ τρίζουν ἡ σκάλες τοῦ κήπου. Ἡ Κλάρα παρουσιάστηκε στὴν πόρτα. Εἶχε τὰ χέρια τῆς γεμάτα τριαντάφυλλα, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα σκορπίστηκε ἀμέσως στὴ σάλλα... Κ' ἡ κάμαρη πού ἦταν σχεδὸν καλογηρική μὲς στὴν ἀπλότητά της, φάνηκε σὰν νὰ φωτίσθηκε καὶ νὰ στολίσθηκε μονάχα ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς γοητευτικῆς νέας.

—Εἰμ' ἐδῶ, σινιόρε, εἶπε ὁ Τζίλ χαμογελώντας. Εἶδα τὴν ἐξαδέλφη μου, ἡ ὁποία εἰν' ἔξω φρενῶν, γιὰτὶ ἔλαθα ἕνα τηλεγράφημα τοῦ πατέρα της, πού μοῦ ἀναγγέλλει—φυσικά!—ὅτι δὲν θάρθῃ ἐδῶ...

Ἡ φουσιονομία τῆς νέας πήρε μὴ ἀλλόκοτη ἔκφρασι.

—Κ' ἐγὼ, εἶπε, ἤθελα νὰ πιστέψω, ὅπως καὶ σὺ, ὅτι δὲν θάρθονταν... Μά, παρ' ὅλ' αὐτὰ, φοβόμουν ἀκόμα, γιὰτὶ μοῦ λέγατε πὺς ἀγαπᾷ πολὺ τὴν κόρη του...

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς Κλάρας εἶχε πᾶρει τώρα κάποια ἔκφρασι παρόμοιου.

Ὁ ἴκτος καὶ ὀργὴ πλημμύρισε τὴν καρδιά τοῦ Τζίλ με τὴ σκέψι ὅτι ὅλη ἡ δυνάμις κ' ὅλες ἡ φροντίδες αὐτοῦ τοῦ πατέρα πηνάιναν στὸ μικρὸ ἐγνοϊστικὸ καὶ ἀκαρδο πλῆθος πού θοισκόταν ἐσπλημένο ἐκεῖ πάνω, ἐνῶ ἡ ἄλλη κόρη του, αὐτὴ ἡ νοητευτικὴ νέα, δὲν ἐγνώριζε ἀπ' αὐτὸν πῶς τὴν ἐγκατάλειψε καὶ τὴν λησμονίαν...

—Τὸ τηλεγράφημά μου δὲν τοῦ παρίστανε καὶ τόσο ἀνησυχαστικὴ τὴν κατάστασι τῆς κόρης του, εἶπε ἐπεξηγηματικὰ ὁ Τζίλ. Γι' αὐτὸ ἔκρινε περιττὸ ν' ἀνηψίσει τίς οτενοχώριες πού τὸν περιμέναν ἐδῶ... Ἐμπιστεύεται λοιπὸν σὲ μένα τὴ Μάττυ... Ξέρει ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ μίστρας Σμῆτον κ' ἡ καμαριέρα της εἰν' ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν περιποιηθοῦν.

—Τότε θ' ἀναγκαστῇ νὰ μείνῃ ἐδῶ, σινιόρε; εἶπε ὁ Πάολο.

—Μάλιστα. Τουλάχιστον νὰ ἦταν τὸ πανδοχεῖο λίγο πύ...δὲν λέω ἀνετῶ, μὰ τουλάχιστον καθαρὸ... κ' ἡ τροφὴ λιγώτερο φριχτή...

—Εἶνε φανερό, πὺς θὰ περνᾷτε ἄσχημα στὸ πανδοχεῖο... Θὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω σχετικῶς στὸν ἐφημέριο... Ἐγὼ μιά κάμαρη παραπανίσια γιὰ νὰ σὰς τὴν παρὰχώρησι καὶ θὰ μποροῦσε νὰ σὰς σερβίρῃ καὶ τὸ φαγητό... Τὰ φαγητά του εἶνε πολὺ ἀπλά, μὰ ἡ ἀδελφὴ του πού καταγίνεται με τὴν κουζίνα, δὲν μαγειρεύει ἄσχημα...

—Θὰ μοῦ προσφέρετε μεγάλη ὑπηρεσία! φώναξε ὁ Τζίλ ἐνθουσιασμένος. Ἀλλοῦθ θὰ παραπονιόμουν γι' αὐτὴ τὴν καταναγκαστικὴ διαμονὴ στὴν γοητευτικὴ χώρα σας... Θὰ ἀσχοληθῶ με τὴν ζωγραφικὴ, θὰ γράφω στίχους, θὰ κάνω περιπάτους κ' ὁ καιρὸς θὰ περάσῃ γρήγορα—πολὺ γρήγορα ἴσως! ἔπρασσε χαμογελώντας.

Καθὼς μιλοῦσε, κύτταξε τὴν Κλάρα, μὰ ἐκεῖνη ἀπασχολημένη με τὰ ῥόδα της, πού τ' ἀπόθετε πάνω στὸ τραπέζι, δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ.

—Θὰ γυρίσω τώρα στὸ πανδοχεῖο μου, εἶπε ὁ νέος, γιὰ νὰ δῶ ἂν ὑπάρχει τρόπος νὰ θάλω τίποτε στὸ στόμα μου. Ὁ καθαρὸς ἀέρας πού ἀναπνέει κανεὶς ἐδῶ, ἀνοίγει τὴν δρεξί...

—Ἀπ' τὴν πληγὴ σας δὲν ὑποφέρετε καθόλου; ρώτησε ὁ Πάολο.

—Αἰγία! Μοῦ φαίνεται πὺς ἔχει ἀνάγκη κάποιας περιποιησέως. Μὰ ἐπιμένω νὰ μὴ θέλω νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ παρὰ σὲ κατὶ γερὰκιὰ πολὺ ἐπιδέξια...

Ἡ Κλάρα γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογέλασῃ...

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε, ἀπολύτως, εἶπε, θὰ σὰς τὴν περιποιηθῶ. Δὲν θέλω νὰ με κατηγορήσετε, ἂν χειροτερέψει ἡ πληγὴ σας...

—Τὸ ἤξερα πὺς θὰ νικοῦσα, ἐπικαλούμενος τὴν εὐσπλαχνία σας... Ὅριστε τὸ κεφάλι μου, σινιόρε. Κάμετέ το ὅτι σὰς ἀρέσει...

Γιὰ ἕνα διλεττάντη σὰν τὸ Τζίλ ντὲ Σέμπρ, ἦταν ἕνα πράγμα ἐξαιρετικὰ γοητευτικὸ, νὰ θρίσκει μέσα σ' αὐτὴ τὴ σάλλα με τοὺς ἀσπρούς τοίχους, με τὰ μέτρια ἐπιπλα, πού τὴν ἀρμυρίζαν τὰ λουλούδια τὰ σκορπισμένα στὸ τραπέζι, νὰ τὸν περιποιεῖται αὐτὸ τὸ νεαρὸ πλῆθος, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ὅλα ἦσαν ἀρμονικὰ καὶ γεμάτα λεπτὴ χάρι, ν' ἀκούῃ τὴ φωνὴ τῆς μετὸν βελούδινο ἦχο, ν' ἀναπνέῃ τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῶν ῥόδων πού αὐτὴ εἶχε φέρεי πρὸ ὀλίγου.

Ὅταν μάλιστα ἡ περιποίησι τοῦ τραυμάτός του τελείωσε, με δυσκολία κρατήθηκε καὶ δὲν εἶπε τὴ λέξι: «Κιόλας!» πού ἀνέθηκε στὰ χεῖλιά του.

—Θὰ κλείσῃ γρήγορα ἡ πληγὴ σας, σινιόρε! εἶπε ἡ Κλάρα. Ἐκ πρώτης ὕψεως φαίνεται πολὺ πὶο σοβαρὴ ἀπ' ὅτι εἶνε πράγματι...

—Τότε τόσο τὸ καλὺτερο!

Μὰ τὸ εἶπε αὐτὸ χωρὶς πεποίθησι, γιὰτὶ ἀπὸ μέσα του ἔλεγε: «Τόσο τὸ χειρότερο!»

Σηκώθηκε καὶ ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στὰ τριαντάφυλλα, εἶπε χαμογελώντας παρακλητικὰ:

—Θὰ μποροῦσα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ προσφέρετε ἕν' ἀπὸ τ' ἀγαπημένα μου ἄνθη;

—Βέβαια! Πάρετε ὅσα σὰς ἀρέσουν, σινιόρε, εἶπε ψυχρὰ ἡ Κλάρα.

—Δὲν θέλω παρὰ ἕνα μονάχα καὶ διαλεγμένο ἀπὸ σὰς.

—Θὰ τὸ διαλέξετε μόνος σας καλὺτερα ἀπὸ μένα, σύμφωνα με τὸ γούστο σας.

Μιά μικρὴ φλόγα πού φανέρωνε λίγο θυμὸ καὶ λίγη εἰρωνεία, ἀναψε στὰ μάτια τοῦ Τζίλ.

—Ἀ! εἶπε. Δὲν εἶστε καθόλου καλὴ γιὰ τὸ φτωγὸ ἐξάδελφό σας! Ἐ λοιπὸν, ἀφοῦ εἰν' ἔτσι, σὰς τ' ἀφίνω ὅλα, γιὰ νὰ μὴ σὰς θοισανίξῃ ἡ δυσάρεστη σκέψι, ὅτι ἔν' ἀπ' αὐτὰ θοισκεται στὴν κατοχὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγάλου Τζίλ ντὲ Σέμπρ!...

Ἐποκλήθηκε μπροστὰ στὴν Κλάρα, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Πάολο καὶ ὄντως ἔξω. Ὁ γέρος ἔρριξε ἕνα βλέμμα μπερδεμένο στὸ ὥραιο πρόσωπο τῆς ἐγγονῆς του, πού εἶχε σκεπτείναισι λίγο.

—Θὰ μποροῦσατε, ἀγαπημένη μου, νὰ τοῦ δώσῃς ἕν' ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλά σου... τῆς εἶπε. Στὸ κάτω-κάτω, εἶνε ἐξάδελφός σου...

Τὸ βλέμμα τῆς Κλάρας πού φανέρωνε θλίψι, ἐπιείκεια καὶ κάποια ἐνυπομονησία πού δόσκολα τὴ συγκρατοῦσε, προσπλήθηκε στὸ ρυτιδωμένον πλῆθος τοῦ Πάολο.

—Δὲν τὸν θεωρῶ ὡς ἐξάδελφό μου, παπποῖ! Ἄν εἶνε ἐξάδελφός μου ἐξ αἱμάτων, εἶνε φανερό, ὅτι ἠθικῶς δὲν ἔχουμε τίποτε τὸ κοινὸ κ' ὅτι ἡ συνήθειός μας κ' ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας διαφέρουν πολὺ μεταξὺ τους... Ὅπως τὸ ἔδωσα νὰ καταλάθῃ καθαρὰ πὺς ὀλίγου στὸν κήπο, φοβόμην πολὺ μήπως θοισήσῃ τὴν συνγένειά μας σὰν ἕνα εἶδος διασκεδῆταις κ' ὅτι θὰ με ἐξαχσῇ ἀμέσως μόλις θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι. στοὺς κύκλους του... Λοιπὸν, αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει... Καὶ θὰ με ὑπονοεώσατε, παπποῖ, ἂν δέχεστε στὸ ἐξῆς μόνος τὸν κ. Τζίλ ντὲ Σέμπρ.

IV

Τὴν ἐπομένη μέρα, χάρις στίς φροντίδες τοῦ γέρο Πάολο, ὁ Τζίλ ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τοῦ ἐφημερίου. Δὲν εἶνε βέβαια ἐκεῖ τὴν πολυτελὴ ἀνεσι τοῦ διαμερίσματός του στὸ Παρίσι, μὰ τὸ στίτι ἦταν ἀπλό, καθαρὸ καὶ πεποιημένο καὶ ἡ κουζίνα τῆς σινιόρας Τζοβάννας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐφημερίου, ἦταν πραγματικὰ πρῶτης τάξεως. Ἐπὶ πλεόν, ὁ ἐφημέριος, ἕνας νέος ἐυρωστός καὶ ζωηρός, ἦταν ἔξυπνος καὶ μορφωμένος κ' ὁ Τζίλ πρὸσεξε μ' εὐχαρίστησι ὅτι θὰ εὐοίσκε σ' αὐτὸν ἕνα συνομιλητὴ εὐχάριστο στὸ τραπέζι καὶ τὰ ὅρδωα.

Γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας, ὁ νέος εἶχε δημιουργήσει ἀρκετὰ ἀσχολίες γιὰ νὰ περνᾷ εὐχάριστα τίς ὥρες του. Μετὰ τὴν πρωτὴν ἐπίσκεψί του στὴ Μάττυ, πήγαινε περίπατο καὶ τὸ ἀπόγευμα ξαναγύριζε πρὸς τὰ τοπεία πού τοῦ εἶχαν ἀρέσει γιὰ νὰ τοὺς κἀν ἕνα σκίτσο ἢ γιὰ νὰ λαξέψῃ ἕν' ἀπὸ τὰ λεπτὰ καὶ μικρὰ ἐκεῖνα ποιήματά του, τὰ ὁποῖα οἱ διανοούμενοι ἐκτιμοῦσαν πολὺ, τόσο γιὰ τὴν ἀξία τους, ὅσο καὶ γιὰτὶ ἦσαν σπάνια. Ἀφοῦ ὁ Τζίλ ἔγραφε ἀποκλειστικῶς σχεδὸν θεατρικὰ ἔργα, (Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ δωματίου τῆς;

Μπροστὰ σὸν, διαμέρισμα τῆς Ἰρέν Νταρφέλ, ἕνας ὅμιλος νέων, με τὰ σημειωματάρια στὰ χέρια, καὶ με φανερὴ νευρικότητα, περιμέναν νὰ γίνουν δεκτοὶ ἀπὸ τὴ νεαρὰ ἡθοποιό, γιὰ νὰ τῆς πάρουν συνέντευξι. Ὁ νεοφερμένος χτύπησε ἀνυπόμονα στὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς.

—Συνγνώμη, κύριε, διαμαρτυρήθηκαν οἱ ἄλλοι, εἰμαστε ἐδῶ πρὶν ἀπὸ σὰς!

—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! ἀπάντησε ὁ ρεπόρτερ τῆς ἐφημερίδος «Ὁ χρόνος εἶνε χρήσιμος».

Συγχρόνως ὁ νέος ἔδωσε τὴν κάρτα του σὲ μιά χαριτωμένη καμαριέρα, ἡ ὁποία εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα κάπως παραξενεμένη γιὰ τὸ ἐπιτακτικὸ αὐτὸ χτύπημα καὶ με φανερὴ νευρικότητα.

—Νὰ τῆς δώσατε ἀμέσως τὴν κάρτα μου. Πρόκειται γιὰ μιά πολὺ ἐπιεικουσὰ ὑπόθεσι, εἶνε ὁ νέος, καὶ, γιὰ ἀσφάλεια, ἔβαλε τὸ πόδι του στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας.

Μετὰ ἕνα λεπτὸ, ἡ καμαριέρα ξαναγύρισε.

—Ἡ κυρία Νταρφέλ παρακαλεῖ τὸν κύριο νὰ περάσῃ... Ὁ νέος μπήκε στὸ δωμάτιο κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν συναδέλφων του.

—Κυρία, εἶπε ὁ νέος, ἀφοῦ φίλησε μετὰ τὸ χέρι τῆς ὁμορφῆς Ἰρέν, ἔχω τὴ συνήθειαν νὰ μὴ χάνω τὸν πολὺτιμο χρόνον μου, πρέπει νὰ μοῦ δώσατε ἀμέσως μιά λεπτομερὴ συνέντευξι. Σὲ λίγο θὰ πεισθῇ καὶ σὺ ὅτι αὐτὴ ἡ συνέντευξις θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν καριέρα σας, τὸ μέλλον σας! Ἡ γοητικὴ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τῆς στὴν ὑπερέτα «Τὸ νερκωτικὸ τοῦ ἔρωτος», ἀναστάσας τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ μέλλον σας εἶνε πειὰ ἐξασφαλισμένο...

Ὁ νέος κάθισε σὲ μιά πολυθρόνα, κ' ἔθγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σημειωματάριο. Ἡ Ἰρέν τὸν κύτταξε με περιέργεια.

Τῆς ἄρεσε ἡ καταπληκτικὴ ἀφέλεια του, ἡ κομπόση τῆς ἐνδυμασίας του, καὶ τὸ λεπτὸ γούστο του, πού φανέρωνε ἡ ἐκλογὴ τῆς γραφάτας του.

—Πότε γεννηθήκατε, κυρία μου; Μπορεῖτε ἐλεύθερα νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Εἰμαι ἀρκετὰ «τζέντλεμαν» γιὰ νὰ παραλείψω μερικὰ χρόνια, ἂν εἶνε ἀνάγκη! πρὸςθεσε ὁ νέος με πρόσχαρο χαμόγελο.

Ἡ Ἰρέν γέλασε με τὴν καρδιά της. Τὴ διασκεδάσε ἡ ἀναιδέεια τοῦ νέου.

—Εἰμαι ἑικοσι πέντε χρόνων! εἶπε με εὐθυμο γέλιο, τὸ λέει καὶ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς γεννήσεώς μου!

—Λαμπρά! Ποῖος εἶνε ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς σας;

—Μιά μικρὴ πόλις τῆς Γαλλίας, στὴν κοιλάδα τοῦ Ροδάνοῦ.

—Θαυμάσια! Εἰστε παντρεμένη;

—Ὁχι!

—Ἀρραβωνιασμένη;

—Ὁχι!

—Ἐρωτευμένη;

—Οὐτε!

Ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια,

ἡ νέα ρώτησε:

—Θὰ τὸ γράψετε κ' αὐτὸ στὴν ἐφημερίδα σας;

—Ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ὁ νέος με κωμικὴ σοδαρότητα.

Κατόπιν ρώτησε:

—Ἀνῆκατε σὲ οἰκογένεια καλλιτεχνῶν;

—Ὁχι! Ὁ πατέρας μου εἶνε βιομήχανος.

—Ὁρα! Ἀπὸ πότε παίζετε στὸ θέατρο;

—Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια!

—Βρίσκετε κουραστικὸ τὸ ἐπάγγελμά σας;

—Πολὺ! Ἀ! δὲν εἶνε εὐκολὸ ἐπάγγελμα! εἶπε ἡ νέα κ' ἀναστενάξε.

—Σὰς ἀρέσει ἡ Νέα Ὑόρκη;

—Ὁ! φοβερά! Εἰμαι ἐστρελλομένη με τὴν πόλι σας!

—Χμ!... Καὶ γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς, τί ἰδέα ἔχετε;

—Ὁ! Εἶνε πολὺ καιρὸ τώρα, πού συμπαθῶ τοὺς συμπατριώ-

τας σας.

—Αὐτὰ μοῦ ἀρκοῦν! εἶπε ὁ νέος με ὕφος ἱκανοποιημένο.

Κατόπιν σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ σημειωματάριό του στὴν τσέπη τοῦ σασκακιῦ του.

—Κυρία, ἐξακολούθησε, ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀνταποδώσω με εἰλικρίνεια, τὴν εἰλικρίνειά σας!...

Ἡ Ἰρέν ἀνοίξε διάπλατα τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε παραξενεμένη, με βλέμμα ἐρωτηματικὸ.

—... Δὲν εἰμαι ρεπόρτερ, ὅπως φαντάζεστε, εἶπε ὁ Τόμ Σίνγκλερ, ὁ γνωστὸς βιομήχανος. Σὰς εἶδα χθὲς τὸ βράδυ στὸ θέατρο κ' ἐνθουσιαστήκα μαζί σας, πράγμα πού δὲν μοῦ εἶχε συμβεῖ ὡς τώρα. Ἐμαθα ὅτι εἰστε εἰκοσι πέντε χρόνων, ὅτι γεννηθήκατε στὴ Γαλλία, πράγμα πού με πείθει πὺς εἰστε λαμπρὰ οἰκοδόμοινα. Ἐπὶ πλεόν, κατὰγεστε ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Ροδάνοῦ, τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς καλὸ χαρακτήρα. Δὲν ἀνῆκατε σὲ οἰκογένεια καλλιτεχνῶν, ἐπομένως φαντάζομαι πὺς δὲν εἰστε ἄστατος χαρακτήρ. Εἰστε ἀγαμος, ἐλεύθερος καὶ δὲν ἀγαπᾷ κανέναν. Εἶνε τρία χρόνια πού παίζετε στὸ θέατρο, λοιπὸν δὲν προφθάσατε νὰ ἐξοικειωθῇτε με τὴν συνήθειαν τῶν σκηνῶν καὶ δὲν θὰ σὰς κἀν κόπο νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε. Τὸ ἐπάγγελμά σας σὰς κουράζει καὶ τέλος σας ἀρέσει ἡ Νέα Ὑόρκη καί... οἱ Ἀμερικανοί. Ἐπιθυμῶ νὰ γίνετε σύζυγός μου.

—Ἀλλά, κύριε...

—Δὲν ἔχει ἀλλά... Ἀπ' ὅσους εἶχαν νὰ κάνουν μαζί μου, κανεὶς δὲν μετανόιασε. Θὰ σὰς κάνω εὐτυχισμένη. Σ' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ βασισθῇτε στὸ λόγο τοῦ Τόμ Σίνγκλερ. Εἰμαι πλούσιος, νέος, καὶ τὸ πρόσωπό τοῦ νέου φανέρωσε τὴν βαθειὰ συγκίνησι πού ἐνοιώθε—σὰς ἀγαπῶ τρελλά!

Με τὰ χέρια τῆς ἡ νέα προσπαθοῦσε νὰ συγκρατῇ τοὺς τρελλοὺς χτύπους τῆς καρδιάς της. Προσπαθοῦσε νὰ συνελθῇ ἀπὸ τὴν κατάπληξι, νὰ καταλάθῃ, νὰ πιστέψῃ τὴν ἀνέλπιστη πρότασι τοῦ νέου. Ἀλλά, μολοντὶ ἦταν τόσο ἀπρόοπτη, τὸ γυναικεῖο ἐνστικτο, τὴν ἐσπράχνε νὰ δεχθῇ.

Γιὰ μιά στιγμὴ ἐκεῖνος διασκεδάσε με τὴν ταραχὴ της καὶ κατόπιν πήρε με τὰ δὺο τοῦ χέρι τοῦ κεφάλι τῆς νέας, πού εἶχε ἀκουμπήσει στὸν ὄμο του καὶ τὴ φίλησε ἀπλά στὸ μέτωπο. Κατόπιν ὁ νέος πήγε στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε διάπλατα καὶ με σταθερὰ φωνὴ εἶπε στὸν ὄμιλο τῶν «ρεπόρτερ» πού εἶχε αὐξήσει στὸ δίστασμα αὐτό:

—Κύριοι, ἡ κ. Νταρφέλ μοῦ ἔδωσε τὴν τελευταία της συνέντευξι.

Καὶ θέλοντας νὰ γλυκάνῃ τὴν ἀπογοήτευσί τους, πρόσθεσε:

—Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον μπορεῖτε ν' ἀναγγεῖλετε στίς ἐφημερίδες σας, εἶνε ὁ προσεχὴς γάμος τῆς Ἰρέν Νταρφέλ!

Εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο τοῦ νέου...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑ Μ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Και τώρα; Τι θα κάνουμε; ρώτησα το Λεάνδρο.

—Θα περιμένουμε, μου άπαντησε.

Και συνέχισε με βεβαιότητα:

—Είμαι σίγουρος πως θα καταφέρω τον πατέρα μου. Ναι,

ναί... Το πιστεύω αυτό απόλυτως. Έχει αλλάξει τόσο τελευταία!

Μά εγώ που ήξερα καλά τον Άρτέμη, καλύτερα κι' απ' το

Λεάνδρο ίσως, έδισταξα και φοβόμουν.

Πώς να πιστώσω πως άλλαξε ο λύκος κι' έγινε πρόβατο;

—Ωστόσο, δεν θέλησα να άπογοιτεύσω τον Λεάνδρο. Τον άφη-

σα να φύγει χαρούμενος, όπως ήρθε...

—Μη με ξεχνάς, του είπα. Νάρχεσαι καθημερινώς. Ή μονα-

ξιά με σκοτώνει...

—Ω, Φλώρα, γιατί μου τό λες αυτό; Νομίζεις πως εγώ είμ'

ετυχημένος όταν θρίσκομαι μακριά σου;

Μου μιλούσε ειλικρινώς.

Τόν έσφιξα στην αγκαλιά μου και του γέμισα τὰ μάτια φι-

λιά!...

(Άπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Κάθε νύχτα, πρὶν κοιμηθῶ, περιμένω ν' ἀκού-

σω νὰ περνᾷ απ' τὸ δρόμο ὁ Λεάνδρος.

Τὸν ἔχω παρακαλέσει νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, γιὰ νὰ κοινοῦμαι ἡ-

συχὴ κι' ευχαριστημένη.

Ἔτσι ὁ Λεάνδρος περνᾷ τὴ συνθησμένη πάντα ὥρα. Σφουρί-

ζει ἕνα σκοπό, τοῦ στέλνω ἕνα χειροφίλημα καὶ βυθίζομαι σὲ

γλυκὲς σκέψεις, ὅσο νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος...

Ζῶ μ' ὄνειρα, μ' ἑλπίδες καὶ φόβους.

Τί θ' ἀπογίνῃ;

Χτὲς τὸ βράδυ, ὁ πατέρας μου γύρισε σκεπτικός στο σπίτι. Ἐ-

κᾶθες στο τραπέζι ἀμίλητος, κι' ἀργὰ πειά, μετὰ τὸ φαγητό,

ἀνοίξε τὸ στόμα του, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μιλήσῃ.

—Εἶδα τὸν Άρτέμη, μὰς εἶπε.

Ἡ καρδιά μου πάγωσε μὲ τὴν ἀκούσιν αὐτὰ τὰ λόγια.

Τὰ βλέμματά μας καρφώθηκαν ἀπάνω του.

—Συναντηθήκαμε στο δρόμο, συνέχισε ὁ πατέρας μου. Δὲν

μου φέρθηκε ψυχρά. Τυπικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε μεσολαβήσει τί-

ποτε, μὲ παρακάλεσε νὰ πάω ὡς ἔδειξε αὐτὸν ὁ δρόμος.

Θο-βόμουν πὺς θὰ ζήτοῦσε νὰ ἐκδι-

κηθῇ, πὺς θὰ μὲ ἀπειλοῦσε. Μὰ

δὲν συνέβη τίποτε τέτοιο. Κάθη-

σε ἀπέναντί μου στο γραφεῖο

του, ἀφοῦ ἐκλείσκει τὴν πόρτα καὶ

μου εἶπε:

—«Κύριε Μπριλλάντη, τὰ πολ-

λὰ λόγια εἶνε περιττά. Θὰ μιλή-

σουμε σὰν ἄνδρες. Ὅπως ἔρε-

τε, ἡ κόρη σας μ' ἐγκατέλειψε.

Δὲν μὰς συνδέει πειά τίποτε. Γιὰ

νὰ εἶμαι μάλιστα ειλικρινής, προ-

σθῆτω ὅτι δὲν ὑπῆρξε κανὺν γυναι-

κα μου τόσο καρὸ. Γιατί; Δὲν

θέλω νὰ ξέρω. Ἡ καρδιά ἑνὸς

κοριτοῦ, εἶνε σκοτεινὸ μυστή-

ριο...»

...Θέλησα νὰ σὲ δικαιολογή-

σω, Φλώρα. Θέλησα νὰ μιλήσω.

μὰ δὲν μ' ἄφησε:

—Μη με διακόπτετε, κ. Μπριλ-

λάντη, μου εἶπε ἀπτόμα. Ἡ δι-

καιολογίης εἶνε περιττές. Τί μπο-

ρεῖτε νὰ μου πῆτε ἄλλωστε; Ἐ-

δὲ μιλοῦν μόνον τοὺς τὰ πράγμα-

τα, μὲ τὴ σκληρὴ τους γλώσσα.

Ἄκουστε με λοιπὸν, χωρίς νὰ με

διακόπτετε.»

Χαμήλωσα τὸ κεφάλι μου, χω-

"Όταν με εἶδε ξαφνικά μπρὸς του, ἀνησύχησε..."

ρις νὰ μιλήσω.

Ὁ Άρτέμης συνέχισε:

—«Δὲν ἔχω τίποτε μαζὺ σας, κ. Μπριλλάντη. Ὅτι μποροῦ-

σατε ἐσεῖς, τὸ κάνετε. Σὰς εὐχαριστῶ μάλιστα γιὰ τὴν ἀγαθὴ

σας διαθεσίαν... Σὰς εἶμαι ὑπὸχρεος...»

—Μὲ εἰρωνεύεστε, κ. Άρτέμη; ψιθύρισα ἀναστενάζοντας.

—«Σὰς εἰρωνεύομαι; Ὅχι, φίλε μου. Ποῖος σὰς τὸ εἶπε αὐ-

τό; Δὲν ἔχω τέτοια διάθεσιν ἄλλωστε. Μιλῶ πολὺ σοβαρά, πα-

ραπολὺ σοβαρά...»

—Σὰς ζητῶ συγνώμην τότε... Μη με παρεξηγῆτε. Ἄν ξέρα-

τε πόσο...

Μὲ διέκοψε καὶ πάλι.

—«Ξέρω... ξέρω, μου εἶπε. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ

τὰ αἰσθημάτά σας. Καὶ γιὰ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω αὐτό, σὰς λέω,

τώρα, ἀμέσως, ὀρθό-κοφτά: Κύριε Μπριλλάντη, δὲν μου χρο-

στάτε τίποτε. Ὅύτε εἰς χρήματα, ὅύτε εἰς εὐγνωμοσύνη...»

...Τὰ λόγια του μὲ ἄφησαν ἀναυδο.

Τόση καλωσύνη ἐκ μέρους του!...

Τί εἶχε λοιπὸν συμβῆι στὴν ψυχὴ καὶ στο πνεῦμα τοῦ ἀνθρώ-

που αὐτοῦ;

Μυστήριο!...

Τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησιν, θέλησα νὰ σφίξω τὸ χέρι του. Μὰ

τρασέχτηκε ἀπτόμα πίσω καὶ μου εἶπε:

—Μὴν ταραζέστε ἐτοί, κ. Μπριλλάντη. Δὲν σὰς ἔκανα ἄλλω-

στε καὶ καμμιὰ σπουδαία ἐκδούλευσιν. Μιὰ μικροευκολία...»

...Τὸν κύτταξα κατ'ἀπληκτος.

Μικροευκολία ἐχαρακτήριζε τὸ ὅτι μ' ἔσωσε ἀπὸ τὴν κατα-

στρφή;

Ὁ Άρτέμης ὥστόσο, χωρίς νὰ δώσῃ σημασίαν στὴ συγκίνησιν

μου καὶ τὴν ἀπορία ποὺ μὲ κατέχευε, συνέχισε:

—«Ἀκούστε με μὲ προσοχή, κ. Μπριλλάντη. Μὲ τὴ Φλώρα

δὲν μὲ συνδέει πειά τίποτε. Εἶμαστε ἤδη χωρισμένοι. Δὲν λεί-

πει, παρὰ τὸ διαζύγιο. Θὰ φροντίσω ἐγὼ καὶ γι' αὐτό, παρ' ὅ-

τις ἀπάνω μου κάθε εὐθὺν σχετικῶς. Γι' αὐτὰ, δὲν ἔχω νὰ

ζητήσω, παρὰ ἕνα μόνον πράγμα: Νὰ φερθῇ καὶ ἡ κόρη σας

ὅπως φέρονται ἐγώ. Ὅστε θορυβοί, ὅστε σκάνδαλα. Σύνμφωνοι;

—Ἀπόλυτως σύμφωνοι, κ. Άρτέμη.

—Θὰ πάρουμε πολὺ γρήγορα τὸ διαζύγιο καὶ κατόπιν... κα-

τόπιν ὁ καθένας θάνα ἐλευθε-

ρος νὰ διαθέσῃ τὸν ἑαυτοῦ του

ὅπως τοῦ ἀρέσει... Ἐλπίζω λοι-

πὸν, ὅτι ἡ Φλώρα θὰ μείνῃ συμ-

φωνη μ' ὅλ' αὐτὰ. Γιατί νὰ ἐκ-

τεθοῦμε στὸν κόσμῳ;»

—Ὅσο γι' αὐτό, νὰ εἶστε ἡ-

συχος, κ. Άρτέμη.

—«Εμπιστεύομαι σὲ σὰς.»

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ πατέρας

μου σταμάτησε.

Περιμένα νὰ συνεχίσῃ, μὰ δὲν

μιλοῦσε.

Ἄρχισα νὰ ὑποπτεύομαι ὅτι

ὁ Άρτέμης τοῦ φανέρωσε τὸ

μυστικὸ μου.

—Λοιπὸν, πατέρα; τὸν ρώτη-

σα κι' ἡ φωνὴ μου ἔτρεμε.

—Λοιπὸν, παῖδί μου;

—Τί ἀπένεινε κατόπιν;

—Τίποτε, κόρη μου. Ὁ Άρ-

τέμης μοῦδωσε τὸ χέρι του καὶ

χωρίσαμε.

—«Θὰ σὰς ξαναδῶ καὶ θὰ τὸ

ξαναποῦμε», μου εἶπε.

—Τίποτε ἄλλο;

—Ὅχι, οὔτε λέξι.

Ἡμῶν κατ'ἀπληκτος.

Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω

τίποτε ἀπ' τὴ διαγωγή τοῦ Άρ-

τέμη, τόσο ἀπέναντι τοῦ Λεάνδρου, ὅσο κι' ἀπέναντι τοῦ πατέ-

ρα μου.

Τί ἐσημαιναν ἄραγε ὅλ' αὐτὰ;

Καμμιὰ καινούργια πλεκτάνη μήπως; Ἡ ὁ Άρτέμης εἶχε ἄλ-

λάξει, εἶχε γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺ πόνο

ποῦ ἐνοιωσε τελευταία;

Ἄρκει μιὰ μεγάλη λύπη, γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἕναν ἄνθρωπο, νὰ

τὸν κάμῃ ἀγνώριστο...

(Άπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Εἶδα σήμερα τὸ Λεάνδρο.

Εἶχε βραδυάσει.

Στὸ σπίτι δὲν ἦταν κανεῖς.

Ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα καὶ πήγα καὶ τὸν συνάντησα.

Ὅταν μὲ εἶδε ξαφνικά μπρὸς τοῦ ἀνησύχησε.

—Τί συμβαίνει, Φλώρα; μὲ ρώτησε.

—Θὰ σοῦ πῶ στὸ σπίτι, τοῦ ἀπάντησα. Ἐλα μαζί μου.

Γυρίσαμε ἀμέσως σπίτι.

Οἱ δικοί μου δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμα. Εἶπα στὸ Λεάνδρο τι

συνέβη στὸν πατέρα μου. Τοῦ ἐπανέλαθα καταλεπτῶς τὰ λόγια

τοῦ πατέρα του.

Ὁ Λεάνδρος πέταξε ἀπ' τὴν χαρὰ του.

—Βλέπεις, ἀγάπη μου; μοῦ φώναξε. Βλέπεις πὺς εἶχα δι-

κη; Ὁ πατέρας μου ἄλλαξε... Ἔγινε κάποιον θαῦμα... Ὁ

Θεὸς μὰς εὐσπλαχνίστηκε...

Μέσα στὸ δωμάτιο ἔκανε ζέστη.

Ὁ Λεάνδρος εἶχε πετάξει τὸ σακκάκι του καὶ γύριζε πάνω-

κάτω σὰν τρελλός, γεμάτος ἔξαρσι. Σὲ μιὰ στιγμή τέλος ριχτή-

κε στὰ γόνατά μου, παραληρώντας ἀπὸ χαρὰ:

—Εἴμ' εὐτυχισμένος, Φλώρα μου!

Εἴμαι πολὺ εὐτυχισμένος!...

Ἡ χαρὰ του αὐτὴ, ἡ τόσο ἀφε-

λῆς καὶ παιδικὴ, μεταδόθηκε καὶ σὲ

μένα... Κι' ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν

ὑπερέτριά του βρισκόταν στὸ πλα-

γινὸ δωμάτιο, τὸν ἀγκάλιασα καὶ

τὸν γέμισα φιλία!...

Ὅταν ἔφυγε ὁ Λεάνδρος, μετὰ

λίγα λεπτὰ γύρισαν οἱ δικοί μου.

Ἡ μητέρα μου φαινόταν στενο-

χωρημένη.

Κι' ὅταν τὴν ρώτησα τί τῆς συμ-

βαίνει, μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ὁ κόσμος ἔμαθε τὸ χωρισμό

σου ἀπ' τὸν Άρτέμη. Τί σκάνδαλο,

κόρη μου! Φαντάσου τί θὰ λένε εἰς

βάρος σου!

Προσπάθησα νὰ ἡσυχάσω τὴ μη-

τέρα μου.

—Τί θὰ ποῦν; τῆς εἶπα. Τί ἔκα-

μα; Τί περισσότερο ἀπ' ὅτι γίνε-

ται συχνὰ στὴς περιστάσεις αὐτές;

Δὲν εἶμαι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τε-

λευταία ποὺ χωρίζω ἀπὸ τὸν ἄντρα

μου...

Ἡ μητέρα μου κούνησε λυπημένα

τὸ κεφάλι τῆς.

—ἴσως νὰ εἶνε ἐτοί, μοῦ εἶπε. Μὰ

ὁ κόσμος εἶνε κακός. Λέει πάντα τὸ

δικό του.

—Ἄς ποῦν ὅτι θέλουν, μαμὰ.

Τοὺς περιφρονῶ!...

Τὸ δειλινὸ σήμερα ἦρθε ὁ Λεάνδρος.

Ἡμῶν ἄκεφῃ καὶ μελαγχολικῇ, μὰ μόλις τὸν ἀντίκρυσα, ἡ

καρδιά μου ἔκαμε φτερά.

Τὴ χαρὰ μου αὐτὴ ὅμως μοῦ τὴ σκότωσε, ἀμέσως σχεδόν. Ἡ

συμπεριφορὰ τῆς μητέρας μου. Φέρθηκε στὸ Λεάνδρο ψυχρὰ

καὶ βγήκε ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὸ σαλόνι, σὰν νὰ τὴν ἐνοχλοῦσε ἡ

παρουσία του.

Ὁ Λεάνδρος τὸ κατάλαβε καὶ σκυθρωπώθηκε.

—Ἡ μαμὰ σου εἶνε δυσανεκτή μετὰ μου, μοῦ εἶπε λυπη-

μένος. Γιατί, Φλώρα;

Προσπάθησα νὰ τοῦ βγάλω τὴν ιδέα αὐτὴ, μὰ στάθηκε ἀδύ-

νατον.

—Ξέρω τί συμβαίνει, μοῦ εἶπε. Ἡ μαμὰ σου ἀποδίδει τὸ χω-

ρισμό σου σὲ μένα.

—Ὅχι, Λεάνδρε. Μὴν τὸ λές αὐτό.

—Ναί, ναί. Εἶμαι βέβαιος. Εἶμαι ἀπόλυτως βέβαιος πὺς ἔξε-

ρει τὰ πάντα.

—Κι' ἔπειτα; φώναξε πεισματωμένη. Ἐστω, ναί, τὰ ἔξερε...

Κατόπιν;...

Δὲν ἔχει κατόπιν, ἀγάπη μου. Δὲν ἀρκεῖ τὸ ὅτι μὲ μισεῖ ἡ

σὺς;

—Μὴν λές υπερβολές, Λεάνδρε. Κάποια παρεξήγησις συμβαί-

νει ἀσφαλῶς. Θὰ φροντίσω ὅμως ἐγὼ νὰ τὴν διαφωτίσω. Θὰ

τὴν πείσω πὺς ἔχει ἄδικο καὶ τὰ αἰσθημάτά της ἀπέναντί σου

θ' ἀλλάξουν. Στὸ τὸ ὑπόσχομαι αὐτό, ἀγαπημένε μου. Μπορεῖς

νὰ εἶσαι ἡσυχός.

Ὁ Λεάνδρος δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

—Κι' ὁ πατέρας σου; τὸν ρώτησα.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθα, Φλώρα. Γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν

πατέρα μου.

—Συμβαίνει τίποτε;

—Καὶ ναί καὶ ὄχι.

—Τί θες νὰ πῆς;

—Θέλω νὰ πῶ πὺς ὁ πατέρας μου ἐξακολοθεῖ νὰ μεταβάλ-

λεται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Εἶν' ἀγνώριστος πειά. Ἐρχονται στι-

γμές, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸν γνωρίσω. Τόσο πολὺ ἔχει ἀλλάξει.

Μοῦ φέρνεται

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δροχιάς 4. Η ασφάλτεος υπερτιμήσις των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται. Παρακαλούμεν ὅθεν τὸς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν τοιούτων τι, νὰ μᾶς

τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαίωματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὡς δῶρον.

Πολλοὶ ἀναγνώστες μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπαγγελῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, ὁσάκις ὁποῦντε τιμῆς.

Ο. Α. Γ., Κωνσταντινούπολις. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴν σας : «Κύριε Διευθυντά. Τυχρῶν τακτικῶς ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ σας καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν δημοσιεύσετε τὸ ἐν λόγῳ ὑνεῖρόν μου εἰς τὸ περιοδικόν σας».

Ἀλλὰ τὸ...δνεῖρόν σας δὲν εἶνε καλὰ γραμμένο. Νά, π.χ., ἡ ἀρχὴ τοῦ :
Η ΕΥΓΗΩΜΟΣΥΝΗ

«Ὅταν ἀπὸ τὴν πατρίδα μου διὰ πρώτην φοράν πᾶναι τὸ πόδι μου εἰς τὰ χόματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ ἐπισκευθῶ μὲ τὸν φίλον μου Ἀρίσταρχον τὰ μνημῖα τοῦ Σισλὴ καὶ τὸ Ἀγίσμα τοῦ Βαλκίλ. Ἀπὸ ἴδαμε ὅλα αὐτὰ τὰ ἄξια θαυμασίου, θελήσαμε νὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν καὶ τὰ φρενοκομία. Ἀπὸ τὰ σημεῖα φρενοκομίας τοῦ ἀκούσαμε διαλόγους, γέλια, φωνὰς καὶ ὕμνους διαφόρων ἰδῶν. Εἰς φρενοκομίας μᾶς φώναξε μακρόθεν, Ἀρχατὰς ! Ἀρχατὰς ! Ἀρχατὰς ! ἔ ! ἔ ! ἔ ! λέγων σὸν φίλον μου, πᾶμε νὰ δοῦμε τί θέλει αὐτὸς ὁ τρελλὸς. Μόλις φθάσαμε κατὰ ἀπὸ τὸ παρῶν τοῦ, μᾶς λέγει Τουρκιστὴ Σὰς παρακαλῶ πολὺ, εἴν δὲν σὰς γίνετα κόπος, εἰς τὸ Ἀσκαραν ὁδὸς σταντίζι ἀρδ. 23 κάθετε ἡ μοῖα μου. Νά πάτε νὰ τῆς πῆτε ὅτι ὁ υἱὸς σας χάσαντες εἶνε καλὰ καὶ νὰ εἴδῃ νὰ μὲ πᾶρῃ ἀπ' ἐδῶ, διότι μὲ θεωροῦν γιὰ τρελλὸν καὶ μὲ βάθουν νὰ μετρήσω τὰς τρυφὰς ἐνὸς δερμάτος ἢ νὰ μετρήσω τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, κλπ. κλπ.

Θελήσατε νὰ γράψετε διήγημα, μ' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ ἀπέτυχτε. Διαβάσατε Ἑλληνικὰς περιγραφὰς. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ σὰς συμβουλεύομε ἐπὶ τοῦ παρόντος. — Γ. Γεωργίου ὁ γλῶσσος ὁ γλῶσσος. Ἐξέτε εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μας. — Σ. Στάι. Στάι, ἀποσιναίει—γιὰ τὸ διήγημά σας : Ἀκούστε τὴν, χωρίς νὰ παραξενευθῆτε καθόλου : Τὸ ὕψος καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ, ἀν καὶ πεπαιδευμένα, θυμίζουν πολὺ Παπαδιαμάντη. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχετε ὅταν γράφετε, γιὰτὶ σὲ μερικὰ σημεῖα ἡ διατύπωσις — γιὰ νὰ μὴν ποῦμε ἡ σύνταξις — εἶνε ὀρθή. Νά, παραδείγματός χάριν, ἡ ἀρχὴ τοῦ διηγήματός σας :

Ο ΘΕΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΕΨΙΟΥ ΤΟΥ — Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΟΥ

«Ὅλη ἡμοῦ καὶ ἀδιάρητος ἡ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος γέροντος Πανταζῆ συνέκειτο ἀπὸ μίαν καλὴν μετὰ λαχανοκήπου καὶ μικρὰς στάνης — ἀκίνητος αὐτὴ ὀκτώ αἰῶνας, ἐνὸς τράγου, ὡς ἀρχηγοῦ κ' ἐκείνου πολυμελὸς ὀικογενείας — κινήτης ταύτης — καί, ἐκτὸς τῆς Τζαμάρας, ἀπὸ τὴν θεομὴν καὶ πατρικὴν του μὲτ' εὐλογίαν νὰ τὰ χιλιάση καὶ κοκαυρευθῇ ὁ μείνας ὀρφανὸς υἱὸς τοῦ Γιώργου. Ἐν ἑτὸς μετὰ τὴν γέννησίν του, μονοτετὶ ἀφῆσεν τὸν υἱὸν τῆς ἀποθανούσας ἡ ἀτυχὴς τοῦ μήτηρ, τὸν εἶχεν ἐπιτευνθῇ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ καὶ τὰς φροντίδας τοῦ πατ' αὐτῆς ἐγκαταλειφθέντος σπύγνου τῆς. Ἀπὸ δεκαπενταετίας εἶχε μείνει χήρος' ἀπώλεσε μὲν τὴν σύζυγόν του, ἐκέρδησεν ὅμως τὸν υἱὸν ὁ γέροντες Πανταζῆς, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁποίου καὶ εἶχεν ἀφοσιωθῇ. Γέροντες διωξὸς τὴν καρδίαν ὁ Πανταζῆς, ὡς ἀνθρώπος τοῦ βουνοῦ καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὁποίου ἦσαν ὅλα αὐτὰ τὰ τοῦ διαγώνος βίαιος τῶν Ἀγροφῶν καὶ ὁ καθαρὸς αἶμα, ἠσθάνετο ἀκαμίας σχεδὸν τὰς δυνάμεις τῶν ἄλλ' ὀρειωτέρων σκεφθεῖς, ἔκρινε τὸ ἀδύνατον καὶ λόγῳ τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς μνήμης ἐκείνης, ν' ἀντανασταθῇ τὴν ἀποθανούσαν μητέρα τοῦ υἱοῦ τοῦ δι' ἄλλης μητρός καὶ τοῦ μείναντος ὀρ-

φάνου τῆς μητρός υἱοῦ τοῦ εἶχε καταστῇ αὐτὸς καὶ μήτηρ, αὐτὸς καὶ τροφὸς κλπ. κλπ.»

Κοντολογίς, ἀν προσέξετε λίγο, θὰ γράψετε καλὰ διηγήματα, ἔστω καὶ σ' αὐτὴ τῇ γλῶσσῃ καὶ τῷ ὕψος. Καταργήσατε ὅμως ἐντελῶς τοὺς βλαχικούς διαλόγους. Δὲν στεκοῦν καθόλου.

Αὐτὰ ἔχουμε νὰ σὰς ποῦμε ἐπὶ τοῦ παρόντος. — Ἀν. Κουτρούμπη ν. Κορυφάσιον (Πόλου). Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴν σας :

«Κύριε διευθυντά. Συμφάνως μὲ τὴν δὴλωσίν σας, ὅτι δηλαδὴ ἀντὶ τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς ἀντιλήψεως, ὡς πηλοφροῦν ὅτι κατέχω πλεονεξία παλαιὰ βιβλία τῶν διαφόρων τάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Τετρατάξιον Γυμνασίου. Ἐπίσης καὶ πολλὰ «Μπουκέτα» παλαιῶν ἡμερομηνιῶν. Παρακαλῶ ἱκετῶς νὰ πληροφορησέτε κατὰ ποῖον τρόπον ἀγοράζετε τὰ ἐν λόγῳ βιβλία. Διατελῶ ἀρδύτως, κλπ.

Καὶ τώρα τί νὰ σὰς εἰπομεν, φίλε κ. Κουτρούμπη ; Τί νὰ τὰ κάμουμε τὰ σχολικὰ βιβλία καὶ τί τὰ «Μπουκέτα» ; Ἀγοράζομε βιβλία παλαιὰ, ἱστορικὰ καὶ φιλολογικὰ, κλπ. κλπ. Ἀς τὸ ἔχουν ὅπ' ἔβην τὰν αὐτὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνὰ γινώσται μας. — Σ. Π. Γιαννάτιον, Ἀργυροτόλι. Ἐχετε πολὺ μεγάλο δῖνον Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ λείψουν οἱ σχολικοὶ φοιτητὲς !... Ὅς σὰς στείλωμε τὴν χειρόγραφον. — Μανώλην Κ. Τὸ ποιημά σας ὄχι καλὸ. Καλοῦται στιχομῆλον, μὰ...ἐξωφρενικὲς σκέψεις. Ἰδοὺ :

ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ :

Ἀπόψε μὲς τὸ νοῦ μου μοῦρθαν πάλι, κάποιες θυμῆσεις, κατὶ περασμένα. Θυμῆθηκα τὴν πίκρα τῆς μεγάλης ποδ' ἔχεις ποτισμένον, ἄχ ! ὠμένα !...

Θυμῆθηκα μὴ σου παραγγελία, ποῦ μοῦστειλες μαζί μὲ τὴν Μαριάνθη, γὰ νὰ σοῦ στείλω τὴ φωτογραφία ἐκείνη ποῦ μαζί ἡμᾶς μὲς τ' ἄνθη.

Μοῦ ζήτηγες κάθε δεσμὸς νὰ σβύσῃ, πρότασις ποῦταν πλεῖρα καταφρόνια, καὶ βάσταξες τὴν πίστι σου στὴ ζήση ὅσο βαστοῦν τὰ παγωμένα χιόνια.

Κ' ἂν πέρασαν καιροὶ πολλοὶ τῶν χρόνων νοιῶτο τὸ κλάμ' ὀκνοῖα τῆς ψυχῆς μου, γιὰτὶ μ' ἄρρησες ἔρημον καὶ μόνον στὶς δύσκολες στιγμῆς, ἄχ ! τῆς ζωῆς μου...

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΜΑΣ

Ἀλέκον Κ., Πειραιᾶ. Τὸ γράμμα σας μᾶς ἐξάντισε. Δὲν εἶνε εὐγενὴς γιὰ μὴ κυρία ἢ δεσποινίδα μὲ ἀσπρὴ φῆ. γὰ γράφῃ κατὰ τέτοιον τρόπον, μάλιστα ἀνωμόως. Εἰς τὰ γράφει μὴ δὲν ἦσαν τὰ δελτία σας. Ἀν ἤρσαν θὰ σὰς εἴδωτο ἕνας ἀριθμὸς, ὅπως καὶ εἰς ἄλλους ἀναγνώστες μας, ἀν καὶ δὲ εἶχαμε κομμιὰ τέτοια ὀποχρέωσι, γιὰτὶ ὅλοι οἱ Πειραιώτες πῆραν τὰ λαχεῖα τῶν ἀπὸ τὸ ὑποπρακτορεῖον Ἐφημερίαν Πειραιῶς τοῦ κ. Τσαγκάρη.

Κοὺς Κοὺς Γ. Μιστριώτην τηλεγράφησεν Γαργαλιάνους, Τόαντα Τόαντα Ἐρμού 70 Πάτρας, Γεώργ. Κουσιῶν Πλατανιά Ἀράμης, Χ. Πανελὴν Μυτιλήνης. Τὰ δελτία σας ἐλήφθησαν μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Μεγάλου Λαχείου. Ἐπὶ τοῦ μετὰ τὴν 16ην Ἀυγούστου, καὶ ἐν πεντῶς δὲν μᾶς ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἐσώμεν ὅπ' ὄμην. Ἐπρεπε νὰ τὰ παραδρῶμετε ἐνωρίτερον, ὡς ἄλλωστε σὺ εἶχαμε εἰδοποιήσῃ καὶ ὡς ἐπράξαν ποῦτες οἱ ἄλλοι ἀναγνώστες μας. Ἡ εὐχὴ τοῦ κακοῦ συνεπὲς — τὸ ἐπῆκε λαμβάνομε — εἶνε δική σας.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 31-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλάνδρι).

Όροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐστωτικὸς δι' ἑν ἑτὸς Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικὸς Δολλάρια 5

Ἐξέδωτος 2 ἢ 100 ἢ Ἀμερικῆς 3

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀμερικήν καὶ Βελγικὴν Κοινὴν τετραία συνδρομὴν σελίνα 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δεῖν ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν

ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τὴν ἐκδόσιν φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐν Ἀμερική διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ

φύλλον πᾶλιν ἢ Ἐταιρεία New York News Agency General

P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ.

Καλφουίλου, καὶ ἐν Βελγικῇ Κοινῇ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης.

B. P. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δεῖν ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΛΛΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Οἱ καύσωνες τοῦ θέρους
προκαλοῦν εὐκόλως στομαχικὰς διαταράξεις
ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΑΣ
διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως μιᾶς καὶ μόνης κουταλιάς

ΜΑΓΝΗΤΙΑΣ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

τὸ ἀποτελεσματικότερον τῶν καθαρτικῶν

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ